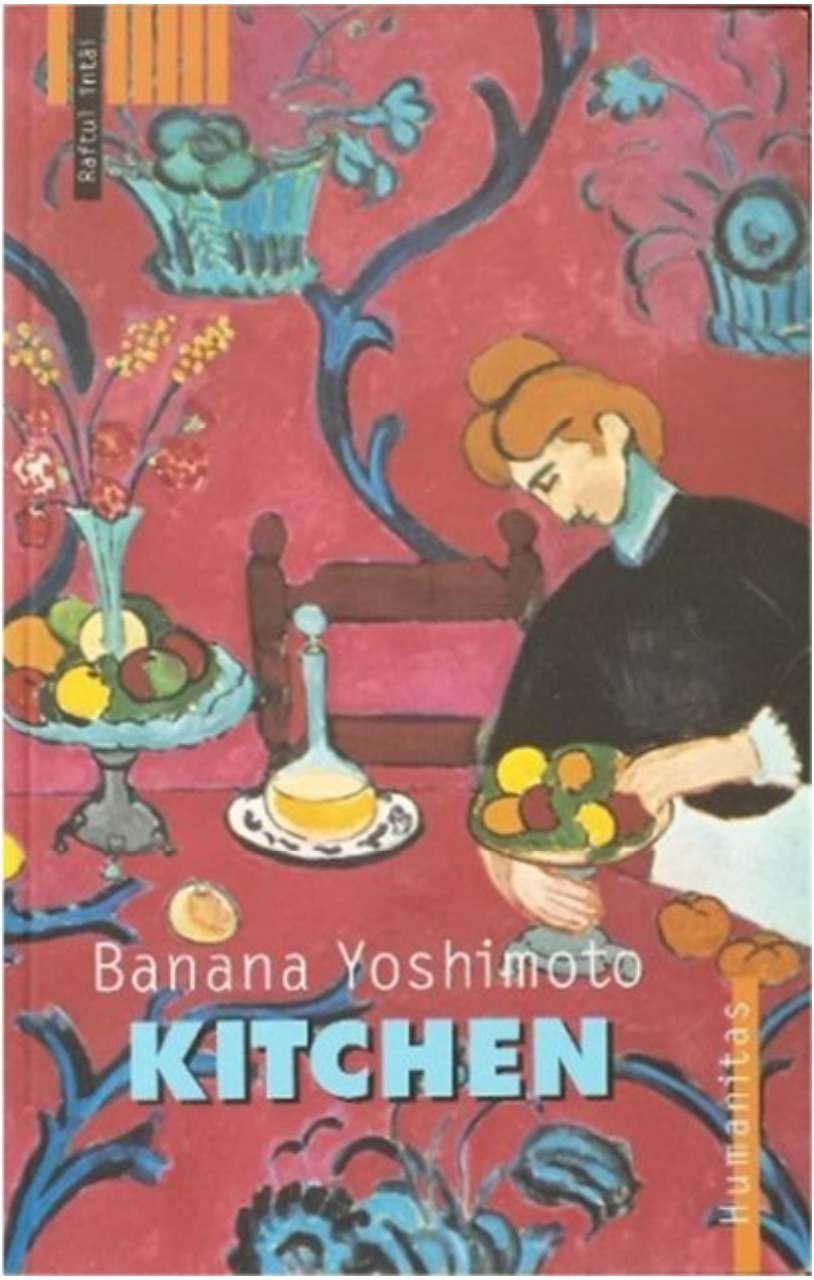
Raftul întâi
Banana Yoshimoto
KITCHEN
Humanitas

BANANA YOSHIMOTO (pe numele adevărat Maiko Yoshimoto), fiica unui scriitor influent în Japonia anilor ’50-’60, s-a născut în 1964, la Tokio. Se pare că prenumele pe care l-a ales ca pseudonim este un omagiu adus poetului Basho („banană” în japoneza veche). La numai 23 de ani, când termină facultatea, îi apare primul roman, *Kitchen,* care devine rapid un best-seller, primeşte două premii literare importante şi este ecranizat, filmul bucurându-se şi el de mare succes. A mai scris *Tugumi,* de asemenea ecranizat şi premiat, *Utakata, Amurita, N.P., Şopârla, Coşul cu fructe* etc., toate confirmând locul unic pe care îl ocupă în literatura japoneză contemporană. Opera ei a fost publicată în peste douăzeci de ţări.

BANANA YOSHIMOTO

Kitchen

Traducere din japoneză de
IRINA HOLCA

HUMANITAS

KITCHEN

Kitchen 1

Dintre toate locurile din lume, cel mai mult îmi place bucătăria. De oriunde-ar fi, oricum ar fi, dacă e bucătărie, dacă e un loc unde se prepară mâncare, e suficient pentru mine. E bine să fie complet utilată şi ordonată. Să aibă cât mai multe prosoape curate şi uscate, gresia să strălucească de curăţenie.

Dar îmi plac la nebunie şi bucătăriile grozav de murdare. Pe jos să fie împrăştiate coji de legume, tălpile papucilor să ţi se înnegrească de la atâta murdărie, dar să fie straniu de mare. Rezemat de perete, un frigider imens, plin cu destulă mâncare cât să treci iarna; eu mă sprijin cu mâna de uşa lui de metal. Când ridic ochii de la aragazul mânjit de grăsime, de la cuţitele ruginite, pe fereastră se văd strălucind trist stelele.

Doar eu şi bucătăria. E puţin mai încurajator să gândesc aşa, decât să cred că sunt chiar singură pe lume.

Adesea, când mă doboară oboseala, stau şi mă gândesc... mi-ar plăcea, atunci când o fi să mor, să-mi dau ultima suflare în bucătărie. Vreau să-mi privesc moartea în faţă fără frică, fie într-un loc rece şi singuratic, fie într-unul călduţ, alături de cineva – dacă e bucătărie, altceva nu-mi mai trebuie...

Până să mă „culeagă" familia Tanabe, dormeam în fiecare zi în bucătărie. Într-o dimineaţă, mi-am dat seama că, oriunde m-aş fi aflat, când nu puteam să dorm, plecam din camera mea în căutarea unui loc mai primitor, şi cel mai bine mă lua somnul lângă frigider.

Mă numesc Sakurai Mikage. Părinţii mei au murit amândoi tineri. După moartea lor, m-au crescut bunicii. Când am intrat la gimnaziu, bunicul a murit. De-atunci, am rămas numai cu bunica.

Acum câteva zile s-a stins şi bunica. A fost un şoc pentru mine.

De-a lungul anilor, membrii familiei mele s-au tot împuţinat; când mi-am dat seama că nu mai am pe nimeni, toate lucrurile din jur au devenit ireale, o înşelătorie. După atâta vreme, am rămas singură în camera asta unde m-am născut şi am crescut. Incredibil.

Ca o scenă dintr-un SF. Întunericul universului.

La trei zile după înmormântare, încă nu-mi revenisem.

Plină până la refuz de tristeţea şi lacrimile pe care nu le puteam vărsa, mi-am ademenit uşurel somnul în bucătăria luminoasă şi tăcută. Mi-am întins *futonul* şi m-am cuibărit sub pătură, ca Linus. Zumzăitul frigiderului mă apăra de singurătate. Am petrecut acolo o noapte lungă, simţindu-mă cât de cât în siguranţă, până când, în sfârşit, s-a luminat de ziuă.

Voisem doar să dorm sub stele. Să mă trezesc în lumina dimineţii.

Toate celelalte lucruri îşi urmaseră calm cursul în jurul meu.

Dar... asta nu putea dura la nesfârşit. Realitatea e un lucru teribil.

Oricât de mulţi bani ar fi pus bunica deoparte, pentru o singură persoană casa era prea mare şi prea scumpă. Trebuia să găsesc altceva.

Aşa că am cumpărat un ziar cu anunţuri imobiliare, dar toate camerele păreau la fel, şi m-a luat cu ameţeală. Mutatul va fi o problemă. E nevoie de multă energie.

Eu, una, nu mă prea simţeam în stare; de la dormitul în bucătărie mă dureau toate încheieturile; ar fi trebuit să-mi pun gândurile în ordine – dar... să mă duc să văd apartamente! Să car bagaje! Să instalez un telefon! Era prea mult; dându-mi seama de balamucul care avea să urmeze, m-a apucat disperarea şi m-am băgat oftând în pat. N-o să uit niciodată după-amiaza aceea în care minunile, una după alta, au început să-mi treacă pragul.

„Driiing”, s-a auzit deodată soneria.

Era o după-amiază de primăvară puţin ceţoasă. Mă săturasem până peste cap să frunzăresc mica publicitate, dar, gândindu-mă că până la urmă tot va trebui să mă mut, mă dedicasem trup şi suflet împachetării revistelor şi le legam cu sfoară. În grabă, am fugit la uşă îmbrăcată într-un fel de pijamale şi, fără să mă gândesc de două ori, am răsucit cheia şi am deschis uşa. (Din fericire, nu era un hoţ.) În prag stătea Yūichi.

— Mulţumesc pentru ajutor, am zis.

La înmormântare fusese foarte săritor tânărul acesta cu un an mai mic decât mine. Aflasem că eram colegi la facultate. În perioada asta eu nu mă mai dusesem la cursuri.

— N-ai pentru ce, a zis el. Ţi-ai găsit apartament?

— Încă nu, am zis eu, râzând.

— Aha.

— Intră, te servesc cu un ceai.

— Nu, ştii, acum mă grăbesc, a zâmbit el. Am vrut doar să trec să-ţi spun ceva. Am vorbit şi cu mama, nu vrei să vii să stai la noi o vreme?

— Cum?!?

— Oricum, vino pe la noi diseară la 7. Asta-i harta.

—???

Uimită, am luat fără să spun o vorbă hârtia din mâna lui.

— OK, ai grijă. Şi eu, şi mama ne-am bucura foarte tare dacă ai veni, Mikage.

A zâmbit din nou. Omul ăsta din holul casei mele avea un zâmbet atât de strălucitor, încât nu-mi mai puteam lua ochii de la el. Poate şi din cauză că îmi spusese pe nume.

— Bine, o să vin.

Dac-aş fi răutăcioasă, aş zice că probabil m-a vrăjit cumva. Dar atitudinea lui a fost aşa de „cool”, încât mi-a venit uşor să am încredere în el. Atunci când eşti sub influenţa unei vrăji, în întunericul din faţa ta vezi un singur drum posibil. L-am văzut şi eu, strălucind drept, alb şi sigur; aşa că am răspuns „Bine, o să vin”.

— Ne vedem mai târziu, a răspuns el zâmbind şi a plecat.

Până la înmormântarea bunicii nu-l cunoscusem. Când Tanabe Yūichi şi-a făcut apariţia, în ziua înmormântării, am crezut sincer că a fost vreun iubit de-al bunicii. În timp ce aprindea beţişoarele de tămâie plângea şi îi tremurau mâinile. Privindu-i portretul, a izbucnit din nou în lacrimi.

Uitându-mă la el, am ajuns să cred că dragostea lui pentru bunica era mai mare decât a mea. Părea pur şi simplu doborât de tristeţe.

Ştergându-şi faţa cu batista, mi-a zis:

— Daţi-mi voie să vă ajut cu ceva.

După care ne-a ajutat în toate felurile posibile.

Tanabe, Yūichi.

Eram probabil foarte tulburată, fiindcă mi-a luat ceva vreme până să îmi aduc aminte unde îi auzisem numele.

El era băiatul care lucra cu jumătate de normă la florăria preferată a bunicii. Tanabe e băiat bun, astăzi a făcut asta şi ailaltă... Cuvintele astea mi-au sunat adesea în urechi. Bunicii îi plăceau foarte mult florile şi voia să avem mereu în bucătărie câteva, aşa că mergea de două ori pe săptămână la florărie. O dată cred că a venit şi el până la noi acasă, mergând încet în spatele bunicii cu un ghiveci mare cu flori în braţe.

Avea mâinile şi picioarele lungi, o faţă plăcută. Nu-i cunoşteam părinţii, dar cred că îl văzusem de multe ori lucrând la florărie, foarte concentrat. Chiar şi după ce l-am cunoscut puţin mai bine,

senzaţia de detaşare pe care mi-o lăsa nu s-a schimbat. Oricât de amabil ar fi vorbit şi s-ar fi purtat, părea că trăieşte singur, într-o lume numai a lui.

Asta e tot ce ştiam despre el, în rest era un străin ca oricare altul.

Spre seară, a început să plouă. Mergeam cu harta în mână, prin întunericul oraşului învăluit de aburul ploii călduţe de primăvară. Blocul în care locuia familia Tanabe se afla chiar de partea cealaltă a parcului din faţa casei mele. Trecând prin parc, mă sufoca mirosul ierbii. Am păşit pe cărările umede în care lumina se reflecta în toate culorile curcubeului.

Drept să spun, mă duceam acasă la familia Tanabe doar pentru că fusesem invitată. Nu mă gândeam la nimic altceva.

Privind în sus la blocul în care stătea el, m-am gândit că de la etajul 10, de-acolo de sus, se vede foarte frumos oraşul seara.

Am coborât din lift şi am mers până în faţa uşii, atentă la ecoul paşilor mei, care răsuna pe tot coridorul. Am sunat şi în prag a apărut deodată Yūichi.

— Bine-ai venit, a spus el.

— Scuze pentru deranj, am spus eu, intrând într-o încăpere ciudată.

Mai întâi, în spaţiul care dădea spre bucătărie – o bucătărie foarte mare –, ochii îţi cădeau pe o canapea imensă, aşezată chiar în faţa dulapului cu veselă şi tacâmuri. Nu o masă sau un covor, ci o canapea, cu tapiţerie bej, genul care ar apărea într-o reclamă, genul pe care se adună toată familia la televizor, pe care te-ai aştepta să vezi un câine mare, neobişnuit pentru o casă japoneză – într-un cuvânt, o canapea într-adevăr superbă.

În faţa ferestrei care dădea în balcon era o junglă de plante, care în ghivece, care în răsadniţe; de altfel, toată casa era plină de flori: oriunde priveai, mai bine de o duzină de vaze de toate formele şi

culorile erau pline cu flori de sezon.

— Mama o să vină imediat de la serviciu. Dacă vrei, până atunci poţi să vizitezi puţin casa. Ce vrei să-ţi arăt, ca să-ţi faci o părere? a întrebat Yūichi în timp ce pregătea ceaiul.

— Ce părere? am zis eu, aşezându-mă pe canapeaua moale şi confortabilă.

— Despre gusturile stăpânilor casei. Ştii tu, se zice adesea că cel mai bine poţi să îţi dai seama dacă te uiţi în baie.

Îmi vorbea calm şi zâmbitor.

— Aş vrea să văd bucătăria, am zis eu.

— Aici, a zis el. Uită-te la ce vrei tu.

L-am lăsat să prepare ceaiul şi am trecut în revistă bucătăria.

Podeaua de lemn, acoperită cu un covoraş; papucii din picioarele lui Yūichi, de bună calitate; strictul necesar în materie de aparatură electrocasnică, într-o ordine perfectă. O tigaie Silverstone, un cuţit nemţesc de curăţat legumele. Şi bunica, deşi nu se prea îndemna la gătit, ar fi curăţat legumele cu bucurie, dacă ar fi avut aşa ceva.

Sub lumina unui neon mic, tacâmurile, fiecare cu rânduiala lui; pahare strălucitoare. Privite mai îndeaproape, chiar dacă nu erau seturi, erau toate de calitate. Mai ales vasele în care se prepara mâncarea... dar, de exemplu, şi bolurile sau farfuriile pentru mâncărurile gratinate, farfuriile mari sau halbele de bere cu capac, şi astea erau bune. Yūichi mi-a dat voie să mă uit şi în micul frigider: totul era frumos şi ordonat, nimic aruncat la întâmplare.

Am încuviinţat mormăind şi m-am plimbat peste tot. Era o bucătărie frumoasă. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere.

Când m-am întors pe canapea, era gata şi ceaiul.

De cele mai multe ori, când stăteam într-o casă necunoscută, faţă în faţă cu un om la fel de necunoscut, mă simţeam invadată de o

tristeţe înfiorătoare.

Am privit în ochi propria-mi reflecţie din geamul mare, pe care întunericul se scurgea, amestecându-se cu imaginea oraşului cotropit de ploaie.

Acum, era chiar plăcut să ştiu că nu am pe nimeni pe lume, că mă pot duce oriunde şi face orice. Era prima dată când puteam atinge cu mâna, puteam vedea cu propriii ochi o lume incredibil de largă, un întuneric aşa de dens, atâtea lucruri interesante sau triste. Parcă până acum privisem lumea cu un singur ochi.

— De ce m-aţi invitat la voi? am întrebat.

— Mi s-a părut că ai nevoie de ajutor, a zis el, îngustându-şi ochii într-un zâmbet amabil. Mă înţelegeam bine cu bunica ta, ei îi plăcea de mine; apoi, noi avem o grămadă de spaţiu în plus aici, iar tu o să trebuiască în curând să te muţi, nu?

— Mda, proprietarul mă mai lasă să stau încă puţin, dar...

— Vezi? Dup-aia o să vii să stai cu noi, a zis el, de parcă era singurul lucru de bun-simţ din lume.

Atitudinea lui de acum nu era neapărat primitoare, dar nici detaşată; cu toate astea, m-am simţit deodată învăluită de o căldură plăcută. Nu ştiu de ce, aproape că mi-a venit să plâng. În momentul acela, uşa s-a deschis cu zgomot şi în încăpere a intrat în fugă, gâfâind, o femeie incredibil de frumoasă. Speriată, am făcut ochii mari. Nu era foarte tânără, dar arăta extrem de bine. După hainele pe care le purta, după machiajul destul de exagerat, mi-am dat seama că avea o slujbă „de noapte”.

— E Sakurai Mikage, m-a prezentat Yūichi.

Cu o voce puţin răguşită, gâfâind încă, ea a răspuns:

— Încântată de cunoştinţă.

Apoi, râzând:

— Sunt mama lui Yūichi. Eriko.

Mama lui? De uimire, nu-mi mai puteam lua ochii de la ea. Părul lung până la umeri, ochii adânci şi strălucitori, gura frumos conturată, nasul lung şi subţire – întreaga ei fiinţă emana o forţă vitală ca o lumină, care făcea aerul să vibreze. Parcă nu era om. Nu mai văzusem o fiinţă ca ea. Fixând-o în continuare – privirea mea ar fi putut să-i pară chiar nepoliticoasă –, am spus, în cele din urmă, întorcându-i zâmbetul:

— Încântată.

— Sper să ne înţelegem bine de mâine, mi-a zis ea cu blândeţe, şi apoi, întorcându-se către Yūichi, a continuat grăbită: îmi pare rău, Yūichi. Nu pot să rămân. Am zis că mă duc la toaletă şi am tras o fugă până acasă. O să-mi fac ceva timp de dimineaţă. Până atunci, pregăteşte-i tu lui Mikage ce-i trebuie pentru la noapte.

Apoi s-a îndreptat spre hol, fluturându-şi rochia roşie.

— Te duc eu cu maşina, a zis Yūichi.

— Vai, v-aţi deranjat numai pentru mine, am exclamat eu.

— Nu, nu, doar că nu mi-am închipuit că o să fie atât de mult de lucru la restaurant, scuză-mă că plec în grabă. Ne vedem mâine dimineaţă!

Şi a ieşit, pe tocurile ei înalte. Înainte de a o urma, Yūichi mi-a zis:

— Cât aştepţi, uită-te la televizor.

Am rămas deodată singură. Sigur, dacă m-aş fi uitat mai de aproape la ea, probabil că aş fi descoperit un rid, un dinte puţin strâmb, ceva, orice, care să demonstreze că este totuşi o fiinţă umană. Chiar şi aşa, îţi lua răsuflarea. Te făcea să-ţi doreşti s-o revezi. Şi după ce pleca, imaginea ei continua să strălucească în inima ta, cu blândeţe şi căldură – asta înseamnă să ai puterea de a fascina oamenii, mi-am dat eu seama. Ca atunci când Helen Keller a înţeles pentru prima dată ce este apa, cuvântul „fascinaţie” a părut să prindă viaţă şi culoare în faţa ochilor mei. Poate exagerez, dar

adevărul este că întâlnirea asta m-a impresionat foarte tare.

Zdrăngănind din cheile de la maşină, a apărut şi Yūichi. Şi-a scos pantofii şi a zis:

— Dacă nu putea să lipsească decât zece minute, mai bine dădea un telefon.

Aşezată pe canapea, am mormăit ceva.

— Zi, Mikage, te-a speriat mama?

— Mda, păi cum poate arăta cineva aşa de bine?! am mărturisit eu, într-un acces de sinceritate.

Yūichi a râs, apoi s-a ridicat şi a venit să se aşeze pe podea chiar în faţa mea.

— Şi-a făcut operaţie estetică.

— Da?! am zis eu, prefăcându-mă că sunt calmă. De aia mi s-a părut că nu semănaţi deloc la faţă.

— Şi-n plus, nu ţi-ai dat seama? a continuat Yūichi, de parcă nu se mai putea abţine. E bărbat.

Deja era prea mult. Uitând să şi clipesc, m-am holbat la Yūichi, fără să spun o vorbă. Am aşteptat să spună: ei, am glumit. Degetele alea subţiri, gesturile, felul în care mergea?!? Ţinându-mi răsuflarea, mi-am adus aminte de chipul ei fermecător, şi am aşteptat. Dar Yūichi mă privea în continuare încântat, fără să zică nimic.

— Dar... am deschis eu în cele din urmă gura. Dar i-ai zis „mamă". Nu aşa i-ai zis?

— Păi ce, tu în locul meu, dacă ar arăta aşa, i-ai zice „tată"?

Vorbise foarte calm. Avea dreptate, m-am gândit. Răspunsul lui era logic.

— Eriko e numele adevărat?

— Nici vorbă. Cred că e Yuji.

M-a luat cu ameţeală. Înţelegând în cele din urmă tot ce auzisem,

am întrebat:

— Atunci, pe tine cine te-a născut?

— Demult, Eriko era bărbat. În tinereţe. S-a căsătorit, iar soţia lui a fost mama mea adevărată.

— Ce fel de om era? am întrebat eu, fiindcă nu puteam deloc să mi-o imaginez.

— Nici eu nu mai ţin minte. A murit când eram foarte mic. Am o poză, vrei s-o vezi?

— Da, am dat eu din cap.

Fără să se ridice, şi-a tras geanta mai aproape, a scos din portofel o fotografie veche şi mi-a întins-o. O faţă comună. Păr scurt, ochii şi nasul mici. Nu-i puteai ghici vârsta şi-ţi lăsa o impresie stranie. În timp ce eu tăceam, el m-a întrebat:

— Nu ţi se pare ciudată rău de tot?

Am râs, încurcată.

— Eriko, dintr-un motiv sau altul, a ajuns să trăiască din copilărie în casa mamei mele. Au crescut împreună. Şi pe vremea când era bărbat, arăta bine şi era foarte curtat. Nu ştiu cum se face că a ajuns cu o persoană aşa de...

A zâmbit uitându-se la poza mamei sale.

— S-a îndrăgostit nebuneşte de mama şi, renunţând la toate, au fugit împreună.

Îl ascultam dând din când în când din cap.

— Când a murit mama, şi-a dat demisia. Eu eram încă mic atunci. Neştiind ce altceva să facă, s-a hotărât să devină femeie. S-a gândit că, oricum, n-o să se mai îndrăgostească niciodată. Înainte să devină femeie, era un tip foarte tăcut şi retras, să ştii. Fiindcă nu-i plăceau jumătăţile de măsură, s-a operat de sus până jos, iar cu banii rămaşi a cumpărat magazinul ăsta şi m-a crescut pe mine. O mamă singură, aşa se zice, nu?

Iar a râs.

— Ce viaţă super! am bâlbâit eu.

— Dar încă n-a murit! a exclamat Yūichi.

Să cred ce aud, oare ăsta e chiar adevărul... cu cât auzeam mai mult despre familia asta, cu atât înţelegeam mai puţin.

Dar bucătăria lor îmi inspira încredere. În plus, între cei doi, atât de diferiţi de altfel, existau şi asemănări. Când zâmbeau, faţa li se lumina, ca a lui Buddha. Iar mie asta mi se părea un lucru foarte bun.

— Eu n-o să fiu aici de dimineaţă, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, ia-ţi singură, ca la tine acasă.

Somnoros, Yūichi mi-a dat o pătură şi-o pijama, mi-a explicat cum să folosesc duşul şi mi-a arătat de unde să iau prosoape.

După ce ascultasem povestea mamei lui Yūichi – fantasmagorică! – neştiind ce altceva să facem, am început să ne uităm la o casetă video. Între timp, am vorbit despre florărie, despre bunica, şi deodată ne-am trezit că era deja 1 noaptea. Canapeaua aia era foarte confortabilă. Atât de moale şi largă şi adâncă încât, dacă apucai să te aşezi, nu-ţi mai venea să te ridici niciodată.

— Auzi, aşa-i că mama ta s-a dus o dată la un magazin de mobilă, s-a aşezat pe canapeaua asta şi imediat a simţit că trebuie s-o cumpere? am întrebat eu.

— Bingo! Aşa trăieşte ea, cum îi vine. Are puterea de a transforma în realitate tot ce-i trece prin cap. Super, nu?

Chiar că aşa e, am încuviinţat eu.

— Ştii ceva? Până una alta, canapeaua asta o să fie patul tău. Poftim, i-am găsit o întrebuinţare, foarte bine! a zis el.

— A mea? am întrebat eu în şoaptă. Chiar pot să dorm aici?

— Îhî, a zis el hotărât.

— Mulţumesc, am murmurat.

Terminându-şi explicaţiile, mi-a zis noapte bună şi s-a dus la el în cameră.

Şi mie îmi era somn.

În timp ce făceam duş într-o baie străină, simţeam pentru prima dată după multă vreme cum apa fierbinte îmi alunga oboseala. Am început să mă întreb ce-o fi în capul meu.

M-am îmbrăcat în pijamaua de împrumut şi m-am dus înapoi în camera tăcută. În picioarele goale pe duşumea, am mai dat o raită prin bucătărie. O bucătărie foarte frumoasă, chiar aşa. Ajungând înapoi pe canapeaua care devenise patul meu pentru noaptea asta, am stins lumina. Pe pervaz, scăldate într-o lumină palidă şi încadrând priveliştea nopţii splendide văzută de la etajul 10, florile din ghivece respirau uşor. Noaptea... ploaia se oprise şi picăturile de umezeală străluceau în aerul limpede, reflectându-se superb în fereastră.

M-am cuibărit în pătură şi, dându-mi seama că şi în noaptea asta o să dorm aproape de o bucătărie, am zâmbit. Dar nu mă simţeam singură. Probabil fusesem în aşteptare. Probabil sperasem să găsesc un loc în care să pot uita, chiar şi pentru o clipă, tot ce mi se întâmplase sau urma să mi se întâmple. Măcar acum nu mai sunt chiar singură, şi tristeţea nu poate să fie mai mare de atâta. Florile, bucătăria, cineva sub acelaşi acoperiş cu mine, liniştea asta... era minunat. Locul ăsta era cel mai bun din lume. Simţindu-mă în siguranţă, am adormit.

M-a trezit zgomotul apei curgând. Era o dimineaţă orbitoare. În bucătărie, cu spatele la mine, „Eriko". Hainele pe care le purta acum erau cât se poate de obişnuite, în comparaţie cu cele de ieri. Auzindu-mă mişcând, s-a întors şi mi-a zis:

— Bună dimineaţa.

Faţa, plină de viaţă şi culoare, contrasta puternic cu hainele ei de acum, şi asta m-a făcut să mă trezesc de-a binelea.

— Bună dimineaţa.

Se uita încurcată în frigider.

— Ştii, stomacul meu începe să ceară de mâncare încă dinainte de a deschide ochii. Doar că în casa asta nu găseşti niciodată nimic. Cred că o să comand de la restaurant. Tu ce vrei?

Ridicându-mă din pat, am zis:

— Pregătesc eu ceva.

— Serios? Nu ţi-e frică să umbli cu cuţitele aşa, cu ochii cârpiţi de somn?

— Nu, e OK.

Camera era plină de soare, de parcă ar fi avut tavanul de sticlă. Avea o vedere panoramică spre cerul de aur albastru cald, ce se întindea la nesfârşit, oriunde te uitai. Te dureau ochii de la atâta lumină.

De fericire că mă aflam în bucătăria asta care îmi plăcea atât de mult, mi-a pierit şi somnul; apoi, brusc, mi-am adus aminte că Eriko e de fapt bărbat şi, involuntar, m-am uitat la ea. Senzaţia de déjà-vu m-a răvăşit ca o furtună.

Lumina dimineţii revărsându-se în camera asta plină de praf, mirosind a lemn proaspăt; în mijlocul ei, cu o pernă în braţe, ea se întinsese şi se uita la televizor – m-a trecut un val de nostalgie.

A mâncat cu poftă ouăle şi salata de castraveţi făcute de mine.

Pe la prânz, de afară răzbăteau până la noi glasurile copiilor jucându-se în curtea blocului, sub soarele primăvăratic.

În lumina molatecă, plantele de pe pervaz păreau de un verde strălucitor; câţiva nori scămoşi defilau alene pe cerul de un albastru pal.

O amiază călduţă şi fără griji.

Mi se părea ciudat să mănânc micul dejun (la prânz) cu o persoană necunoscută, a cărei existenţă nu o bănuiam şi nu mi-aş fi putut-o nici măcar imagina ieri dimineaţă.

Fiindcă nu aveau masă, aşezasem totul direct pe jos. Razele soarelui treceau prin pahare, făcând să tremure pe podea reflecţia verde a ceaiului rece japonez.

— Yūichi, a zis deodată Eriko privindu-mă în ochi, mi-a spus mai demult că tu semeni cu Wan-chan al nostru, şi avea dreptate.

— Cine e Wan-chan?

Un câine pe care l-am avut.

— Aha.

Semănam cu câinele lor.

— Avea ochii blânzi, blana moale... Prima dată când l-am văzut, scheuna de să-şi dea duhul. Serios.

— Da?

Nu cred că era Saint-Bernard, dar dacă ar fi fost, asemănarea nu-mi prea plăcea.

— Când a murit Wan-chan, Yūichi nici n-a mai vrut să mănânce. De aia îl interesează problemele tale aşa de mult. Nu garantez că e vorba de dragoste, aşa ca între un bărbat şi o femeie, dar... a râs ea.

— Mulţumesc, oricum, am zis.

— Bunica ta îl plăcea, ştii.

— Da, Yūichi îi era foarte drag bunicii.

— Ei, fiindcă n-a fost crescut ca la carte, copilul ăsta n-a ieşit chiar cum trebuie.

— N-a ieşit cum trebuie? am râs eu.

— Mda, a zis ea cu un surâs matern. Emoţional e confuz, în relaţiile cu oamenii e cam rece, are multe defecte... Dar am vrut să cresc un copil cu inima bună, şi doar pe asta am insistat. Copilul ăsta

are o inimă de aur.

— Da, înţeleg.

— Şi tu ai inima bună.

El, adică ea, a zâmbit larg. Un zâmbet timid, ca al homosexualilor din New York pe care îi vezi adesea la televizor. Dar nu, nu era chiar aşa, ea era mai puternică. Puterea ei de a fascina, ca o lumină strălucind din adânc, o ajutase să ajungă până aici. Nu avusese efect doar asupra soţiei moarte, asupra fiului, asupra mea. Tot din cauza asta, ea se afundase într-o singurătate în care niciun zgomot nu putea pătrunde.

Ronţăind castraveţii, mi-a spus:

— Mulţi oameni una spun şi alta gândesc, ştii, se întâmplă adesea. Eu îţi spun sincer, stai aici la noi doar atât cât vrei. Ştiu că eşti un copil bun, şi mă bucur din inimă. E rău să nu ai unde te duce atunci când ţi-e greu. Aşa că simte-te ca acasă, bine? şi m-a privit în ochi, ca pentru a se asigura că am înţeles.

— O să vă dau bani pentru chirie, bineînţeles, am reuşit eu să zic, în timp ce inima şi lacrimile mi se urcaseră în gât de fericire. Până îmi găsesc un apartament, mi-ar plăcea să stau la dumneavoastră.

— OK, nu-ţi face nicio grijă. Dacă ai chef, din când în când fă ceva de mâncare. Te pricepi mai bine decât Yūichi, a râs ea.

Nu-i uşor să trăieşti împreună cu o persoană în vârstă. Cu cât e mai în putere, cu atât e mai greu. Adevărul este că, pe când stăteam cu bunica, nu mi-am făcut niciodată griji şi m-am simţit cât se poate de bine, dar acum când îmi amintesc, nu mi se mai pare chiar aşa de simplu.

Mi-a fost întotdeauna teamă de momentul când bunica avea să moară.

Când mă întorceam acasă, bunica ieşea din camera unde era

televizorul şi-mi zicea bine-ai venit. Dacă veneam târziu, cumpăram pe drum nişte prăjituri. Bunica nu se supăra niciodată, nici dacă înnoptam prin alte părţi. Trebuia doar să o anunţ dinainte. Uneori la o cafea, alteori la un ceai, ne întâlneam seara înainte de culcare în faţa televizorului şi mâncam prăjituri. În camera bunicii, neschimbată din copilăria mea, bârfeam, puneam lumea la cale, vorbeam despre actori sau despre întâmplările zilei trecute. Cred că şi despre Yūichi tot atunci şi acolo vorbisem.

Oricât de îndrăgostită şi cu capul în nori aş fi fost, oricât aş fi băut şi m-aş fi pierdut în aburii veseli ai alcoolului, nu uitam niciodată că bunica e singura rudă care-mi rămăsese pe lume.

Cu răsuflarea tăiată într-un colţ de cameră, apăsată de tăcerea care-mi făcea pielea de găină, mi-am dat seama destul de repede că, oricât de bine şi fără griji ar trăi un copil şi un om în vârstă, între ei se află mereu un gol care nu poate fi umplut.

Cred că şi Yūichi e la fel.

În întunericul acestui drum pustiu de munte, oare pe la ce vârstă mi-am dat seama că nu-mi pot lumina calea decât prin propriile forţe? Că deşi am fost crescută cu dragoste, am fost mereu singură?

La un moment dat, fără excepţie, toată lumea începe să se dezintegreze şi în cele din urmă se pierde în întunericul timpului. Fiecare celulă din corpul meu ştia asta, dar am continuat să merg pe drumul meu. Poate de aceea mi s-a părut normal felul în care reacţiona şi Yūichi.

Şi aşa mi-am început eu viaţa de parazit.

Mi-am acordat răgaz de lenevie până în mai. Astfel, fiecare nouă zi a devenit luminoasă şi plină de optimism.

Mă duceam regulat la slujba mea cu jumătate de normă, apoi veneam acasă, făceam curat, mă uitam la televizor, făceam prăjituri,

ce mai, ca o adevărată mamă de familie.

Puţin câte puţin, în sufletul meu începuse să pătrundă lumina, să adie vântul. Eram fericită.

Yūichi era ocupat cu şcoala şi cu serviciul lui, Eriko cu slujba de noapte, aşa că nu prea eram toţi trei acasă în acelaşi timp.

La început, eram cam obosită, fiindcă nu mă obişnuisem încă să dorm într-o casă aşa de „deschisă", şi fiindcă făceam zilnic drumuri între fostul meu apartament şi cel al familiei Tanabe, ca să îmi aduc bagajele. Dar, cu timpul, m-am obişnuit.

M-am îndrăgostit în aceeaşi măsură de bucătăria şi de canapeaua familiei Tanabe. În locul acela mă puteam înfrupta din dulceaţa somnului după placul inimii. Ascultând respiraţia florilor, închipuindu-mi priveliştea nocturnă a oraşului din spatele draperiilor, adormeam pe negândite.

Nu-mi imaginam că mi-aş mai putea dori altceva de la viaţă, aşa că eram fericită.

Aşa e mereu. Aşa sunt eu, nu mă urnesc decât în al doisprezecelea ceas. Aşa se întâmplase şi de data asta: când nu mai speram nimic, în ultima clipă, cineva îmi oferise un pat moale şi cald în care să dorm, şi pentru asta le mulţumeam din inimă zeilor, deşi nu ştiu dacă există sau nu.

În una din zilele astea, m-am dus până la vechea casă după încă o tură de bagaje.

Am avut un şoc când am deschis uşa. Casa din care mă mutasem îmi era acum străină.

Înăuntru era o linişte deplină, nimic nu mai respira. Lucrurile cu care mă obişnuisem îmi întorseseră parcă spatele. În loc de „m-am întors", mi-a venit să zic „scuze pentru deranj", şi să intru în vârful degetelor.

Când a murit bunica, a încetat să mai bată şi inima acestei case.

Chiar aşa credeam. Nu mai e nimic de făcut... doar să mă întorc şi să plec. „Tic-tac, tic-tac”: imitând fără voia mea ticăitul ceasului de perete, am început să şterg frigiderul.

Deodată, a sunat telefonul. Am ridicat receptorul, şi la capătul celălalt era Sōtarō. Un fost iubit de-al meu. Mă despărţisem de el când boala bunicii începuse să se agraveze.

— Alo? Mikage?

Auzindu-i vocea, aproape mi-au dat lacrimile. Am răspuns totuşi fără să mă tulbur, cu o voce veselă:

— Alo, ce mai faci, nu ne-am auzit de mult!

De ce încercam oare să-mi ascund adevăratele sentimente faţă de el? Era mai mult decât timiditate, era o boală.

— Am văzut că nu mai vii la şcoală, şi m-am îngrijorat, apoi am întrebat în stânga şi-n dreapta, şi mi-au zis că a murit bunica ta. Nu mi-a venit să cred. Ce păcat!

— Da, ştii, mă cam grăbesc acum...

— Ne putem întâlni mai târziu?

— Da, bine.

În timp ce stabileam întâlnirea, am ridicat ochii şi m-am uitat afară: cerul era de un gri posomorât. Norii alergau, mânaţi din urmă de vântul puternic. Nu există loc pentru tristeţe pe lumea asta. Cu siguranţă, nu există nici măcar un singur loc pentru tristeţe.

Lui Sōtarō îi plăceau parcurile.

Îi plăceau locurile înverzite, spaţiile deschise, câmpurile, de aia şi la facultate îl găseai adesea pe o bancă în grădină sau pe marginea terenurilor de sport. Prin facultate umbla chiar şi o vorbă: dacă îl cauţi, du-te într-un loc cu multă verdeaţă. Auzisem că voia să se angajeze într-un loc care să aibă legătură cu plantele.

Am eu ce am cu bărbaţii cărora le plac florile.

Pe vremea când în viaţa mea era linişte şi pace, cu el, cel mereu liniştit şi luminos, făceam un cuplu ca rupt dintr-o poză. Din cauza preferinţei lui, chiar şi iarna ne întâlneam în parc, dar, pentru că eu întârziam adesea şi el îngheţa aşteptându-mă, făcuserăm în cele din urmă un compromis, alegând ca loc de întâlnire un restaurant imens de lângă parc.

Şi astăzi Sōtarō mă aştepta în acelaşi restaurant, aşezat la o masă cât mai aproape de parc, şi privind afară. Pe fereastră se vedea un şir de copaci, legănându-se nelinişti ţi în bătaia vântului, pe fundalul cerului plin de nori. Strecurându-mă printre chelneriţe, m-am apropiat; când m-a observat, a zâmbit.

Aşezându-mă în faţa lui, am zis:

— O să plouă, nu?

— Nu, o să se însenineze. Auzi, nu ne-am mai văzut de atâta timp, şi ne apucăm să vorbim despre starea vremii?

Mă liniştea faţa lui zâmbitoare. Ce bine e să bei ceai după-amiaza, alături de o persoană aşa de plăcută! Ştiu şi că se agită în somn, şi că îşi pune mult zahăr şi lapte în cafea, îi cunosc şi faţa aia stupid-serioasă din oglindă, când încearcă să-şi aranjeze părul dezordonat cu uscătorul. Dacă ne-am mai comporta ca pe vremea când eram împreună, acum eu aş fi aşa de nervoasă că mi-am stricat manichiura ştergând frigiderul, că nici nu s-ar putea discuta cu mine.

— Acum stai la familia Tanabe? a zis el deodată, în timp ce pălăvrăgeam vrute şi nevrute, de parcă tocmai şi-ar fi adus aminte.

Am fost surprinsă, atât de surprinsă încât ceaşca din mâna mea s-a înclinat şi am vărsat ceaiul în farfurie.

— Despre asta vorbeşte toată lumea la facultate. Nu ştiai? a spus el râzând, cu o faţă încurcată.

— Nu ştiam că ai aflat până şi tu, am zis eu.

— Prietena lui Tanabe, fosta prietenă, ar trebui să spun, nu? l-a plesnit chiar în cantina facultăţii.

— Cum? Din cauza mea?

— Îhm. Păi, voi doi sunteţi împreună acum, nu? Cel puţin eu aşa am auzit.

— Ce? Eu aud asta pentru prima dată.

— Cum adică? Doar locuiţi împreună!

— Şi cu mama lui! (La drept vorbind, nu era chiar adevărul adevărat.)

— Ce? Pe bune?!? a strigat Sōtarō. Pe vremuri exuberanţa şi sinceritatea lui îmi plăcuseră foarte mult, dar acum mi s-a părut că vorbise prea tare, şi mi s-a făcut ruşine.

— Tanabe ăsta... e cam ciudat, nu? a întrebat el.

— N-am idee, am răspuns eu. Nu prea ne întâlnim, şi nici de vorbă nu stăm prea des. Eu am fost doar culeasă de pe stradă, ca un căţel. Nu fiindcă ar ţine la mine în mod special. Şi oricum, nu ştiu nimic despre el. Nu mi-am dat seama că o să se ajungă la aşa nişte prostii.

— Mă rog, eu nu prea reuşesc să-mi dau seama ce îţi place ţie sau de cine te-ai putea îndrăgosti, a zis Sōtarō. Oricum, e bine că ai unde să stai. Cât timp poţi rămâne acolo?

— Habar n-am.

— Gândeşte-te la asta, a râs el.

— O să încerc.

La întoarcere, am luat-o prin parc. Printre copaci se vedea blocul în care locuia familia Tanabe.

— Acolo stau, am arătat cu degetul.

— Excelent! E chiar lângă parc. Dacă aş sta acolo, m-aş trezi în fiecare dimineaţă la 5 şi aş face o plimbare.

Sōtarō a râs. Din cauză că era înalt, trebuia să mă uit în sus la el.

Dacă ar fi fost după el, m-ar fi scuturat bine, mi-ar fi găsit un apartament şi m-ar fi trimis la şcoală în doi timpi şi trei mişcări.

În trecut seriozitatea asta a lui îmi plăcea şi mă făcea să-mi dispreţuiesc propria delăsare. În trecut.

Era fratele cel mai mare într-o familie numeroasă, şi voia bună pe care o aducea din sânul familiei sale fără să-şi dea seama mă încălzea întotdeauna.

Dar, nu ştiu de ce, eu aveam acum nevoie de atmosfera ciudată, paşnică şi luminoasă din casa Tanabe. Totuşi, nu cred că-i puteam explica lui asta. Poate nu ar fi trebuit, dar aşa simţeam de fiecare dată când mă întâlneam cu el. Mă întrista teribil faptul că eu sunt aşa cum sunt.

— Ei bine...

Din ochi, i-am pus cu seninătate întrebarea care mă măcina, undeva în adâncul sufletului: Mai ţii încă la mine?

— Ai grijă de tine, a râs el, şi-n ochii lui a licărit răspunsul.

— O să încerc, am răspuns, şi ne-am despărţit. Apoi, tot ce simţisem cu câteva clipe în urmă a început să se piardă în depărtare.

În seara aceea, în timp ce mă uitam la un film, uşa s-a deschis şi a intrat Yūichi, în braţe cu o cutie mare.

— Bine-ai venit.

— Am cumpărat un *word-processor*! a zis el, fericit. Observasem că şi el, şi Eriko aveau o plăcere bolnăvicioasă de a face cumpărături. Cumpărături importante. Mai ales aparate electronice sau electrocasnice.

— Ce bine! am zis eu.

— Vrei să scriem ceva?

— Ştiu şi eu...

Mă gândeam să scriu versurile unui cântec, sau ceva de genul

ăsta, dar Yūichi a zis:

— Ştiu, trebuie să scrii nişte cărţi poştale ca să anunţi lumea că te-ai mutat.

— La ce-mi trebuie aşa ceva?

— Da' ce, ai de gând să trăieşti în oraşul ăsta mare fără adresă, fără număr de telefon?

— Păi şi dup-aia, când o să mă mut din nou, tre' să scriu altele, ce atâta bătaie de cap?

— Nţţ, a făcut Yūichi, puţin impacientat, aşa că am zis:

— OK, scrie-le, te rog.

Dar nu-mi puteam scoate din minte conversaţia cu Sōtarō, aşa că am adăugat:

— Dar n-ai nimic împotrivă? Nu te deranjează?

— Cum adică? a zis el, şi s-a uitat la mine cu o faţă ciudat de inexpresivă. Dacă aş fi fost prietena lui, cred că l-aş fi pălmuit. Am uitat pentru o clipă de poziţia în care eu însămi mă aflam şi l-am privit cu antipatie. Atâta lucru nu reuşea să înţeleagă!

„Vă anunţ că m-am mutat. Vă rog să-mi trimiteţi corespondenţa sau să mă căutaţi telefonic la următoarea adresă:

Tokyo, arondismentul XX, 3–21–1, bloc XX, nr. 1002, cod poştal XXX.

Sakurai Mikage."

După ce Yūichi a scris cele de mai sus, am început să facem copii. (Apropo, la ei în casă se afla, dosit pe undeva, şi un mic copiator.) Eu scriam pe fiecare exemplar numele destinatarului. Yūichi îmi dădea şi el o mână de ajutor. Se pare că era liber în seara aceea. Observasem că nu-i plăcea când n-avea nimic de făcut.

Timpul s-a scurs, picătură cu picătură, ca un lichid transparent, împreună cu fâşâitul stiloului pe hârtie.

Afară se stârnise furtuna. Una călduţă, de primăvară. Întreaga priveliştе părea să tremure în bătaia vântului. Concentrată, scriam pe cărţile poştale, unul câte unul, numele prietenilor mei. Fără să mă gândesc prea mult, ştersesem de pe listă numele lui Sōtarō. Vijelia s-a înteţit. Mi se părea că aud cum se zbat copacii şi firele electrice. Cu coatele sprijinite de măsuţa pliantă, am încercat să-mi imaginez oraşul în furtună. Habar n-aveam la ce le trebuia o măsuţă pliantă în casă. O cumpărase probabil Eriko, ca să-şi satisfacă unul din multele capricii care-i guvernau viaţa. Ea era la serviciu acum.

— Hei, nu dormi, a zis Yūichi.

— Nu dorm, am răspuns. Chiar îmi place să scriu cărţi poştale, să le spun oamenilor că m-am mutat.

— Şi mie. Cărţi poştale, vederi din concediu...

— Auzi, dar oare... cu astea n-o să apară tot felul de zvonuri? I-am provocat eu din nou. N-o să te pomeneşti iar că te pălmuiesc fetele la cantina şcolii?

— Asta voiai să spui şi mai devreme, a râs el, puţin încurcat. M-a surprins expresia amară de pe faţa lui.

— Serios, spune-mi adevărul. Nu vreau să produc neplăceri nimănui, mai ales vouă, care m-aţi primit în casa voastră.

— Vorbeşti prostii, a spus el. Atunci, ce facem noi aici, scriem cărţi poştale doar de formă?

— Cum adică de formă?

— Nici eu nu ştiu.

Am izbucnit în râs amândoi. Şi cu asta conversaţia a luat sfârşit. Chiar dacă nu spusese lucrurilor pe nume, am priceput şi eu, care de obicei sunt mai înceată la minte. Uitându-mă în ochii lui, în cele din urmă am priceput şi eu.

Era foarte nefericit.

Cu ceva timp în urmă, Sōtarō îmi povestise că Yūichi şi prietena

lui se certaseră pentru că, deşi erau împreună de un an, ea nu reuşea să-l înţeleagă. Cică ar fi spus că nu poate să ţină la o fată mai mult decât ţine la, de exemplu, un stilou.

Eu nu sunt îndrăgostită de Yūichi, aşa că înţeleg foarte bine ce vrea să zică. Felul în care priveşte Yūichi un stilou, importanţa pe care i-o acordă diferă până în pânzele albe de punctul de vedere al unei fete. Pe lume există oameni care şi-ar da viaţa pentru un stilou. Iar ăsta e un lucru infinit de trist. Pentru că eu nu-l iubeam, îl puteam înţelege mai bine.

— N-ai ce-i face, a zis deodată Yūichi, fără să ridice ochii, incomodat parcă de tăcerea care se lăsase între noi. Tu n-ai nicio vină.

— Mulţumesc, am zis eu, fără să ştiu de ce.

— Cu plăcere, a râs Yūichi.

Mi-am dat seama că, pentru prima dată de când locuiam în aceeaşi casă – mâine-poimâine se făcea o lună –, îl simţisem aproape. În felul ăsta, tot ce se poate, în curând o să mă îndrăgostesc de el. De obicei când mă îndrăgostesc, mă arunc întotdeauna cu capul înainte. Nu şi de data asta. Aşa cum stelele încep încet-încet să apară pe cerul plin de nori, la fel şi iubirea noastră ar putea scoate capul, timid, în timpul unei discuţii sincere ca cea de acum.

Şi totuşi... mă gândeam eu, în timp ce scriam... totuşi trebuie să plec de aici. Nu-i clar că s-au despărţit din cauză că eu locuiesc în casa asta? Oricât de puternică aş fi, pot oare să-mi iau din nou viaţa în mâini, să mă mut singură undeva? Nu-mi dădeam seama. Oricum, mă contrazic singură; de ce stau acum şi scriu cărţi poştale cu noua mea adresă, adresa lui? Trebuie să plec...

Deodată, uşa s-a deschis şi a intrat Eriko, în braţe cu o pungă imensă de hârtie.

— Ce-i asta? De la restaurant ai adus-o? a întrebat Yūichi, întorcându-se către ea.

— Nu, la restaurant mă duc dup-aia. Am cumpărat un storcător de fructe, a exclamat fericită Eriko, scoţând o cutie mare din pungă.

Iar electrocasnice, m-am gândit eu.

— Am venit să-l las acasă. Puteţi să-l folosiţi dacă vreţi.

— Dacă dădeai un telefon, veneam să te iau cu maşina, a spus Yūichi, în timp ce tăia cu foarfecele sfoara cu care era legat pachetul.

Din ambalajul desfăcut la repezeală şi-a făcut apariţia un aparat impresionant, cu care aveai impresia că ai putea face suc din absolut orice.

— M-am gândit că sucul natural face tenul frumos, a zis Eriko, entuziasmată.

— La vârsta ta, deja e cam târziu, a spus Yūichi, în timp ce citea instrucţiunile de folosire.

Ascultându-i pe cei doi vorbind atât de calm, de parcă ar fi fost cel mai normal cuplu mamă-fiu din lume, am simţit că mă ia cu ameţeală. Parcă eram în „Nevastă-mea e vrăjitoare". În mijlocul anormalităţii generalizate, o conversaţie atât de veselă şi normală!

— A, Mikage, ai scris prietenilor să-i anunţi că te-ai mutat? Eriko s-a aplecat să se uite mai de aproape. La ţanc! Am un cadou de casă nouă pentru tine.

Din sacoşă a mai scos un pacheţel, învelit bine-bine în hârtie. Înăuntru era un pahar foarte frumos, cu o banană desenată pe el.

— Poftim, să bei suc cu el, a zis Eriko.

— Numai bun pentru sucul de banane, a zis Yūichi cu o faţă cât se poate de serioasă.

— Grozav, am exclamat eu, şi aproape mi-au dat lacrimile de bucurie.

Când va trebui să plec, o să pot lua paharul cu mine, şi-apoi o să

mă întorc la voi mereu-mereu, şi-o să fac de mâncare. Asta aş fi vrut să spun, dar cuvintele nu voiau să-mi vină pe limbă.

Paharul meu, la care o să ţin ca la ochii din cap.

A doua zi m-am dus să eliberez în mod oficial locuinţa mea cea veche. Reuşisem, în cele din urmă, să împachetez totul. Drumul era fără întoarcere.

Era o după-amiază senină, fără nori, fără vânt. Raze dulci de soare poleiau camera copilăriei mele.

Am trecut pe la proprietar, ca să-mi cer scuze că îmi luase atâta timp să eliberez apartamentul. Am stat un pic de vorbă cu el şi am băut un ceai în biroul administrativ în care intrasem de atâtea ori când eram mică. Privindu-l, mi-am dat seama cât îmbătrânise şi el. Iar bunica era moartă...

Altădată, pe scăunelul ăsta stătea bunica, bând ceai împreună cu administratorul; acum, pe scaun, ce ciudat, eram aşezată chiar eu, şi beam ceai, şi discutam despre vreme, despre cât de sigură este viaţa în oraşul nostru...

Nu-mi venea să cred.

Parcă oameni şi lucruri, toate cele din viaţă, se grăbiseră să-mi treacă pe sub nas, pierzându-se apoi în zare. Iar eu rămăsesem locului, descumpănită, răspunzând cu mare întârziere la stimuli.

Spun asta fiindcă nu vreau să recunosc nici în ruptul capului că eu sunt cea care s-a grăbit. Pentru că nu-i deloc aşa. Toate astea mă dor încă aşa de mult!

Camera scăldată acum de soare în trecut mirosea familiar. Ferestrele bucătăriei. Feţele zâmbitoare ale prietenilor, amintirea lui Sōtarō, aşa cum îl vedeam întotdeauna, din profil, aşezat în iarba de un verde intens din grădina facultăţii, vocea bunicii la telefon, atunci când o sunam seara târziu, *futonul* călduţ într-o dimineaţă răcoroasă,

sunetul papucilor bunicii pe podea, culoarea draperiilor, ceasul din perete, *tatami...* Toate lucrurile astea. Toate lucrurile astea, care n-au mai putut rămâne aici.

Când am ieşit, se înserase deja. Lumina palidă a amurgului coborâse peste oraş. Începuse să adie un vânt rece. Cu jacheta subţire fluturând, m-am dus să aştept autobuzul.

În staţie, am ridicat ochii la clădirile înalte de pe ambele părţi ale străzii. Şirurile de ferestre luminate pluteau pe cerul albastru-închis. Toţi oamenii care se mişcau înăuntru, lifturile care urcau şi coborau, toate păreau să strălucească în tăcere, topindu-se în întunericul subţire.

Aşezasem ultimul pachet pe trotuar, sprijinit de picioarele mele. Rămasă doar eu şi cu singurătatea mea, am simţit cum în gât mi se urcă un nod ciudat de dureros, ca atunci când vrei să plângi şi nu poţi.

De după colţ s-a arătat şi autobuzul. S-a oprit încet chiar în faţa mea, şi oamenii, aliniaţi frumos, au început să urce, unul câte unul.

Era foarte aglomerat. Priveam cum cerul roşu la asfinţit se pierdea peste blocuri, şi nu-mi puteam lua ochii de la priveliştea aceea. Apoi am văzut că răsărise şi luna, o lună nouă, care abia îşi începea călătoria pe cer; autobuzul s-a urnit în cele din urmă.

La următoarea staţie, s-a oprit brusc, hurducându-ne pe toţi, şi m-am enervat. Dacă asemenea nimicuri ajung să mă irite înseamnă că sunt moartă de oboseală. Stăpânindu-mă totuşi, am ridicat ochii şi am privit pe fereastră, şi-atunci am zărit, undeva în depărtare, un zepelin. Înainta încet, împins de vânt. M-am mai înveselit şi am început să-l urmăresc. Clipind ritmic din becurile de avertizare, luneca pe cer uşor, parcă ar fi fost umbra lunii.

Deodată, o bătrânică aşezată pe un scaun undeva în faţa mea,

lângă o fetiţă, a zis cu o voce subţirică:

— Yuki, uite, balonul! Ce frumos e!

Fetiţa, care părea să-i fie nepoată, supărată probabil fiindcă şi străzile, şi autobuzul erau teribil de aglomerate, a dat din picioare şi a răspuns enervată:

— Habar n-ai. Ăla nu-i niciun balon!

— Poate că ai dreptate, a zis bunica, zâmbind netulburată.

— Nu mă mai deranja... mi-e somn! Era foarte, foarte irascibilă.

Plod drăcos. Poate din cauză că eram şi eu obosită îmi veniseră în minte cuvintele astea urâte. După ce le-am gândit, mi-a părut rău. Cu siguranţă că o bunică n-ar spune niciodată aşa ceva.

— Bine, bine. Imediat ajungem. Ei, ia uită-te în spate. Mami a adormit. Vrei s-o trezeşti?

— A, chiar că doarme! Întorcându-se către mama ei, care moţăia pe scaunul din spate, Yuki a izbucnit în râs.

Ce bine, mi-am spus. Câteva cuvinte bine alese din partea bunicii, şi fetiţa asta zâmbăreaţă e aşa de drăguţă acum. Eram invidioasă. Mie aşa ceva n-o să mi se mai întâmple niciodată... Nu-mi place cuvântul ăsta, „niciodată”, pentru sentimentalismul lui şi pentru limitele pe care le presupune. Dar în clipa aceea am simţit cum mă apasă, cu toată greutatea şi forţa lui extraordinară. Jur că aş fi vrut să mă pot gândi cu calm la lucrurile astea. Să mă las legănată de autobuz, să urmăresc cu privirea micul zepelin până dincolo de orizont.

Dar, fără să-mi dau seama, lacrimile începuseră să-mi şiroiască pe obraji. Nu-mi venea să cred.

Parcă îmi pierdusem minţile. Ca şi cum aş fi fost beată şi, rătăcind într-un loc necunoscut, m-ar fi podidit plânsul. De ruşine, m-am înroşit până în vârful urechilor. Mi-am dat singură seama de asta şi am coborât în grabă din autobuz.

Am urmărit puţin cu privirea autobuzul care se îndepărta; apoi am vrut să merg mai departe, dar n-am putut. Am intrat pe o alee întunecată, m-am aşezat pe pachet şi, înconjurată din toate părţile de întunericul ameninţător, am continuat să plâng. În viaţa mea nu mai plânsesem aşa. Plângeam cu lacrimi fierbinţi, care nu se mai opreau, şi mi-am dat seama că, de când murise bunica, nu găsisem răgazul să plâng ca lumea.

Nu eram tristă pentru vreun motiv anume, pur şi simplu simţeam nevoia să vărs câte o lacrimă pentru toate lucrurile din lume.

Am ridicat deodată ochii şi am văzut că din fereastra deschisă de deasupra capului meu ieşeau vălătuci de abur, care se pierdeau apoi în noapte. Se auzea zarva oamenilor care munceau, zdrăngănitul oalelor şi al tacâmurilor.

Era o bucătărie.

Aşa cum mă şi întristasem, pe negândite, m-am şi înveselit. Chiar am zâmbit. Apoi m-am ridicat, mi-am scuturat fusta şi am pornit-o din nou spre destinaţia mea, casa familiei Tanabe.

Mă rog zeilor să mă lase să trăiesc.

De cum am intrat în casă, l-am anunţat pe Yūichi că mi-e somn şi m-am băgat în aşternut. Fusese o zi teribil de obositoare. Dar, pentru că plânsesem, mă simţeam mult mai uşoară, aşa că am adormit repede. Mi se pare că, la un moment dat, l-am auzit pe Yūichi, care venise în bucătărie să-şi ia o ceaşcă de ceai, spunând: ia te uită, chiar dormi... şi gata.

Am avut un vis.

Se făcea că sunt în bucătăria casei din care m-am mutat astăzi pentru totdeauna şi frecam chiuveta. Eram cuprinsă de nostalgie... podeaua aia gălbuie, pe care o uram cu pasiune pe vremea când

locuiam acolo, îmi devenise foarte dragă acum, când trebuia să plec.

Terminasem de făcut bagajele, şi rafturile erau goale. De fapt, toate pregătirile erau deja gata de ceva vreme. În spatele meu Yūichi ştergea podeaua cu o cârpă. Eram foarte impresionată că făcea asta de dragul meu.

— Hai, opreşte-te puţin, să bem un ceai, am zis eu.

Camera fiind goală, avea ecou. Părea imensă.

— Bine, a zis Yūichi, ridicând capul.

Nu-i nevoie să transpiri atâta ştergând podeaua din casa unui străin, mai ales că străinul acela se va muta în curând, gândeam eu. Tipic pentru Yūichi.

— Acolo era bucătăria?

Yūichi se aşezase pe un *zabuton*[1] şi bea dintr-un pahar ceaiul adus de mine (împachetasem deja ceştile de ceai).

— Cred că era o bucătărie frumoasă.

— Mda, aşa e.

Eu îmi pusesem ceaiul într-un castronel, pe care îl ţineam cu amândouă mâinile, ca şi cum ar fi fost un vas pentru ceremonia ceaiului. Era o linişte deplină, ca într-o cutie de sticlă. Pe perete rămăsese doar urma ceasului.

— Cât e ceasul acum? am întrebat eu.

— E deja târziu, a zis Yūichi.

— De unde ştii?

— Păi, afară e întuneric şi linişte.

— Atunci înseamnă că eu dau bir cu fugiţii la adăpostul nopţii, nu? am zis eu.

— Apropo, a spus Yūichi, aşa-i că vrei să pleci şi de la noi? Nu pleca!

---

[1] Pernuţă mică, pătrată, pe care se aşază japonezii, direct pe podea.

— Apropo de ce?

L-am privit uimită.

— Poate tu crezi că şi eu trăiesc după cum bate vântul, din capriciu în capriciu, ca Eriko. Dar să ştii că m-am gândit bine atunci când te-am chemat să stai cu noi. Probabil eu sunt singurul care a înţeles cel mai bine că bunica ta îşi făcea griji pentru tine, şi tot eu am înţeles şi ce era în sufletul tău. Ştiu că, atunci când o să-ţi fie din nou bine, cu adevărat bine, o să ne părăseşti, o să-ţi iei din nou viaţa în propriile mâini. Dar încă nu se poate. N-ai pe nimeni altcineva, o rudă, de exemplu, să-ţi spună acest lucru, dar eu am observat. Mama are nişte bani puşi deoparte pentru astfel de situaţii. Nu doar pentru cumpărat storcătoare de fructe şi alte asemenea, a râs Yūichi. Foloseşte-i. Cum şi când vrei tu.

Yūichi mi-a explicat totul, pas cu pas, privindu-mă drept în ochi şi punând atâta patimă în cuvintele sale de parcă ar fi vrut să convingă un criminal să se predea.

Eu am încuviinţat.

— Bun, să revenim la ştersul podelei!

Am luat vasele şi m-am dus să le spăl. În timp ce făceam asta, ascultam melodia fredonată de Yūichi, acoperită puţin de zgomotul apei.

„Vâslind încet, ca să nu tulburăm lumina lunii/ Am ancorat barca în largul promontoriului...

— Ştiu piesa asta! Cum îi zice... Chiar îmi place! Cine o cântă? am întrebat eu.

— Sakuchi Momoko. E uşor de ţinut minte, a râs Yūichi.

— Exact!

Eu frecam chiuveta, Yūichi spăla podeaua, şi-n timpul ăsta cântam într-un glas. În bucătăria goală şi tăcută din miez de noapte, vocile noastre sunau bine.

— Uite, mie aici îmi place cel mai mult, am zis eu, şi-am fredonat începutul celei de-a doua strofe:

„Farul din depărtare/ Se roteşte, luminând seara noastră/ Se joacă, precum razele soarelui printre frunze."

Amuzaţi, am reluat împreună, cu voce tare: „Farul din depărtare/ Se roteşte, luminând seara noastră/ Se joacă, precum razele soarelui printre frunze."

Dar, deodată, m-a luat gura pe dinainte şi am spus:

— Stai, dacă o să cântăm aşa de tare, o s-o trezim pe bunica.

Mi-a părut imediat rău de ce spusesem. Cu spatele la mine, Yūichi s-a oprit brusc din ce făcea, s-a întors către mine şi m-a privit supărat. Am încercat s-o dreg, râzând încurcată.

Băiatul pe care Eriko îl crescuse cu atâta blândeţe se dovedi a fi un adevărat prinţ, spunând:

— După ce terminăm treaba aici, în drum spre casă, să ne oprim să mâncăm *ramen* la taraba din parc.

Şi m-am trezit.

Nu îmi stătea în fire să mă culc aşa de devreme aici, pe canapeaua familiei Tanabe. Şi totuşi... Ce vis ciudat, mi-am zis, şi m-am dus până în bucătărie să beau nişte apă. Mă luase cu frig. Eriko nu venise acasă încă. Ora două. Încă nu ieşisem cu totul din apele visului. Ascultând zgomotul apei care curgea în chiuveta de oţel inoxidabil, mi-a trecut prin cap că n-ar strica să mă apuc s-o curăţ.

Noaptea era aşa de tăcută şi însingurată, încât mi se părea că aud cum se mişcă stelele pe cer. Am băut un pahar de apă, care m-a uns la inimă. Era cam frig şi, încălţată doar cu papuci, fără şosete, începuseră să-mi tremure picioarele.

— Salut! am auzit deodată. În spatele meu apăruse pe neaşteptate

Yūichi.

— Ce... ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu, întorcându-mă către el.

— M-am trezit şi mi-era cam foame, aşa că am venit încoace, mă gândeam să fac nişte *ramen.*

Spre deosebire de cel din vis, acest Yūichi de lângă mine avea o faţă somnoroasă, era ciufulit şi cu hainele boţite... Cred că şi eu aveam faţa boţită de plânsul de mai devreme. I-am zis:

— Pregătesc eu ceva, aşază-te. Pe canapeaua mea.

— O, pe canapeaua ta... a zis el, şi s-a trântit pe canapea.

Micul spaţiu luminat în care ne aflam părea să plutească în întunericul de afară. În bucătăria care îmi era aşa de dragă, am deschis frigiderul, am tăiat legumele. Deodată, gândindu-mă, ce coincidenţă, să i se facă poftă tocmai de *ramen,* i-am spus în glumă lui Yūichi, fără să mă întorc spre el:

— Şi în visul meu tot *ramen* voiai să mănânci.

Nici o reacţie din partea lui. O fi adormit la loc, mi-am zis, şi m-am întors să văd ce face. Nu dormea, ci mă privea cu cei mai miraţi ochi din lume.

— Ei, ce... ce-i cu tine? am întrebat eu.

Yūichi a răspuns, bâlbâindu-se:

— Podeaua bucătăriei tale din casa în care ai stat înainte nu era cumva galbenă? Nu-i o ghicitoare!

L-am privit întâi puţin şocată, apoi, liniştindu-mă, i-am zis:

— Îţi sunt recunoscătoare că ai spălat-o.

Cred că femeile acceptă genul ăsta de întâmplări ciudate mai uşor.

— M-am trezit de tot! a zis el.

Apoi, aparent conştient de faptul că reacţionase cu întârziere, a mai spus:

— Acum aş vrea să-mi pui nişte ceai în orice altceva, numai nu într-o ceaşcă de ceai.

— Pune-ţi singur!

— A, chiar! Mai bine fac nişte suc cu noul nostru storcător. Vrei şi tu?

— Îhm.

Yūichi a scos câteva grepfruturi din frigider şi, vizibil încântat, s-a apucat să prepare sucul. În timp ce fierbeam tăiţeii pentru *ramen*, mă minunam cât de mult zgomot poate să facă maşinăria respectivă, doar pentru două pahare de suc.

Era neaşteptat, şi în acelaşi timp normal. Un mister, şi totodată un lucru absolut banal.

Pusă în cuvinte, şi-ar fi pierdut farmecul. Aşa că am păstrat emoţia aceea fragilă ascunsă în sufletul meu. Aveam o viaţă lungă înainte. În lungul şir de dimineţi şi seri care se vor repeta, probabil că la un moment dat o să-mi apară în vis şi clipa de acum.

— E greu să devii femeie, a zis Eriko într-o seară, din senin.

Am ridicat ochii din revista pe care o citeam şi am privit-o mirată. Înainte de a pleca la serviciu, Eriko, frumoasă ca întotdeauna, uda florile de pe pervaz.

— Pur şi simplu mi s-a părut că tu, Mikage, promiţi mult şi am vrut să-ţi spun asta. Eu mi-am dat seama pe când îl creşteam pe Yūichi. Am trecut prin multe, multe situaţii dificile. Un om care într-adevăr nu vrea să depindă de nimeni ar trebui să crească ceva. Fie că e vorba de un copil, sau pur şi simplu de nişte flori. În felul acesta, ajunge să-şi cunoască propriile limite. Cu asta începe totul.

Cu o voce melodioasă, de parcă ar fi cântat, Eriko mi-a împărtăşit propria filosofie de viaţă.

— Ai suferit mult, aşa-i? am zis eu, mişcată.

— Ei, dacă nu eşti cu adevărat disperat măcar o dată în viaţă, dacă în momentul acela nu reuşeşti să înţelegi cine eşti şi unde te afli,

lucrurile frumoase şi bune o să treacă pur şi simplu pe lângă tine. Eu m-am descurcat binişor, cred.

În timp ce vorbea, părul, care-i ajungea până la umeri, tremura uşor. Deseori crezi că ţi s-au întâmplat prea multe lucruri rele, că drumul e atât de abrupt încât mai bine ai închide ochii... că nici măcar dragostea nu te poate salva. Şi totuşi, învăluită în lumina amurgului, Eriko uda florile din fereastră cu mâinile ei delicate. Lumina soarelui, filtrată prin curgerea transparentă a apei, era atât de dulce încât aveai senzaţia că în curând o să apară şi curcubeul.

— Cred că înţeleg, am zis eu.

— Ai un suflet atât de curat, asta îmi place la tine, Mikage. Bunica ta care te-a crescut a fost cu siguranţă o persoană deosebită, a zis mama lui Yūichi.

— Într-adevăr, am râs eu.

— Ai avut noroc, a râs şi ea.

Dar nu pot rămâne aici pentru totdeauna, m-am gândit, reluându-mi lectura. Nu mă gândeam cu plăcere la plecarea mea, dar era un lucru care trebuia neapărat să se întâmple.

Cândva, în viitor, când voi locui în altă parte, o să-mi aduc oare aminte cu nostalgie de locul acesta? Şi, oare, mă voi întoarce vreodată în bucătăria aceasta?

Dar, până una-alta, sunt încă aici, împreună cu Eriko, cea care se încrede în propriile puteri, şi cu băiatul ei cu ochii atât de buni. Asta-i tot ce contează.

O să tot cresc, o să mi se întâmple tot felul de lucruri, o să sufăr de nenumărate ori şi tot de atâtea ori o să-mi revin. Nu mă voi da bătută. Nu-mi voi pierde încrederea.

Bucătăria de vis.

Astfel de vise voi avea mereu, multe, infinit de multe. Le voi păstra în suflet sau poate se vor transforma în realitate. Sau în destinaţii. Singură, în mulţime, sau împreună doar cu persoana iubită, în toate locurile unde voi trăi, cu siguranţă voi avea aşa ceva.

Lună plină (Kitchen 2)

La sfârşitul toamnei Eriko a murit.

Un nebun s-a tot ţinut după ea, şi-n cele din urmă a omorât-o. Tipul o văzuse în oraş, o plăcuse şi o urmărise până la serviciu, ca să afle apoi că locul respectiv era un bar de homosexuali. Când şi-a dat seama că şi ea era bărbat, a fost şocat; i-a scris o scrisoare lungă, apoi a ajuns unul din clienţii fideli ai barului. Cu cât el devenea mai insistent, cu atât Eriko şi ceilalţi clienţi ai barului îl tratau mai cu răceală; şi astfel, într-o seară, strigând că a fost înşelat, bărbatul s-a repezit cu un cuţit la Eriko şi a înjunghiat-o. Deşi sângera, ea a luat o halteră ornamentală de pe tejghea şi l-a doborât cu ea, omorându-l. Ultimele ei cuvinte au fost:

„Dacă asta a fost legitimă apărare, înseamnă că suntem chit?"

Am aflat lucrul ăsta abia în iarnă. Când totul se terminase deja, am primit un telefon de la Yūichi.

— Nu s-a dat uşor bătut, tipul ăsta, a zis el, fără nicio introducere.

Era ora 1 noaptea. În întuneric, mă trezise din somn zbârnâitul telefonului şi habar n-aveam despre ce vorbea Yūichi. Auzind cuvintele lui, încă buimacă, mi-am închipuit o scenă de luptă dintr-un film istoric.

— Yūichi? Despre ce vorbeşti? am întrebat. Pentru câteva clipe, tăcerea s-a aşternut la celălalt capăt al firului. Apoi, Yūichi a zis:

— Mama... ăă, adică probabil că ar trebui să zic tata... a fost omorât.

N-am reacţionat în niciun fel. Nu înţelegeam. Cu greutate, Yūichi a început să-mi povestească toate amănuntele morţii lui Eriko. Eu tăceam şi mi se pusese un nod în gât. Nu-mi venea să cred. Am

simţit deodată că îmi îngheaţă inima, iar receptorul pe care îl ţineam în mână a părut să se afle la kilometri distanţă de mine.

— Când s-a întâmplat asta? De curând?

În timp ce spuneam asta, mă întrebam de unde vine vocea aia, oare chiar eu sunt cea care vorbeşte?

— Nu, s-a întâmplat acum destul de multă vreme. Am ţinut şi un mic serviciu funerar, la care au venit cei de la bar. Nu ştiu de ce, iartă-mă, dar pur şi simplu n-am avut puterea să te anunţ şi pe tine.

Am simţit un gol în suflet. De parcă cineva îmi smulsese inima din piept. Eriko nu mai este. Oriunde aş căuta-o, n-o mai pot găsi.

— Iartă-mă că nu ţi-am spus, chiar îmi pare rău, repeta Yūichi.

Dar telefonul nu era suficient. Nu puteam să-i văd faţa lui Yūichi. Nu ştiam dacă îi venea să plângă sau să râdă, dacă voia să vorbească sau să fie lăsat în pace.

— Yūichi, vin imediat la tine. Se poate? Vreau să stăm de vorbă faţă în faţă.

— Vino, te duc eu înapoi cu maşina dacă se face târziu, aşa că nu-ţi face griji, a zis el, fără să poată pune în cuvinte ce simţea.

— Bine, ne vedem, am zis eu şi am pus telefonul în furcă.

Oare când ne întâlniserăm ultima oară? Ne despărţiserăm râzând? Mi se învârtea capul. La începutul toamnei, renunţasem definitiv la facultate şi mă angajasem ca asistentă la o şcoală de bucătari. La scurt timp după aceea, mă mutasem şi din casa familiei Tanabe. Locuisem împreună cu Yūichi şi cu mama lui (care de fapt era bărbat) mai bine de jumătate de an, după ce murise bunica şi rămăsesem singură pe lume. Cred că pe ea am văzut-o ultima oară când m-am mutat. Ea a plâns puţin şi mi-a zis că, de vreme ce stau aproape, aş putea să mai trec pe la ei, măcar în weekend. A, ba nu, am văzut-o chiar pe la sfârşitul lunii trecute. Ne-am întâlnit la un

combini[2]*,* în miez de noapte.

Nu puteam să dorm şi mă hotărâsem să trag o fugă până la *Family Mart,* să-mi iau o budincă. Chiar la intrare am zărit-o pe Eriko, împreună cu câţiva dintre travestiţii care lucrau la barul ei. Terminaseră treaba şi veniseră să bea o cană de cafea şi să mănânce un bol de *oden.* Am strigat-o, şi ea m-a luat de mână şi mi-a zis: vai, Mikage, de când ai plecat de la noi ai slăbit îngrozitor. Apoi a râs. Era îmbrăcată într-un *deux pieces* albastru. După ce mi-am cumpărat budinca, am ieşit din magazin şi am găsit-o pe Eriko, ţinând în mână paharul de carton în care fusese cafeaua şi admirând cu ochii îngustaţi luminile oraşului. În glumă, i-am zis: Eriko, arăţi ca un bărbat! A început să zâmbească şi-a zis: nu, doar că am probleme cu fiică-mea, s-a făcut aşa de obraznică! Cred că a ajuns la pubertate... Ei, dar eu sunt deja om mare, am zis, şi fetele de la bar au izbucnit în râs. Să ştii că o să trec pe la voi, am mai spus, şi ea s-a bucurat: ce bine! Ne-am despărţit râzând. Asta a fost ultima întâlnire.

Am pierdut nu ştiu câtă vreme căutând prin casă periuţa de dinţi de voiaj şi un prosop de faţă. Eram complet dezorientată. Am închis şi am deschis sertare, am fâţâit la nesfârşit uşa de la baie, am răsturnat o vază cu flori şi a trebuit să şterg pe jos, m-am învârtit până am ameţit prin cameră... după toată zăpăceala asta, mi-am dat seama că eram tot cu mâinile goale, şi am zâmbit. Trebuie să mă calmez, mi-am spus, şi am închis ochii pentru câteva clipe.

Am băgat periuţa de dinţi şi prosopul în geantă, am verificat de câteva ori robotul telefonic şi gazele şi am ieşit din cameră ca o vijelie.

---

[2] *Convenience store,* magazin deschis non-stop, de la care se pot cumpăra produsele de maximă necesitate.

Când mi-am mai venit în fire, am văzut că mă îndreptam deja către casa Tanabe. Era iarnă şi întuneric. În timp ce mergeam la pas pe sub cerul senin şi îngheţat, cu cheile zăngănindu-mi în buzunar, lacrimile au început să-mi curgă una câte una pe obraji. Printre lacrimile fierbinţi ajungea la mine imaginea distorsionată a drumului pe care păşeam, a oraşului acum tăcut. Apoi am avut senzaţia că o să mă sufoc. Chiar şi când am încercat să trag în piept aerul rece al nopţii, parcă nu era destul. Simţeam înţepături în spatele ochilor, iar vântul care bătea îmi pătrundea până la oase.

Lucrurile pe care de obicei le vedeam clar – stâlpii de electricitate, maşinile parcate, cerul negru al nopţii – îmi jucau acum în faţa ochilor. Se apropiau ameninţător de mine, distorsionate, strălucind, tresăltând, ca atunci când ai temperatură. În toate astea era şi o frumuseţe suprarealistă. Simţeam cum energia îmi părăseşte corpul, pierzându-se cu un fâşâit în aerul nopţii, dar nu puteam face nimic, n-o puteam opri.

Când mi-au murit părinţii, eram încă mică. La moartea bunicului, eram îndrăgostită. Dar acum, în clipa asta, mă simţeam mult, mult mai singură decât atunci când murise ultima mea rudă de pe lumea asta, bunica.

Aş fi vrut să uit cu totul cum e să merg, să trăiesc. Cu siguranţă, va exista un mâine, un poimâine şi, până să te lămureşti, va veni şi un moment numit săptămâna viitoare. Nu mi se mai păruse niciodată că viaţa era chiar un calvar. Oare mereu o să sufăr, o să-mi trăiesc zilele în întuneric? Nu vreau aşa ceva! Deşi în sufletul meu se dezlănţuise furtuna, pe asfalt umbra mea continua să înainteze încet, greoaie şi indiferentă.

Trebuia să fac ceva, să ies din starea asta. A, da, o să-l văd pe Yūichi. Poate, după ce o să stăm de vorbă pe îndelete... Şi totuşi,

ce-ar mai putea schimba asta? Cu ce o să fie mai bine? Ca şi cum, în noaptea densă, ploaia rece şi pătrunzătoare s-ar opri, atâta tot. Nu mai există speranţă. Doar o disperare imensă, a cărei curgere întunecată mă va înghiţi cu totul.

Deprimată, am sunat la uşa familiei Tanabe. Fără să-mi dau seama, nu luasem liftul, şi urcasem până la etajul 10 pe scări. Gâfâiam. L-am auzit pe Yūichi apropiindu-se pe partea cealaltă, cu pasul lui obişnuit, de care îmi fusese dor. Pe când locuiam acolo, îmi uitasem de nu ştiu câte ori cheile acasă şi, la întoarcere, noaptea târziu, fusesem nevoită să sun la sonerie. De fiecare dată Yūichi se trezea şi venea să-mi deschidă. Ţin minte şi cum zăngănea lanţul atunci când îmi descuia.

În uşă a apărut Yūichi, care părea mai slab.

— Nu te-am văzut de mult, am zis. Nu m-am putut abţine şi i-am zâmbit. În sinea mea, mă bucuram sincer să-l văd din nou. Pot să intru?

Yūichi rămăsese puţin descumpănit, dar apoi, zâmbindu-mi fără putere, a încuviinţat:

— Bineînţeles... îmi închipuiam că o să fii grozav de supărată pe mine... şi mă mir că nu eşti. Iartă-mă. Intră, te rog.

— Nu pot să mă supăr pentru aşa ceva. Ştii doar.

Yūichi a zâmbit iar, parcă împotriva propriei voinţe. Zâmbetul lui ambiguu, dintotdeauna. Am zâmbit şi eu, şi m-am descălţat.

Pentru câteva clipe nu mi-am găsit locul în camera în care locuisem până de curând, dar treptat m-am reobişnuit cu aroma ei unică. M-am afundat în canapeaua moale şi m-am lăsat cuprinsă de nostalgie. Imediat a apărut şi Yūichi cu cafeaua.

— Parcă n-am mai fost aici de o veşnicie, am spus.

— Mm, nu-i aşa? Ai fost cam ocupată în ultima vreme, nu? Cum e slujba cea nouă? Interesantă? a întrebat calm Yūichi.

— Până una-alta, totul mi se pare interesant. Chiar şi curăţatul cartofilor, am răspuns eu, zâmbind.

— Azi e prima zi când reuşesc să gândesc ca lumea. Te-am sunat pentru că mi-am dat seama, în cele din urmă, că trebuie să-ţi spun şi ţie.

M-am dat mai aproape şi m-am aşezat mai comod, ca să-l ascult. Apoi l-am privit în ochi. Yūichi a început să vorbească.

— Până la înmormântare, nici nu ştiu pe ce lume am trăit. Capul mi se golise de orice gând, şi-n faţa ochilor nu vedeam decât negru. Omul ăsta îmi fusese şi mamă, şi tată, şi coleg de apartament, de când mă ştiam. Moartea lui m-a scos din ale mele mai mult decât mi-aş fi închipuit. Aveam multe de făcut, iar zilele treceau una după alta, fără să înţeleg nimic din ce mi se întâmpla. Nu murise pur şi simplu, ci fusese implicat şi într-o crimă, aşa că m-am trezit la uşă şi cu nevasta ăluia, şi cu copiii lui... Fetele de la bar parcă înnebuniseră şi ele, şi dacă n-aş fi încercat cât de cât să mă port ca fiul cel mare al familiei, totul ar fi luat-o razna. M-am gândit la tine de multe ori. Serios. Imaginea ta era mereu cu mine. Dar n-aveam puterea să-ţi dau telefon. De parcă, dacă ţi-aş fi spus ţie, ar fi fost mai real şi ar fi durut mai tare. Dintr-o singură mişcare, rămăsesem singur pe lume, şi fără mamă, şi fără tată. Ştiu că şi tu ai ţinut foarte mult la Eriko, şi acum îmi dau seama ce prostie am făcut că nu te-am anunţat. Cred că îmi pierdusem minţile.

Cu ceaşca de cafea în mână, Yūichi şi-a terminat povestea. Părea răvăşit. Privindu-l, am spus:

— Oriunde te-ai uita, în jurul nostru, al amândurora, e numai moarte. Părinţii mei, bunicul, apoi bunica... mama ta care te-a născut, acum Eriko. Teribil! În toată lumea asta largă, nu cred că mai sunt oameni ca noi doi. Imposibil să ne fi întâlnit din întâmplare... Moartea, moartea...

— Ei, a râs Yūichi, noi doi am putea să ne deschidem o afacere foarte profitabilă împreună: să stăm pe lângă cei care vor să moară. Ce meserie neagră, nu crezi?

Zâmbetul lui amar radia o lumină tristă. Se înnoptase. M-am întors şi am privit pe fereastră peisajul sclipitor al nopţii. Privite de sus, clădirile oraşului păreau să aibă mii şi mii de franjuri strălucitori, iar farurile maşinilor se transformau într-un râu luminos care curgea în întuneric.

— Şi iată-ne rămaşi orfani, amândoi, a zis Yūichi.

— Eu, de două ori mai mult ca tine. Nu că ar fi ceva de laudă, am râs eu.

În ochii lui Yūichi au apărut câteva lacrimi, care i s-au rostogolit pe obraji.

— Mi-a fost dor de glumele tale, a zis el ştergându-se la ochi cu mâneca bluzei. Zău, abia aşteptam să te aud.

I-am luat capul în mâini şi l-am îmbrăţişat cu putere.

— Mă bucur că m-ai sunat, am zis.

În amintirea lui Eriko, Yūichi mi-a dat puloverul ei roşu, pe care îl purta aşa de des.

Îmi aduc aminte că Eriko m-a pus să-l îmbrac într-o seară, şi apoi a exclamat, vai, am dat o grămadă de bani pe el, dar ţie îţi vine mult mai bine!

Din sertarul de la măsuţa ei de toaletă Yūichi a scos şi mi-a înmânat aşa-zisul testament al lui Eriko. Dup-aia, mi-a zis noapte bună şi a plecat la el în cameră. Am început să citesc:

„Pentru Yūichi

Mi se pare foarte ciudat să mă apuc să-i scriu propriului meu copil aşa ceva. Totuşi, în ultima vreme am avut senzaţia că aş putea fi în

pericol, aşa că, pentru orice eventualitate, deşi poate n-o să se întâmple nimic, îţi scriu cele ce urmează. E mai mult o glumă, bine? Cine ştie, poate o să citim testamentul ăsta împreună, şi-o să râdem de el.

Gândeşte-te totuşi la un lucru. Dacă eu mor, tu rămâi singur-singurel. Mikage nu mai stă cu noi. Nu glumesc! N-avem niciun fel de rude. Am rupt orice legătură cu ele atunci când eu m-am căsătorit cu mama ta, iar când au aflat de la nu ştiu cine că mi-am făcut operaţie estetică m-au mai renegat o dată. Aşa că vezi, nu face greşeala să iei legătura cu vreunul dintre bunicii tăi. Ai priceput?

Yūichi, pe lumea asta sunt tot felul de oameni. Oameni pe care eu nu pot să-i înţeleg în ruptul capului, cărora le place să trăiască în mocirlă. Oameni care urăsc pentru că altceva nu ştiu să facă, oameni care ţin să atragă atenţia asupra lor, oameni care te vânează ca pe un animal. Nu-i pot înţelege. Oricât de mult te-ai strădui şi ai suferi, nu găseşti înţelegere.

Uite, eu am încercat din răsputeri să duc o viaţă bună. Să fiu frumoasă. Să strălucesc. Astfel, poate că am intrat în contact şi cu oameni cu intenţii rele, dar ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc. Aşa că, să ştii, dacă o să fiu cumva omorâtă e doar un accident. Să nu-ţi închipui cine ştie ce prostie. Ai încredere în mine, doar mă cunoşti.

Auzi, să ştii că am vrut să scriu măcar această scrisoare folosind caligrafia şi vocabularul unui bărbat... chiar m-am străduit, dar îmi vine peste mână. Mi se face ruşine, şi stiloul nu mai vrea să alunece pe hârtie. Şi eu care credeam că, deşi am fost femeie multă vreme, undeva în mine mai păstrez încă ceva din bărbatul de odinioară... Dar nu, acum sunt femeie la trup şi la suflet, mamă şi cu numele, şi în realitate. Ce caraghios!

Îmi place viaţa mea. Şi că am fost bărbat şi m-am căsătorit cu mama ta şi că, după moartea ei, m-am hotărât să devin femeie şi să te cresc pe tine şi că am fost atâta vreme împreună şi ne-am simţit bine... A, şi că am găsit-o pe Mikage! Asta mi-a plăcut la nebunie. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim... doar şi ea e tot copilul meu, la care ţin mult de tot!

Ah, devin sentimentală!

Salut-o pe Mikage din partea mea. Şi spune-i să nu-şi mai decoloreze părul de pe picioare în faţa bărbaţilor, nu-i frumos. Nu eşti de acord?

În acelaşi plic o să mai găseşti şi actele pentru toată «averea» mea. Probabil n-o să înţelegi mare lucru din toată hârţogăraia asta, aşa că du-te şi tu la un avocat. Oricum, ideea e că toate îţi rămân ţie, în afară de bar. E bine să fii singur la părinţi, nu?

Eriko”

Când am terminat de citit, am împăturit la loc scrisoarea. Se simţea încă, vag, parfumul lui Eriko. Mi s-a strâns inima. În cele din urmă, tot citind şi recitind scrisoarea asta, parfumul o să se piardă. Asta e cruda realitate.

Ducând dorul nopţilor când dormisem în camera asta, m-am întins pe canapea. Şi, cum făcusem până atunci de atâtea ori, m-am uitat pe fereastră, printre siluetele florilor de pe pervaz, la priveliştea oraşului scufundat în noapte.

Doar că acum, oricât aş fi aşteptat, ea nu avea să se mai întoarcă acasă.

Înainte de a se lumina de ziuă, o auzeam apropiindu-se pe tocuri, fredonând ceva. Descuia apoi uşa. Era întotdeauna puţin ameţită şi de aia nu reuşea să se mişte încet; mai trântea o uşă, mai scăpa ceva pe jos şi mă trezea, chiar dacă nu de tot. Făcea un duş, lipăia în

papuci prin bucătărie, fierbând apă pentru ceai. Toate aceste sunete mă făceau să mă simt în siguranţă şi adormeam la loc. Aşa fusese mereu. Mi-era dor de vremurile acelea. Groaznic de dor.

Oare Yūichi mă putea auzi plângând, din camera cealaltă? Sau poate se afundase într-un somn adânc, şi nu-i păsa de nimic...

Aceasta e povestioara care a tras cortina peste încă o seară tristă.

A doua zi ne-am trezit amândoi după-amiaza târziu. Nu trebuia să mă duc la serviciu, aşa că m-am apucat să răsfoiesc ziarul, fără prea mare interes, muşcând dintr-o bucată de pâine. Yūichi a ieşit din camera lui şi s-a dus să se spele pe faţă. Dup-aia, s-a aşezat lângă mine pe canapea şi, cu o cană de lapte în mână, mi-a spus:

— Mă gândeam să mă duc până la şcoală mai încolo.

— Ce student lipsit de griji eşti! i-am zis, şi i-am dat jumătate din pâinea mea.

Mi-a mulţumit şi a muşcat din pâine. Cum stăteam noi aşa, cu ochii în televizor, parcă eram într-adevăr doi orfani. Ce sentiment ciudat!

— Mikage, diseară te duci la tine? a întrebat Yūichi, ridicându-se.

— Ăăă... m-am gândit eu puţin. Luăm împreună cina, şi dup-aia plec...

— Minunat! O să-mi pregătească masa o profesionistă!

Mi s-a părut o idee bună, aşa că am luat-o în serios.

— Perfect! Aşa facem. În viaţa ta n-ai mai avut parte de un festin ca ăsta!

Am alcătuit un meniu de zile mari, apoi am scris toate lucrurile de care aveam nevoie pe o hârtiuţă şi i-am dat-o.

— Du-te cu maşina, da? Şi cumpără tot ce e pe listă. O să fac numai ce îţi place ţie, să mănânci până nu mai poţi, aşa că întoarce-te repede, bine?

— Aoleu, vorbeşti ca o nevastă, a bombănit Yūichi, şi a plecat.

După ce s-a închis uşa, mi-am dat seama că sunt obosită. Era atâta linişte şi nemişcare în cameră, încât aveam senzaţia că s-a oprit până şi timpul. În aerul încremenit, nimic nu mai trăia, nimic nu se mai mişca. Singură, eu.

Aşa e mereu, după ce moare cineva.

Distrată, m-am afundat între pernele canapelei şi m-am uitat lung pe fereastră, la oraşul învelit în cerul cenuşiu al începutului de iarnă. Parcurile, străzile, toate ungherele oraşului nostru erau îmbibate de frigul iernii, rece şi umed ca o ceaţă. Era aşa de apăsător, încât nu puteai nici să respiri.

Oamenii cu adevărat mari au puterea de a da drumul din colivie luminii, ca să strălucească şi în inimile celor din jur. Atunci când ei dispar, se aşterne peste toate o umbră vecină cu disperarea. Poate măreţia lui Eriko a fost una mai greu de observat, dar ea a existat, şi acum nu mai există.

M-am întors cu faţa în sus în pat şi m-am uitat fix la tavanul alb. M-am lăsat inundată de amintirile care veneau să mă salveze şi de data asta.

Imediat după moartea bunicii, în după-amiezele când nici Eriko, nici Yūichi nu erau acasă, stătusem de multe ori aşa, cu ochii în tavan. Aşadar, după ce murise bunica şi nu mai aveam nicio rudă pe lumea asta, mă gândeam că mai rău de atâta nu se poate. Acum îmi dădusem seama că se putea, că unde mersese suta, mergea şi mia. Eriko fusese, pentru mine, o fiinţă gigantică. La bine şi la greu, puteam să mă bazez pe ea, aveam încredere deplină în ea. Nu că asta ar fi diminuat prea mult suferinţa. Oricum, după ce mi-am dat seama de lucrul ăsta, m-am avântat în silă pe drumul către maturitate şi am încercat să mă împac – măcar atât cât să fiu în stare să-mi duc în continuare viaţa obişnuită – cu ideea că disperarea şi

tristeţea mă vor însoţi mereu. Şi, cu siguranţă, mi-a fost mai uşor de-atunci.

Tocmai de aceea acum am inima aşa de grea.

Pe cer, către vest, începuseră să se întindă nori portocalii. În curând avea să cadă, rece, noaptea. O să intre şi-o să-mi umple golul din inimă. Mi se făcuse somn, dar, zicându-mi cu voce tare: dacă adorm acum, o să visez urât, m-am ridicat şi m-am dus în vechea bucătărie a familiei Tanabe. Mi s-a părut pentru o clipă că o văd acolo pe Eriko zâmbindu-mi şi am avut o strângere de inimă. Dar simţeam nevoia să mă mişc, ca să nu adorm. Am aruncat o privire în jur. Bucătăria, cam murdară şi întunecată, părea nefolosită. M-am apucat să fac curăţenie. Am frecat chiuveta cu detergent, am şters aragazul, am spălat cuptorul cu microunde, am pus în maşina de spălat cârpele de bucătărie şi le-am privit rostogolindu-se ritmic în cuvă. După ce am făcut toate astea, m-am simţit mai liniştită. Oare de ce mi-o fi plăcând atât să stau în bucătărie? E ciudat. De bucătărie mă leagă, probabil, nişte vechi doruri de-ale mele, care mi-au rămas pentru totdeauna gravate adânc în inimă. De fiecare dată când stau într-o bucătărie, parcă am parte de un nou început.

Toată vara am studiat pe rupte, de una singură, gastronomia.

Nu pot să uit sentimentul că în cap mi se multiplicau celulele. Îmi cumpărasem trei cărţi, una despre bazele bucătăriei, una de teorie şi alta de practică, şi stăteam toată ziua şi mă pregăteam. În autobuz, acasă pe canapea, nu lăsam din mână cărţile, încercând să memorez reţete, ingrediente, număr de calorii pe porţie etc. Apoi, ori de câte ori aveam timp, mă duceam în bucătărie şi găteam ceva. Am şi acum mereu la îndemână cele trei cărţi, rupte şi murdare de atâta folosire. Şi pot să-mi aduc aminte locul tuturor ilustraţiilor, aşa cum mi se

întâmplase în copilărie cu cartea preferată de poveşti. Şi Yūichi, şi Eriko îmi spuseseră de nu ştiu câte ori în perioada aceea că mi-am pierdut minţile. Adevărul este că vara trecută nu făceam decât să gătesc, zi după zi, ca o nebună. Toţi banii pe care îi câştigam din slujba mea cu jumătate de normă îi investeam în chestia asta, repetându-mi că o să fie bine. Din când în când îmi pierdeam răbdarea sau mă enervam, dar alteori, în timp ce găteam, mă cuprindea o căldură plăcută şi mă simţeam bine.

Dacă stau şi mă gândesc, din cauza obsesiei mele, mâncam adesea împreună. Cu geamurile larg deschise, lăsând să intre în cameră vântul serii şi privind afară către rămăşiţele cerului decolorat al verii care se întindea la nesfârşit, ne înfruptam cu tot felul de bunătăţi, cu carne de porc fiartă, tăiţei reci chinezeşti, salată de pepene roşu. Orice aş fi pregătit, Eriko era mereu în culmea fericirii, în timp ce Yūichi nu zicea nimic, prea ocupat să mestece. Pentru ei găteam eu.

Mi-a luat ceva vreme până să pot face omlete elaborate, *nimono* care să-şi păstreze forma, *tenpura*... Nu-mi dădusem seama până atunci că lipsa mea de precizie era un neajuns atât de mare în bucătărie. Nu aveam răbdare să las mâncarea să fiarbă la temperatura potrivită sau să scadă atât cât trebuia, şi mă miram de fiecare dată când, la sfârşit, nu avea culoarea sau forma din carte – din cauza unui fleac! Bine, noi o mâncam până la urmă, dar nu prea semăna cu ilustraţiile din manual.

În cele din urmă, mi-am pus în cap să fac totul ca lumea. Ştergeam cu grijă bolurile, puneam de fiecare dată la loc capacele la borcănelele cu mirodenii, mă gândeam cu calm la ordinea în care trebuie făcut totul, iar când simţeam că mă apucă enervarea, mă opream şi inspiram adânc de câteva ori, ca să mă calmez. La început, nerăbdarea asta a mea mă scotea din sărite, dar cu timpul lucrurile au început să meargă mai bine, eu însămi parcă mă schimbasem cu

totul! Asta din urmă era, totuşi, o minciună.

Cum ajunsesem eu să lucrez unde lucram acum, ca ajutor de bucătar? E o poveste interesantă. N-a fost uşor. Şefa mea e o tipă faimoasă, care, pe lângă că are o şcoală de gastronomie, apare şi în emisiuni la televizor, scrie la reviste... o persoană publică. Am dat un test şi, am aflat după aceea, la selecţie participase un număr foarte mare de candidate. Am fost norocoasă să primesc slujba, m-am gândit, doar eram începătoare în ale bucătăriei, tot ce ştiam era ce învăţasem de capul meu într-o singură vară. M-am bucurat, dar nu prea mult. Dar, uitându-mă la celelalte candidate, toate fete care mergeau la şcoala de bucătari, mi-am dat seama că ar trebui să fiu mulţumită. Între felurile noastre de a privi lumea, între planurile noastre de viitor, era o diferenţă ca de la cer la pământ.

Ele erau fericite. Erau educate să fie mereu fericite, să nu iasă din zona luminoasă a fericirii. Asta le învăţau părinţii lor iubitori, probabil. Dar, pe de altă parte, nici nu aveau habar ce este cu adevărat interesant în viaţă. Cine ştie cum e mai bine? Fiecare trăieşte aşa cum poate. Fericirea lor era faptul că nu avuseseră ocazia să afle ce înseamnă singurătatea. Le invidiam pentru asta. Îşi puneau şorţuleţele, râdeau una la alta vesele ca nişte floricele, învăţau să gătească şi, chiar dacă uneori mai sufereau şi aveau îndoieli, în cele din urmă se îndrăgosteau şi se măritau cu un băiat de familie bună. Ce viaţă frumoasă, îmi spuneam. Plăcută şi simplă. Mai ales când eram teribil de obosită, sau când mă umpleam de cine ştie ce bube, sau când, seara târziu, dădeam telefon pe la prieteni şi nu găseam pe nimeni acasă, mai ales în astfel de momente mă uram singură cu patimă, uram felul în care fusesem educată, totul, totul. Nu-mi plăcea, voiam altceva.

Dar, în vara aia, în bucătăria aia, chiar dacă mă ardeam sau mă tăiam, nu mă mai enervam. Şi nu mi se mai părea cine ştie ce

sacrificiu nici dacă făceam o noapte albă. Aşteptam cu nerăbdare să vină fiecare nouă zi, cu provocările ei. În prăjitura cu morcov pe care învăţasem s-o fac fără ezitare era o bucăţică din sufletul meu, iar roşiile de o prospeţime superbă pe care le cumpăram de la magazin îmi erau mai dragi ca viaţa.

Învăţasem să văd partea bună a lucrurilor şi voiam să mă simt mereu aşa.

Vreau să rămân mereu conştientă de faptul că într-o zi o să mor. Dacă n-ar fi aşa, n-aş mai simţi că trăiesc. Aşa am ajuns omul care sunt acum.

După ce am mers clătinându-mă prin întuneric, pe marginea abisului, în cele din urmă am dat de o autostradă şi răsuflu uşurată. Mai am multe de înfruntat. Dar, ridicând ochii spre cer, zăresc lumina lunii, a cărei splendoare bine cunoscută îmi inundă sufletul.

Când am terminat de făcut curăţenie, se întunecase deja.

S-a auzit soneria şi, în acelaşi moment, uşa s-a deschis şi în cameră a intrat Yūichi, împingând cu greutate uşa, cu o pungă imensă în braţe.

— Incredibil! a zis, trântind sacoşa.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Am cumpărat tot ce mi-ai scris tu pe listă, da' e imposibil să aducă un singur om atâtea lucruri de la maşină!

Am dat din cap, prefăcându-mă că nu înţeleg ce vrea de la mine, dar când am văzut că se bosumflă, neavând ce face, am coborât cu el în parcare.

În maşină mai erau încă două pungi cât casa şi ni s-au lungit mâinile cărându-le până la intrarea în bloc.

— Mă rog, mi-am cumpărat şi mie diverse chestii... a zis Yūichi, care ducea punga mai grea.

— Ce chestii? am întrebat eu, băgându-mi nasul în sacoşa din braţele mele. Pe lângă şampon şi caiete, mai erau şi vreo câteva pachete cu mâncare semipreparată, după care mi-am dat seama cam ce mănâncă el în mod obişnuit.

— Păi, dacă-i aşa, ar fi trebuit să vii tu de mai multe ori...

— Da, da' dacă m-ai ajutat tu, am terminat dintr-un singur drum. Uite, ce lună frumoasă! a arătat el, cu capul, către cer.

— Da, bine, aşa e, am zis eu, ironic. Dar, intrând în bloc, mi-a revenit în minte imaginea lunii, o lună aproape plină care răspândea o lumină incredibilă.

În lift, Yūichi a zis:

— Evident, ar trebui să existe o legătură.

— Între ce şi ce?

— Păi, dacă am văzut acum o lună aşa de frumoasă, ar trebui să se simtă şi în ceea ce o să mâncăm diseară. Dar nu ca atunci când, de exemplu, ai găti *tsukimi udon*[3].

Liftul s-a oprit brusc, şi am simţit un gol în inimă, doar pentru o clipă. Mergând spre uşă, am întrebat:

— Dar cum? Aşa, o legătură mai de esenţă, mai profundă?

— Exact, mai apropiată, mai personală.

— Există, cu siguranţă există, am zis eu repede. Dacă întrebarea asta ar fi fost pusă într-o încăpere cu 100 de oameni, la un *quiz show*, răspunsul ar fi răsunat ca un vuiet, pe multe voci.

— Am ştiut întotdeauna că tu o să fii o artistă şi până la urmă se vede că gastronomia e arta ta. Asta te face pe tine să te simţi împlinită. Chiar îţi place să stai în bucătărie. E bine, a zis Yūichi, şi a

---

[3] *Tsukimi* înseamnă, în traducere, „privitul lunii"; acest fel de mâncare are deasupra un ou prăjit, în care se spune că gălbenuşul e luna, iar albuşul, norii de pe cer.

dat de câteva ori din cap, mulţumit.

Spre sfârşit, vocea lui sunase ca a unui om care vorbeşte singur.

— Ce copil eşti, am râs eu.

Golul pe care îl simţisem în inimă adineaori s-a materializat într-un gând care mi-a fulgerat prin minte: atâta vreme cât îl am pe el lângă mine, nu-mi mai trebuie altceva. Eram dezorientată. Ca şi cum o lumină prea puternică m-ar fi orbit pe neaşteptate. Aveam inima prea plină.

Două ore mai târziu, cina era gata.

Între timp, Yūichi, cu ochii la televizor, curăţase cartofi. Era foarte îndemânatic.

Moartea lui Eriko era încă, pentru mine, ceva îndepărtat. Nu puteam încă să-i accept realitatea. După ce primul val de şoc trecuse, puţin câte puţin, crudul adevăr începea să-mi dea târcoale. Iar Yūichi părea de-a dreptul copleşit, ca o salcie îndoită sub greutatea ploii torenţiale.

Din cauza asta, nu vorbeam deloc despre moartea lui Eriko, iar tăcerea asta plutea, din ce în ce mai mare, umplând spaţiul şi timpul. Dar altceva nu puteam face, decât să stăm, pur şi simplu, unul lângă celălalt. Dacă ignoram tot ce exista în afara noastră, ce avea să ni se întâmple, ne simţeam la adăpost, învăluiţi de căldura plăcută. Dar mă îngrozea presentimentul că, în cele din urmă, va trebui să ne înfruntăm temerile. Orfani amândoi, simţeam cum singurătatea se multiplică în întuneric.

Pe când se lăsase, transparentă, seara, ne-am aşezat în cele din urmă la masă. Aveam de toate, din belşug: salată, plăcinte, tocană, crochete, *tōfu* prăjit, legume fierte în *dashi, harusame* şi carne de pasăre în sos de susan şi *miso,* porc în oţet dulce, găluşte cu carne de porc... mâncăruri din toate bucătăriile lumii. Bând vin, am tot

mâncat, parcă ore în şir, până n-a mai rămas nimic.

Yūichi se cam îmbătase, şi m-am mirat, pentru că nu fusese prea mult vin. Dar, când m-am uitat în jur, am văzut într-un colţ încă o sticlă goală. Cred că o desfăcuse înainte de a ne aşeza la masă. O să se facă praf, m-am gândit, şi l-am întrebat, şocată:

— Yūichi, ai băut toată sticla aia mai devreme?

Întins pe spate pe canapea, Yūichi ronţăia o bucată de ţelină.

— Îhm, a mormăit el.

— Nu te-ai înroşit deloc.

Yūichi a părut deodată să se întristeze. E dificil să vorbeşti cu un om beat, mi-am zis, şi l-am întrebat:

— Ce-ai păţit?

Cu o faţă brusc serioasă, a răspuns:

— De-o lună încoace, toată lumea îmi zice acelaşi lucru.

— Cine, toată lumea? Colegii tăi, la facultate?

— Îhm.

— De-o lună tu bei încontinuu?

— Îhm.

— Atunci, şi când mi-ai dat mie telefon, erai tot beat, am râs eu.

— Telefonul mi s-a părut foarte strălucitor, de la distanţă, a râs şi el. Într-o seară, când mă întorceam beat acasă, am văzut o cabină telefonică, şi mi s-a părut aşa de strălucitoare. Dacă mergi pe un drum întunecos, bănuiesc că o vezi strălucind de departe. Când am ajuns lângă ea, mi-am zis că trebuie să te sun, m-am scotocit prin buzunare după o cartelă, am intrat chiar şi în cabină. Dup-aia mi-a trecut cheful şi m-am oprit, fiindcă nu-mi dădeam seama nici unde sunt şi nici ce aş putea să-ţi spun. M-am întors acasă, m-am culcat şi te-am visat. Ţineai telefonul în mână, plângeai şi erai furioasă.

— Aşa îţi imaginai că o să reacţionez eu: o să plâng şi-o să mă înfurii. Frica e uneori mai mare decât pericolul, nu?

Apoi, deodată, m-am simţit mai bine.

Nu ştiu dacă Yūichi îşi dădea seama ce spune; vorbea cu o voce somnoroasă, dezlânat, de parcă ar fi fost gata să adoarmă după fiecare cuvânt.

— Şi totuşi, ai venit aici, la mine, chiar dacă mama nu mai este. Dacă te-ai fi supărat şi n-ai mai fi vrut să vorbeşti cu mine, mi-aş fi dat seama că nu mai este nimic de făcut. Mă gândeam că poate amintirea vremurilor când locuiam aici împreună toţi trei o să fie prea dureroasă pentru tine şi n-o să mai vrei să vii. Nouă mereu ne-a plăcut să vină prietenii pe la noi şi să rămână să doarmă pe canapeaua asta. Cearşafurile imaculate mă fac să mă simt ca în vacanţă, chiar dacă sunt la mine acasă. De când am rămas singur, n-am mai mâncat acasă. M-am gândit de multe ori să pregătesc ceva, dar şi mâncarea are o strălucire a ei, nu? Şi dacă o mănânci, strălucirea aia dispare. Aşa că m-am pus pe băut. Dacă m-ai fi lăsat numai să-ţi explic ce s-a întâmplat, poate ai fi înţeles, şi ai fi venit încoace. Şi probabil m-ai fi ascultat. Dar mi-era frică să sper la aşa o fericire. Tare frică. Dacă eu speram, dar tu te-ai fi supărat, şi ai fi fost furioasă pe mine? Asta m-ar fi împins în întunericul celei mai negre disperări. N-aveam nici destulă răbdare, nici destul curaj să-ţi vorbesc şi să te fac să înţelegi ce simţeam.

— Asta e atât de tipic pentru tine, Yūichi!

Tonul vocii mele a sunat probabil furios, dar din ochi i-am dat de înţeles că îi împărtăşesc suferinţa. Ne cunoşteam de atâta vreme, încât între noi funcţiona un soi de înţelegere reciprocă vecină cu telepatia. Cred că reuşisem să-l fac să înţeleagă ce simţeam, să înţeleagă sentimentele mele în toată complexitatea lor, chiar dacă băuse destul de mult. Yūichi a zis:

— Ce bine ar fi dacă ziua asta nu s-ar termina niciodată! Dacă seara asta ar continua la nesfârşit! Mikage, rămâi aici, mută-te

înapoi!

— Aş putea să fac asta, am zis eu, încercând să fiu drăguţă, pentru că îmi dădeam seama că era rugămintea unui beţiv. Dar, acum că Eriko nu mai este, drept cine să mă dau? Iubita ta? Prietena ta?

— Vindem canapeaua şi cumpărăm un pat dublu, a râs Yūichi, apoi, devenind mai serios, a adăugat:

— Nu ştiu nici eu.

Sinceritatea lui m-a lovit în plin. Yūichi a continuat:

— În momentul ăsta, nu mă pot gândi la nimic. Nu-mi dau seama ce însemni tu pentru mine, ce-o să se întâmple în viaţa mea de-acum încolo. Ce s-a schimbat şi cum. N-am nici cea mai vagă idee despre niciunul din lucrurile acestea. Chiar dacă stau şi mă gândesc, nu sunt într-o stare de spirit potrivită şi nu ajung la nicio concluzie. Trebuie să scap din locul ăsta. Vreau să evadez. Nu pot să te implic prea mult în viaţa mea, cum e ea acum. N-aş şti cum să fiu fericit, chiar şi cu tine, doar noi doi, înconjuraţi din toate părţile de moarte. S-ar putea să fie mereu aşa.

— Yūichi, nu fi aşa prăpăstios. Ce-o fi o fi!

Spunând asta, mi-a venit să plâng.

— Ei, mâine dimineaţă când o să mă trezesc, n-o să-mi mai aduc aminte. Aşa mi se întâmplă mereu în ultima vreme. Uit, de la o zi la alta.

Întins pe burtă pe canapea, Yūichi a mai murmurat: ce situaţie cretină. Camera, înghiţită de liniştea nopţii, părea să asculte şi ea cuvintele lui Yūichi. Parcă şi ea era nedumerită, nemairegăsind-o pe Eriko. Se lăsase noaptea, apăsătoare. Îmi dădea senzaţia că nu mai exista niciun lucru pe lume pe care să-l poţi împărţi cu cineva.

Adesea am stat împreună cu Yūichi, suspendaţi amândoi ca pe o scară deasupra iadului. Aruncând, temători, din când în când, o privire către cazanul care clocotea sub noi. Căldura era

insuportabilă, limbile roşii de foc pârjoleau totul în cale, priveliştea era ameţitoare. Şi totuşi, nu ne ţineam de mână. Chiar dacă eram pentru el cea mai apropiată persoană din lumea asta, chiar dacă îmi era cel mai drag prieten. Oricât de trişti şi singuri am fi fost, voiam să putem sta pe propriile picioare. Dar citind pe faţa lui luminată de foc nesiguranţa, m-am gândit că poate, deşi în viaţa de zi cu zi nu ne comportaserăm aşa, eram totuşi o femeie şi bărbatul ei, un cuplu, aşa cum era înţeles cuvântul din vechime. Oricum, locul ăsta e prea îngrozitor. Nu-i un loc în care doi oameni să poată trăi în pace.

Cu siguranţă, nu-s o prezicătoare în care să ai încredere.

Pentru că, deşi mă gândeam serios la toate lucrurile astea, când am ajuns la o asemenea concluzie, m-a bufnit râsul. Un bărbat şi o femeie contemplă adâncurile iadului. Se gândesc oare la o dublă sinucidere? În cazul ăsta, dragostea lor e şi ea sortită tot iadului. S-a mai întâmplat şi în trecut, m-am gândit eu, şi nu mă mai puteam opri din râs.

Yūichi dormea dus pe canapea. În somn, părea mai fericit decât mine. Nu s-a mişcat nici când l-am învelit cu pătura. Am spălat cu grijă, fără zgomot, grămada de vase care se adunase, şi-n timp ce spălam, mi-am lăsat lacrimile să curgă în voie. Nu din cauză că făceam singură totul, ci pentru că, în noaptea aceasta paralizată de tristeţe, fusesem abandonată.

A doua zi trebuia să fiu la serviciu pe la prânz, aşa că am pus ceasul să sune, şi când am auzit zbârnâitul lui enervant, am întins mâna să-l opresc, dar... era de fapt telefonul. Am ridicat receptorul:

— Alo?

Mi-am dat seama că eram de fapt în casa altcuiva, aşa că am adăugat în grabă:

— Familia Tanabe... moment în care s-a întrerupt. Am auzit

receptorul trântit în furcă. Probabil o fată... mi-am zis, încă somnoroasă, şi m-am uitat către Yūichi. Nu se trezise. Nu-i nimic, asta e... Apoi, m-am îmbrăcat în linişte şi am plecat la serviciu. Până seara, aveam timp să mă gândesc dacă să mă întorc tot aici sau nu.

Am ajuns la lucru.

Profesoara de gastronomie avea închiriat un întreg etaj dintr-o clădire imensă, pentru birouri. Era o sală de cursuri pentru şcoala de bucătari şi un studio foto. În cabinetul ei, profesoara verifica un articol. Era o persoană încă tânără, foarte pricepută la ce făcea, cu gusturi desăvârşite, şi prietenoasă. Când m-a văzut, mi-a zâmbit, şi-a scos ochelarii şi a venit să-mi spună ce aveam de făcut. Astăzi trebuia s-o ajut să facă pregătirile pentru cursurile de la şcoala de bucătari, care începeau la 3. Se pare că asistenta principală urma să continue ce începeam eu.

O să termin deci înainte de lăsarea serii. Asta îmi lăsa mai puţin timp de gândire, şi eram aproape dezamăgită, când profesoara mi-a făcut o propunere care nu putea să pice mai bine:

— Mikage, poimâine mă duc trei zile la Izu pentru un interviu. Ştiu că e cam din scurt, dar nu vrei să mergi cu mine?

— La Izu? Pentru revistă? am întrebat eu, surprinsă.

— Da. Celelalte fete nu pot să vină. O să fie o prezentare a mâncărurilor de la hotelurile pe stil japonez, cu câteva explicaţii despre modul de preparare, ceva de genul ăsta. Ce zici? O să stăm numai pe la hanuri şi hoteluri de lux. Se poate aranja să avem camere separate, dar... am nevoie de un răspuns în seara asta...

Înainte ca ea să termine de vorbit, am răspuns:

— Merg!

— Ce bine! a zis profesoara, zâmbind.

Întorcându-mă în sala de clasă, mi-am dat brusc seama că aveam inima uşoară, uşoară. Mi se părea că e o idee cât se poate de bună să

mă despart un pic de Tokyo, de Yūichi.

Când am intrat în clasă, le-am văzut pe două dintre asistente, Nori şi Kuri, ocupate cu pregătirile.

— Mikage, ai auzit de Izu? m-a întrebat Kuri.

— Ce noroc pe capul tău! Am auzit că o să fie şi mâncare franţuzească, şi tot felul de produse marine, a zâmbit Nori.

— Dar cum de mă duc eu? am întrebat.

— Păi, noi avem amândouă lecţii de golf şi nu putem. Dar, dacă nu poţi şi nu poţi, anulăm noi lecţiile, nu, Kuri? Am putea face asta, nu?

— Da, nu-i nicio problemă, serios! a zis şi Kuri amabilă.

— Nu, nu, mie îmi convine, am răspuns eu râzând.

Amândouă veniseră aici de la aceeaşi facultate, se pare că cineva le prezentase profesoarei. Studiaseră gastronomia patru ani, deci erau adevărate profesioniste.

Kuri era mereu veselă, cu o faţă plăcută, iar Nori era chiar frumoasă. Se înţelegeau foarte bine. Erau ordonate şi se îmbrăcau mereu cu gust. Aveau mult bun-simţ, erau simpatice şi răbdătoare. Printre multele fete de familie bună care se învârteau în lumea gastronomiei, strălucirea lor era una autentică. Din când în când primeam câte un telefon de la mama lui Nori, care avea o voce atât de blândă, încât îmi venea mereu să-mi cer scuze. Mă surprindea şi faptul că ştia, la orice moment al zilei, unde s-o găsească pe Nori. Dar probabil că aşa sunt toate mamele. Nori, dându-şi părul lung şi moale într-o parte, vorbea la telefon cu mama ei, cu o voce ca de clopoţel.

Deşi eram foarte deosebită de ele, îmi erau dragi amândouă. Când le împrumutam, de exemplu, polonicul, spuneau mereu mulţumesc şi-mi zâmbeau. Dacă eram răcită, veneau să mă întrebe dacă mă simt bine. Privindu-le cum trebăluiesc radiind lumină, cu şorţurile lor

imaculate, râzând mereu, mi se părea că sunt imaginea însăşi a fericirii, şi-mi dădeau lacrimile. Era o bucurie pentru mine să lucrez împreună cu ele.

Până la ora trei, n-am stat o clipă locului: am împărţit ingredientele în boluri, câte unul pentru fiecare persoană, am fiert apă, am cântărit, şi alte astfel de treburi mărunte, dar migăloase.

În camera luminoasă, cu ferestre mari, erau aliniate cuptoare, aragazuri, cuptoare cu microunde, care-mi aduceau aminte de laboratorul de gospodărie de la şcoală. Bârfind despre una-alta, am făcut pregătirile necesare.

Pe la două, cineva a ciocănit cu putere în uşă.

— O fi profesoara, a zis Nori, întorcându-se.

— Poftiţi, am zis cu o voce subţire.

— Vai, nu mi-am şters unghiile, o să-mi facă observaţie, a început să se agite Nori.

Aplecată deasupra genţii, am început să răscolesc în grabă după acetonă. În clipa aceea, uşa s-a deschis şi am auzit:

— Domnişoara Mikage este?

Puţin şocată să-mi aud numele, m-am ridicat. În dreptul uşii stătea o femeie necunoscută.

Avea o faţă tânără. Poate era chiar mai mică decât mine. Era scundă şi avea ochii rotunzi şi puţin cam severi. Peste puloverul galben purta o jachetă maro şi era încălţată cu o pereche de pantofi uşori, bej. Avea picioarele grosuţe, dar sexy. Întreaga ei fiinţă era cumva rotunjoară, dar ăsta era farmecul ei. Fruntea era îngustă, iar bretonul era tăiat şi aranjat cu grijă. Conturul roşu şi rotund al buzelor îţi dădea impresia că ceva o nemulţumeşte.

Nu părea o persoană chiar neplăcută, dar... era ceva care mă neliniştea. Oricât m-aş fi uitat la ea, nu reuşeam să-mi aduc aminte dacă o cunoşteam de undeva sau nu.

Încurcate, Kuri şi Nori rămăseseră nemişcate şi o priveau întrebător din spatele meu. În cele din urmă, am spus:

— Mă iertaţi, cine sunteţi?

— Mă numesc Okuno. Am ceva să vă spun, a zis ea cu o voce puţin răguşită.

— Acum sunt în timpul serviciului, aţi putea oare să-mi daţi un telefon mai pe seară acasă?

Fără să mă lase să termin de vorbit, a întrebat, cu o voce hotărâtă:

— Adică acasă la domnul Tanabe?

Aha, am înţeles. Trebuie să fie persoana care a sunat la Yūichi azi-dimineaţă.

— Nu, nu la familia Tanabe.

— Mikage, dacă vrei, poţi să te duci. Poţi să-i spui doamnei profesoare că ai nişte cumpărături urgente de făcut pentru călătorie, a zis Kuri.

— A, nu-i nevoie. Vreau să-ţi spun doar câteva vorbe.

— Eşti o prietenă de-a lui Tanabe Yūichi? am întrebat eu, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Da, sunt o colegă de facultate. Am venit pentru că vreau să te rog ceva. Îţi spun cât se poate de clar şi sincer, lasă-l în pace pe Tanabe.

— N-ar trebui să-i cerem şi lui părerea despre treaba asta? Chiar dacă, să zicem, eşti iubita lui, tot nu poţi să decizi în locul lui, am zis eu.

Înroşindu-se, enervată, a spus:

— Dar nu ţi se pare ciudat? Spui că nu sunteţi împreună, dar îl vizitezi când vrei tu, vii şi pleci din casa lui când îţi vine bine, rămâi peste noapte la el...E mai rău decât dacă aţi trăi în concubinaj.

Mai avea puţin şi începea să plângă. A continuat:

— Eu n-am locuit cu el, sunt o simplă colegă de grupă de la

facultate, şi cu siguranţă nu-l cunosc la fel de bine ca tine. Într-o vreme ne vedeam destul de des, şi îmi place de el. Acum tocmai i-a murit mama şi suferă. Dar mai demult mi-a împărtăşit ce simţea. Mi-a vorbit despre tine. Atunci l-am întrebat, cine e Mikage, iubita ta? Şi mi-a răspuns: nu, doar o prietenă, care stă acum cu noi, pentru că are nevoie de puţin timp ca să îşi revină. Deja toată lumea din universitate ştia că locuieşte cu o altă fată şi eram disperată.

— Dar acum nu mai stau cu el.

Dând dezaprobator din cap, a continuat:

— Tu nu-ţi iei în serios responsabilităţile pe care le ai ca iubită a lui Yūichi. Stai cu el numai când lucrurile sunt bune şi frumoase, ca să te distrezi. Din cauza asta, el nu ştie ce să aleagă, în ce parte să meargă. Te tot foieşti prin faţa lui, cu picioarele tale subţiri, cu mâinile tale delicate, cu părul tău lung, şi până la urmă el o să-şi dea seama că e bine să fie nehotărât, e comod să nu se despartă de tine, dar nici să nu transforme relaţia voastră în ceva mai serios. Dar, în dragoste, oamenii nu trebuie să aibă grijă unul de altul, atunci când le e greu? Tu te descotoroseşti de povara asta, îţi iei o faţă detaşată, te prefaci că eşti atotştiutoare... Te rog, lasă-l în pace pe Tanabe. Te implor. Cu tine în preajma lui, nu reuşeşte să facă nimic bun.

Era clar că judeca lucrurile din perspectiva care o avantaja pe ea, dar violenţa acuzaţiilor ei m-a atins într-un punct sensibil şi m-a rănit. Când a dat să deschidă gura pentru a mai spune ceva, am întrerupt-o:

— Ajunge!

Speriată, a tăcut. Am continuat:

— Înţeleg ce simţi, şi e normal să fim egoişti, să încercăm să ne menajăm propriile sentimente. În tot ce-ai spus tu, se vede că nu te-ai gândit nicio clipă la cum m-aş putea simţi eu. Cum de ţi-ai închipuit de la început, fără să mă cunoşti, că eu nu mă gândesc la nimic din

toate astea?

— De ce eşti aşa de dură cu mine? m-a întrebat ea, cu ochii în lacrimi. Vrei să spui că şi acum, când e trist, tot îl iubeşti pe Tanabe? Nu te cred. Cum i-a murit mama, cum te-ai dus repede la el, să transformi suferinţa lui în propriul avantaj. Ce metode ai!

Am simţit cum inima mi se umple de o tristeţe amară. Ea nu voia să ştie că mama lui Yūichi era de fapt bărbat, sau în ce stare eram eu atunci când ei mi-au oferit un pat în casa lor, sau ce relaţie complicată şi fragilă aveam eu cu Yūichi acum. Venise pur şi simplu ca să se certe. Dar asta nu-i putea salva în niciun fel dragostea. După ce a sunat azi-dimineaţă, a început să se intereseze în stânga şi în dreapta de mine, a aflat unde lucrez, s-a urcat în tren şi a bătut atâta drum ca să-mi vorbească. Mi se părea atât de trist şi fără scăpare. Gândindu-mă la furia ei nejustificată, care o împinsese să vină până aici, să intre în camera asta, şi la felul în care suferea şi ea în fiecare zi, mi s-a făcut milă.

— Încerc să fiu înţelegătoare, am zis. Dar, când şi eu am pierdut pe cineva drag doar de puţină vreme, nu mă pot purta altfel. În plus, ai venit la mine la serviciu, şi... Dacă mai vrei să-mi spui ceva... Am vrut să-i sugerez să mă sune acasă, dar, în schimb, am spus:

— Sau poate ai fi preferat să încep să plâng ca o nebună şi să te fugăresc prin bucătărie cu cuţitul?

Ce vorbe prosteşti şi jalnice! M-a privit un pic mirată, apoi a zis cu răceală:

— Am spus tot ce aveam de spus. La revedere.

Şi a ieşit pe uşă, trântind-o cu zgomot.

Întâlnirea noastră, din care nu ieşise nimic bun, se terminase şi-mi lăsase un gust amar.

— Mikage, să ştii că nu eşti tu vinovată, mi-a spus Kuri, apropiindu-se îngrijorată de mine.

— Da, e o tipă ciudată. Probabil din cauza geloziei nu mai judecă bine. Hai, Mikage, înveseleşte-te, mi-a spus şi Nori, privindu-mă înţelegătoare.

Rămăsesem ţintuită în picioare în clasa scăldată de razele soarelui de după-amiază şi-mi venea să izbucnesc într-un plâns cu hohote.

Pentru că îmi lăsasem acolo periuţa de dinţi şi prosopul, m-am întors seara la casa familiei Tanabe. Se pare că Yūichi ieşise undeva. Mi-am făcut nişte *curry* şi l-am mâncat. Dar n-ai cerut voie nimănui, mi-am spus. Şi ce dacă, mi se pare absolut natural, prea natural să stau în bucătăria asta şi să gătesc sau să mănânc... În timp ce repetam în gând răspunsul la propria întrebare, a intrat şi Yūichi. Când l-am salutat, deşi nu ştia nimic din ce mi se întâmplase în după-amiaza aceea şi deşi nu făcusem, de fapt, nimic rău, n-am putut să-l privesc în ochi.

— Yūichi? Poimâine trebuie să plec într-o călătorie la Izu. De dimineaţă am lăsat lucrurile pe unde am apucat, aşa că m-am întors să fac un pic de ordine, dar dup-aia mă duc acasă să-mi fac bagajele. A mai rămas nişte *curry,* să-l mănânci tu!

— Da? Atunci, te duc eu până acasă.

Maşina a demarat. Oraşul întreg a luat-o la fugă înapoi. În cinci minute eram în faţa blocului meu.

— Yūichi?

— Mm? m-a privit el întrebător, cu mâinile pe volan.

— Ăăă... hai să bem un ceai.

— Da' n-ai bagaje de făcut? Eu unul n-am nimic împotrivă, dar...

— Nu, nu, m-a apucat o poftă nebună de ceai.

— Atunci, să mergem. Unde?

— Păi, să mă gândesc... A! Hai la ceainăria aia de deasupra coaforului.

— Nu-i cam departe?

— Da, dar atmosfera e plăcută acolo...

— Bine, să-i dăm drumul.

Nu ştiu de ce, dar se purta exagerat de drăguţ cu mine. Probabil îşi dăduse seama că nu mă simţeam prea bine. Cred că şi dacă i-aş fi spus să mergem până în Arabia să ne uităm la lună ar fi fost de acord.

Micul local de la etajul doi era tăcut şi luminos. Pereţii erau albi şi înăuntru era cald. Ne-am îndreptat amândoi spre masa cea mai din spate şi ne-am aşezat. Eram singurii clienţi. Se auzea zgomotul de fond al unui televizor.

— Yūichi, aşa-i că e prima dată când venim doar noi doi la o ceainărie? E tare ciudat, am zis eu.

— Ţi se pare? s-a mirat Yūichi.

Bea Earl Grey, genul de ceai pe care eu nu pot să-l suport. Mi-am adus aminte că de multe ori, pe înserat, în casa familiei Tanabe simţeam mirosul ăsta care mi se părea că seamănă cu mirosul săpunului. În timp ce eu stăteam şi mă uitam la televizor fără sonor, cu lumina stinsă, Yūichi ieşea adesea din camera lui şi venea la bucătărie să-şi toarne o cană de Earl Grey.

Ce percepeam cu toate cele cinci simţuri noaptea, pe întuneric, atunci când timpul şi senzaţiile sunt incerte, mi se grava adânc în memorie. Mai apoi, într-o mică ceainărie de miez de iarnă, amintirile astea neînsemnate sau, dimpotrivă, de nepreţuit, se trezeau la viaţă.

— Te-am văzut de nu ştiu câte ori bându-ţi ceaiul, mereu cu înghiţituri mari, dar, într-adevăr, n-am fost niciodată împreună într-o ceainărie.

— Nu-i aşa că-i ciudat? am râs eu.

— Nu mai reuşesc să-mi dau seama ca lumea ce mi se întâmplă, nu-mi amintesc lucrurile atunci când trebuie, a zis Yūichi, fixând

veioza de pe masa noastră cu ochii îngustaţi. Sunt aşa de obosit!

Puţin şocată, i-am răspuns:

— E normal să fie aşa, să ştii!

— Când a murit bunica ta, şi tu erai la fel. Îmi aduc bine aminte chestia asta. Stăteai pe canapea şi te uitai cu orele la televizor... Din când în când mă întrebai: ce-a vrut să spună ăla? Nu pricep... şi când ridicam ochii şi mă uitam la tine, citeam pe faţa ta că aveai capul absolut gol de orice fel de gânduri. Acum te înţeleg perfect.

— Yūichi, eu... eu mă bucur că eşti aşa de puternic, că poţi să stai acum în faţa mea şi să-mi vorbeşti cu calm... te admir pentru asta.

— Ei, ce-i cu tine, vorbeşti de parcă ai traduce din engleză, a zâmbit Yūichi. Lumina veiozei îi cădea pe faţă, iar umerii puloverului albastru au părut să tresară puţin.

— Se prea poate... Auzi, dacă... am început eu, dar m-am oprit. Voiam să-i spun că, dacă are nevoie de ceva, să-mi zică. În schimb, m-am rugat doar ca amintirea luminoasă a acestei seri în care am stat împreună în locul ăsta prietenos şi am băut ceai fierbinte să-l poată salva de tristeţe cândva. Dacă sunt prea simple şi directe, cuvintele pot scădea frumuseţea unei asemenea clipe.

Am ieşit afară. Se lăsase deja noaptea, albastră şi transparentă, şi era foarte frig. Când să ne urcăm în maşină, Yūichi a venit, ca întotdeauna, să-mi deschidă întâi mie uşa. După ce am plecat, i-am spus:

— În ziua de azi nu mai sunt mulţi bărbaţi care să-i deschidă întâi uşa femeii... Ce galant eşti!

— Aşa m-a învăţat Eriko, a zis el râzând. Dacă nu-i deschideam ei uşa, se enerva teribil, şi nu mai voia să se urce deloc.

— Chiar dacă ea era de fapt bărbat, am râs eu.

— Exact, chiar dacă era de fapt bărbat.

După care tăcerea a căzut greu, ca o cortină de catifea.

Noaptea se lăsase peste oraş. Pe când aşteptam la semafor, prin faţa noastră treceau bărbaţi şi femei, tineri şi mai în vârstă, funcţionari şi secretare. Păreau să strălucească în aerul tăcut şi răcoros al nopţii. Înfofoliţi în jachete şi pulovere, se îndreptau cu toţii către un loc călduţ şi primitor.

Deodată, mi-am dat seama că Yūichi îi deschide uşa şi fetei cu care mă întâlnisem mai devreme; am simţit că centura de siguranţă mă strânge prea tare. Vai, sunt geloasă, mi-am dat brusc seama, uimită. Ca un copil care înţelege pentru prima dată ce este durerea.

O pierduserăm pe Eriko, şi acum, amândoi, pierduţi într-un întuneric ostil, continuam să alergăm de-a lungul unui râu de lumină, apropiindu-ne de o răscruce.

Înţeleg. Din culorile nopţii, din felul în care luminează luna, după întunecimea cerului, după cum strălucesc, neiertătoare, clădirile şi luminile oraşului, înţeleg asta, acum.

Când am ajuns în faţa casei mele, după ce a oprit maşina, Yūichi a zis:

— Ne vedem când te întorci. Să-mi aduci ceva bun.

Trebuia să se întoarcă singur în camera lui goală.

Oare după ce o să ajungă acasă o să se apuce să ude florile?

— S-a făcut. O plăcintă cu ţipar e bună? am zis eu râzând. Luminile oraşului îi luminau profilul.

— Plăcintă cu ţipar? Păi, asta se vinde la chioşcurile din gara Tokyo!

— Atunci... nişte ceai, ce zici?

— Mmm... *wasabi* murat?

— Ce?! Dar e amar! Îţi place chestia aia?

— Nu-mi place decât cu icre de hering.

— OK, atunci asta o să-ţi aduc, am zis eu râzând.

Când am deschis uşa maşinii, un val de aer îngheţat a pătruns

înăuntru.

— Brrr, m-am zgribulit eu. Yūichi, e groaznic de frig!

L-am apucat de braţ cu putere şi m-am cuibărit lângă el, cu faţa ascunsă în mâneca puloverului lui. Mirosea a frunze uscate şi era cald.

— Sunt sigur că la Izu e puţin mai cald, a zis el şi, mai mult din obişnuinţă, cred, m-a cuprins şi cu cealaltă mână. Cât stai acolo?

Aşa cum stăteam, cu capul pe pieptul lui, am simţit cum întrebarea lui îmi vibrase direct în ureche.

— Patru zile şi trei nopţi, am zis eu, desprinzându-mă încetişor de el.

— Până te întorci cred că o să mă simt şi eu mai bine. Poate mai mergem şi altă dată împreună la un ceai, ce zici?

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Zâmbindu-i înapoi, am coborât din maşină şi i-am făcut cu mâna. Nu toate lucrurile care mi se întâmplaseră azi fuseseră neplăcute, până la urmă. M-am uitat după maşină până a dispărut în zare.

Nu ştiu dacă eu eram în avantaj sau poate fata cealaltă. Dar nu contează. Aşa ceva nu se poate calcula, nu se strâng puncte, nu se ştie cine este pe locul întâi şi aşa mai departe. Nu există reguli după care să se facă astfel de socoteli. Mai ales pe un frig ca ăsta, chiar nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee.

Cea mai tristă amintire despre Eriko.

Pe pervaz erau multe flori, de care ea avea mare grijă în fiecare zi, dar prima achiziţie fusese un pui de ananas.

— Era miezul iernii, şi-a început Eriko povestea. Pe vremea aia, Mikage, eu eram încă bărbat. Nu arătam chiar rău, doar că aveam pleoapele urâte şi nasul cam borcănat. Încă nu îmi făcusem operaţia estetică, ştii. Nici eu nu-mi mai amintesc bine faţa mea de atunci.

Era o noapte de vară destul de răcoroasă. Yūichi nu era acasă, iar Eriko tocmai se întorsese de la serviciu şi adusese nişte plăcinte cu carne. În timpul zilei eu înregistrasem de la televizor un program despre gastronomie, şi acum mă uitam la casetă şi luam notiţe. Cerul albastru închis al nopţii începuse să se lumineze puţin câte puţin la răsărit.

Eriko pusese plăcintele la încălzit în cuptorul cu microunde şi se apucase să facă un ceai de iasomie. Pe neaşteptate, a început să vorbească despre puiul de ananas. M-am mirat un pic dar, gândindu-mă că poate i s-a întâmplat ceva neplăcut la serviciu, am rămas să o ascult, deşi capul mi se cam învârtea de nesomn. Îi auzeam vocea ca prin vis.

— Chestia asta s-a întâmplat demult, pe când mama lui Yūichi era pe moarte. Mama lui adevărată, cea care l-a născut şi care a fost soţia mea, ştii. Era bolnavă de cancer. De la o zi la alta se simţea tot mai rău. De Yūichi avea grijă o vecină, iar eu mă duceam în fiecare zi să o văd la spital. Ne iubeam foarte mult. Treceam pe la ea o dată înainte de a mă duce la slujbă şi o dată după ce terminam. Duminica îl luam şi pe Yūichi cu mine, dar el era foarte mic pe atunci şi nu înţelegea nimic. Mai speram atât de puţin pe vremea aia... speranţa pe care o mai aveam ar fi putut fi numită mai degrabă disperare. Fiecare nouă zi era mai neagră decât cea de dinainte. Nu-mi dădeam seama pe atunci de chestia asta, dar aşa era.

De parcă mi-ar fi povestit cine ştie ce istorie frumoasă, Eriko a închis ochii. Silueta ei pe fundalul cerului înainte de răsărit era de o frumuseţe nepământeană.

— Mi-a zis că ar vrea să aibă ceva viu în camera de spital. Ceva care să trăiască, să aibă nevoie de soare, o plantă. O floare care să nu aibă nevoie de îngrijiri speciale, într-un ghiveci cât mai mare. Cum în ultima vreme nu prea îşi mai dorea nimic, am fost fericit să pot

face aşa ceva pentru ea, şi am zburat la cea mai apropiată florărie. Bărbat cum eram, habar n-aveam care e diferenţa dintre o muşcată şi o violetă africană; ştiam doar că nu voiam un cactus – aşa că am cumpărat un pui de ananas. Avea şi câteva fructe micuţe, şi fusese uşor de recunoscut. M-am întors în camera de spital cu el în braţe, şi ea, în culmea fericirii, mi-a mulţumit de nu ştiu câte ori.

Dar starea ei se agrava. Cu vreo trei zile înainte de a intra în comă mi-a zis cu lacrimi în ochi, pe când mă pregăteam să plec acasă: ia şi ananasul cu tine, te rog. Nu arăta chiar rău, şi-n plus nici nu-i spusesem clar că are cancer, dar vorbele ei şoptite au sunat ca un testament. S-a uscat sau ce s-a întâmplat, de ce nu-l mai vrei aici, am întrebat eu. Nu pot să-l ud de câte ori ar trebui şi nici lumina nu-i bună, ia-l de aici înainte să moară, a răspuns ea, plângând. Ca să-i fac pe plac, am plecat. Cu ananasul în braţe.

Deşi eram bărbat în toată firea, mă podidise plânsul şi mi-a fost ruşine să mă urc într-un taxi. Era un frig de crăpau pietrele, dar eu am luat-o pe jos. Atunci cred că am început să urăsc bărbaţii... Am ajuns la gară şi, ca să mă mai calmez, am intrat într-un bar să beau ceva, înainte de a mă întoarce acasă. Noaptea, peroanele erau pustii, şi bătea un vânt foarte rece. Cu ananasul în braţe, frunzele lui ascuţite zgâriindu-mi obrajii, stăteam şi tremuram pe peron. Aveam impresia că pe lume nu mai rămăsesem decât eu şi ananasul meu. Cu ochii închişi, în bătaia vântului, singurele două fiinţe vii din lume, unite de aceeaşi singurătate. Persoana care mă înţelesese cel mai bine nu mai voia să aibă lângă ea o plantă, nu mă mai voia nici pe mine, pentru că alesese să devină prietena morţii.

La puţin timp după aceea, ea a murit, şi ananasul s-a uscat. Neştiind cum să am grijă de el, îi pusesem prea multă apă. Când l-am îngrămădit într-un colţ de grădină, am înţeles un lucru, pe care nu-l pot explica bine, pare prea banal dacă îl pun în cuvinte. Lumea

nu se învârte în jurul meu. Adică, numărul întâmplărilor neplăcute rămâne mereu acelaşi. N-am cum să schimb eu asta. Aşa că cel mai bine ar fi să mă străduiesc să am în continuare o viaţă cât mai frumoasă. Deci, am devenit femeie, şi iată-mă!

Ascultându-i povestea, am avut impresia că înţeleg unde vrea să bată, dar îmi amintesc că am gândit: oare asta înseamnă fericirea? Acum însă înţeleg mult mai bine. Insuportabil de bine. De ce nu au oamenii puterea de a alege? Nu suntem cu nimic mai presus de cei mai neînsemnaţi viermi; doborâţi de greutăţi, învinşi, pregătim cina, mâncăm şi-apoi dormim. Toţi cei pe care îi iubim mor în jurul nostru. Dar noi trebuie să continuăm să trăim.

Şi în noaptea asta întunericul e de nepătruns. Atât de dens, încât aproape că nu pot să respir. Încă o noapte în care mă voi lupta cu somnul greu, îmbibat de tristeţe.

A doua zi cerul era senin.

M-am trezit de dimineaţă, ca să mă pregătesc pentru excursie. În timp ce spălam rufele, a sunat telefonul. La unşpe jumate? Cine mă sună oare la o oră aşa de neobişnuită?

— Alo? Mikage? Vai, de când n-am mai vorbit! s-a auzit la celălalt capăt o voce subţire, spartă.

— Chika? am întrebat eu mirată.

Nu se auzea prea bine din cauza maşinilor care treceau probabil pe lângă cabina telefonică, dar am recunoscut imediat vocea, şi în faţa ochilor mi-a apărut şi imaginea posesoarei.

Chika era un homosexual, şeful restaurantului lui Eriko. Înainte, înnopta adesea în casa familiei Tanabe. După moartea lui Eriko, moştenise localul. În comparaţie cu Eriko, oricum ai fi luat-o, sau l-ai fi luat, îţi dădeai seama că e bărbat. Mă rog, era mereu machiată, înaltă şi suplă. Îi stătea bine îmbrăcată în rochii colorate şi era mereu

foarte grijulie şi atentă cu cei din jur. Se pierdea uşor cu firea: odată, în metrou, câţiva copii au început s-o tachineze, s-o tragă de fustă, şi ea a izbucnit în plâns. Nu-mi place să recunosc asta dar, când eram cu ea, mi se părea că eu sunt bărbatul.

— Mikage, sunt la gară acum, nu vii şi tu? Am ceva să-ţi spun. Ai mâncat de prânz?

— Nu încă.

— Atunci, te aştept la Sarashina, vino repede, a zis nerăbdătoare Chika, şi a închis.

Neavând ce face, am oprit maşina de spălat şi am plecat în grabă. Afară era o zi însorită de iarnă, fără urmă de nor. Am ajuns la restaurantul indicat şi am zărit-o pe Chika, îmbrăcată în trening, mâncând *tanuki soba*. M-am mirat s-o văd în haine atât de comune.

— Chika, am zis eu când m-am apropiat.

— Aaa... de când nu te-am mai văzut! De-acum eşti femeie în toată firea! Aproape că nu te-am recunoscut, a zis ea cu voce tare.

Mi-a fost un pic ruşine, dar, mai mult decât atât, mi s-a făcut dor de vremurile bune de demult. Zâmbetul ăsta, atât de nepăsător, prin care ea spunea lumii întregi că nu se ruşinează de ceea ce este, era unic. Surâzătoare, Chika mă privea. Puţin intimidată, am cerut cu voce tare o porţie de *torikishimen.* Stăpâna localului a venit repede şi a pus pe masă un pahar cu apă.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti? am întrebat eu, în timp ce mâncam.

De obicei, când Chika zicea că are de discutat ceva cu mine, era vorba de câte o povestioară fără importanţă, şi credeam că şi de data asta va fi la fel. Ea a început să vorbească, în şoaptă, de parcă mi-ar fi spus cine ştie ce grozăvie.

— E despre Yūichi.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Ieri seară a venit la restaurant şi mi-a spus că nu poate să doarmă. Zice: nu mă simt prea bine, hai să mergem undeva să ne distrăm. Să nu mă înţelegi greşit, eu îl ştiu pe Yūichi de când era atâtica, nu-i nimic ciudat între noi, e ca şi copilul meu, să ştii.

— Ştiu, ştiu, am râs eu.

Chika şi-a continuat povestea:

— M-am cam speriat. Nu mă prea duce capul şi niciodată nu reuşesc să înţeleg ce-i în inima cuiva. Dar... am sau nu dreptate? Yūichi nu recunoaşte niciodată în faţa nimănui ce simte cu adevărat. De plâns, plânge uşor, dar nu face gesturi disperate. Dar acum vorbea serios şi era foarte insistent: hai să mergem undeva, hai să mergem undeva. Părea la capătul puterilor. Mie una mi-ar fi plăcut să mă duc cu el. Dar restaurantul e în renovare acum. Nu ştim încă dacă o să iasă cum vrem noi, şi toată lumea e ocupată până peste cap. Când i-am zis că nu se poate, s-a uitat trist la mine: atunci o să mă duc singur. I-am dat atunci adresa unui hotel drăguţ care îmi place mie.

— Aha.

— În glumă, i-am spus: du-te mai bine cu Mikage. În glumă, înţelegi. La care Yūichi, cu o faţă extrem de serioasă, a zis: „Mikage pleacă la Izu în interes de serviciu. Şi-n plus, de acum încolo, nu mai vreau s-o amestec şi pe ea în problemele mele. N-ar fi frumos din partea mea, acum când îi merge şi ei, cât de cât, mai bine". În momentul ăla, am avut o revelaţie: te iubeşte. Tu ce crezi? Cu siguranţă te iubeşte. Am aici adresa şi numărul de telefon de la hotelul lui Yūichi, trebuie să te duci la el, neapărat!

— Chika, dar eu mâine plec într-o deplasare, chiar trebuie să plec în interes de serviciu, am zis eu, puţin şocată.

Înţelegeam bine, prea bine, ce simţea Yūichi acum. Voia cu disperare să fugă undeva, cât mai departe. Voia să plece de capul lui,

într-un loc unde să nu i se mai ceară să se gândească la nimic. Să scape de toate, inclusiv de mine şi, poate, să nu se mai întoarcă niciodată. Sau cel puţin, nu în viitorul apropiat. Fără îndoială, asta era. Sunt sigură.

— Serviciu, neserviciu, nu contează, a zis Chika, aplecându-se să-mi vorbească. Într-o astfel de situaţie, o femeie trebuie să facă un singur lucru. Sau poate eşti virgină? N-aţi făcut-o încă?

— Chika!!!

Mi-a trecut prin cap că ar fi frumos dacă toţi oamenii din lume ar fi ca ea. Eu şi Yūichi, aşa cum ne vedea Chika, păream a fi două personaje mult mai simple şi mai fericite.

— O să mă mai gândesc. Cum să-ţi spun, eu abia am aflat de moartea lui Eriko şi în capul meu nu e încă nimic clar, dar Yūichi e probabil mult mai afectat. Nu pot să dau buzna peste el şi durerea lui...

Chika a devenit brusc foarte serioasă şi, ridicând capul din bolul cu *soba*, a zis:

— Ştii, în seara aia eu nu m-am dus la restaurant, şi n-am văzut cum a fost omorâtă Eriko. De aia nu-mi vine să cred nici acum. Dar îl ştiu pe tipul care a făcut-o. Poate dacă aş fi avut mai mult timp să stau de vorbă cu Eriko, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea. Păcat şi de săracul Yūichi. E un băiat de treabă, dar o dată, când se uita la televizor, l-am auzit zicând, cu o expresie îndârjită pe faţă, că toţi criminalii merită să moară. A rămas singur pe lume. Eriko a încercat mereu să-şi rezolve singură toate problemele, şi asta s-a întors împotriva ei, până la urmă. E prea mult!

Una câte una, lacrimi mari începuseră să i se rostogolească pe obraji. Până să apuc eu s-o consolez cumva, Chika plângea deja cu sughiţuri, şi toţi clienţii localului se uitau la noi. Suspinând amarnic, Chika plângea din ce în ce mai tare, şi lacrimile îi picurau în

mâncare.

— Mikage, sunt aşa de tristă... De ce se întâmplă asemenea lucruri? Oare nu există niciun Dumnezeu? De-acum încolo n-o s-o mai văd niciodată pe Eriko... urăsc gândul ăsta!

Ştiind că nu se va opri curând din plâns, am scos-o pe Chika din restaurant şi, ţinând-o strâns pe după umeri, am condus-o până la gară. Cerându-şi scuze, şi-a şters ochii cu o batistă de dantelă şi s-a dus să-şi cumpere bilet. Apoi, mi-a dat o hârtiuţă cu adresa lui Yūichi şi o hartă. Era ea doar o simplă fată care lucra într-un bar, dar ştia să facă ce trebuie, aşa cum trebuie. Precis şi minuţios.

Admirându-i curajul, am petrecut-o cu privirea până s-a pierdut în mulţime. O cunoşteam de mult, ştiam şi că judecă pripit, şi că se aruncă în dragoste cu capul înainte, şi că, înainte de a lucra la restaurant, fusese om de afaceri, dar... frumuseţea lacrimilor ei era de neuitat. Mă făcuse să cred că în inima fiecărui om s-ar putea ascunde o piatră preţioasă.

Sub cerul senin şi îngheţat al iernii, am simţit că era prea mult, că nu mai puteam suporta. Ce-ar fi trebuit să fac eu? Cerul era albastru, albastru. Vântul aspru şi rece se strecura printre copacii desfrunziţi.

„Oare nu există niciun Dumnezeu?”

Conform planului, a doua zi am plecat spre Izu.

Eram eu, profesoara, câţiva membri ai personalului şi un cameraman. După toate aparenţele, urma să petrecem împreună câteva zile cât se poate de vesele şi relaxante. Programul nu era deloc strict.

Vacanţa mult visată. Un cadou superb, picat din cer. Puteam să uit cu totul întâmplările din ultima jumătate de an.

Jumătate de an... în tot timpul scurs de la moartea bunicii mele şi până la moartea lui Eriko, la suprafaţă, eu şi Yūichi fusesem mereu

deschişi şi zâmbitori, dar înăuntru ne schimbaserăm mult, devenind probabil nişte fiinţe mult mai complicate. Am avut parte şi de prea multă fericire, şi de prea multă tristeţe, şi n-am putut găsi sprijinul de care aveam nevoie în monotonia cotidiană, aşa că a trebuit să ne străduim să construim în jurul nostru o atmosferă cât mai prietenoasă şi plăcută. Eriko fusese soarele care strălucise peste amândoi.

Mă lăsasem pătrunsă de această lumină, care sfârşise prin a mă schimba. Dar prinţesa plictisită şi răsfăţată se pierduse în depărtare, şi în oglindă mai vedeam doar o umbră din vechea Mikage.

Privind pe fereastra trenului peisajul scăldat de lumină, începeam să înţeleg distanţa incredibilă pe care o parcursesem.

Şi eu sunt obosită. Şi eu vreau să fug de Yūichi, să redescopăr frumuseţea departe de el. E trist, dar adevărat.

În seara aceea, îmbrăcată în *yukata*[4], m-am dus în camera profesoarei şi i-am spus:

— Mi s-a făcut teribil de foame, pot să mă duc undeva să mănânc?

— Tu n-ai mâncat nimic azi, aşa-i, a izbucnit în râs colega de cameră a profesoarei, una dintre membrele mai în vârstă ale grupului nostru.

Profesoara râdea şi ea. Amândouă erau gata de culcare, îmbrăcate în pijamale şi deja în pat.

Mie chiar îmi era foarte foame. În meniul restaurantului de la hotelul nostru, care era vegetarian, se nimeriseră în ziua respectivă, ca un făcut, numai legumele pe care nu le puteam suferi. Râzând, profesoara mi-a dat voie să plec.

---

[4] Haină subţire de vară, asemănătoare cu kimonoul, pe care o primesc de obicei clienţii unui hotel tradiţional pe timpul şederii acolo şi o pot purta şi în afara hotelului.

Era ora 10. M-am întors la mine în cameră, m-am schimbat şi am ieşit din hotel. De frică să nu rămân pe-afară, am avut grijă să las descuiată uşa de la intrarea de serviciu din spate.

Mâncarea din ziua aia fusese îngrozitoare, dar a doua zi urma să ne urcăm în microbuz şi să plecăm în altă parte. În timp ce mergeam pe străzile luminate de lună, mă gândeam că mi-ar fi plăcut să trăiesc toată viaţa aşa, mereu pe drum, dintr-un loc în altul. Ar fi putut părea o chestie romantică, dacă aş fi avut o familie care să mă aştepte şi la care să mă întorc din când în când, dar aşa, aş fi ajuns să mă simt şi mai singură şi părăsită. Totuşi, cred că ăsta e stilul de viaţă care mi se potriveşte. În seara dinaintea plecării dintr-un loc, cerul să fie senin, şi, de nerăbdare, inima să-mi bată mai tare. Cum tot n-am pe nimeni nicăieri, mi-ar fi uşor să trăiesc aşa. Şi dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, să-i pot cere sfatul lui Yūichi, el m-ar înţelege. Oare mi-ar fi mai bine, dacă n-ar mai trebui să mă întorc niciodată în oraşul ăla?

Am mers o vreme de-a lungul străzii, printre şirurile de hanuri şi hoteluri.

Pe cerul negru se profilau siluetele munţilor, şi mai întunecate. Mă întâlneam din când în când cu grupuri de turişti vag ameţiţi, îmbrăcaţi tot în *yukata,* care vorbeau şi râdeau tare.

Nu ştiu de ce, dar, în mod ciudat, mă simţeam foarte bine.

Singură sub stele, într-un loc necunoscut.

Umbra mea mă însoţea, crescând şi descrescând când treceam pe lângă câte un stâlp de electricitate. Mi-era teamă să intru în barurile zgomotoase, aşa că le-am evitat, şi-n cele din urmă m-am pomenit undeva lângă gară. Mergând printre magazinele cu suveniruri închise la ora aia, am zărit luminile unui mic restaurant care era încă deschis. M-am uitat prin geamurile mari şi am văzut că înăuntru mai era un singur client. Simţindu-mă în siguranţă, am împins uşa şi am

intrat. Aveam poftă de ceva consistent, aşa că am cerut o porţie de *katsudon.*

— O să dureze puţin până se prăjeşte cotletul de porc, vă deranjează? m-a întrebat proprietarul.

Am dat din cap că nu. Restaurantul era nou, mirosea a lemn proaspăt şi totul în jur era curat şi bine întreţinut. În astfel de locuri de obicei şi mâncarea e bună. În timp ce aşteptam, m-am uitat în jur şi am observat, la mică distanţă de mine, un telefon roz. Am întins mâna, am luat receptorul şi, cu cea mai mare naturaleţe, am scos din buzunar hârtiuţa cu numărul de telefon al lui Yūichi şi l-am format.

În timp ce fata de la recepţie îmi făcea legătura, mi-am dat seama că relaţia mea cu Yūichi, după ce aflasem de moartea lui Eriko, avea ceva în comun cu ideea de telefon. De fiecare dată când vorbeam cu el, chiar dacă era chiar în faţa mea, parcă se afla de fapt mai departe, la capătul unui fir de telefon. Şi întotdeauna parcă locul acela îndepărtat unde se afla el era mai senin şi mai liniştit decât locul unde eram eu, ca şi cum ar fi fost undeva pe fundul mării.

— Alo? s-a auzit vocea lui Yūichi.

— Yūichi? am zis eu, liniştindu-mă brusc la auzul vocii bine cunoscute.

— Mikage, tu eşti? De unde ştii numărul ăsta? A, sigur, Chika ţi l-a dat...

Vocea lui calmă strecurându-se de la mare distanţă prin cablurile electrice, străbătea noaptea. Am închis ochii şi l-am ascultat. Mi-era dor de el. În minte mi-a apărut imaginea unui ţărm pustiu, de care valurile se izbeau cu putere.

— Auzi, e ceva interesant acolo unde eşti tu? am întrebat.

— Un restaurant Danny's. Ei, nu am glumit. E un templu shintoist vestit sus pe munte. La poalele muntelui, oriunde intri, numai

mâncare pentru călugări. Doar *tōfu*[5]. Am mâncat şi eu în seara asta.

— Ce fel de mâncare? Sună interesant.

— A, da, e domeniul tău. Păi, cum să fie? *Tōfu, tōfu* şi iar *tōfu,* de toate soiurile şi de toate culorile. E bun, dar... chiar să-l pui în toate mâncărurile... *chawanmushi* cu *tōfu*, desert de *tōfu*, *tōfu* cu susan... evident, şi în supă tot *tōfu* era. Aş fi vrut şi eu să mănânc ceva mai solid, dar n-am avut noroc... Numai chestii moi, mă simt ca un moş de-acuma!

— Ca să vezi coincidenţă, nici eu n-am prea avut noroc la mâncare azi.

— Ce, la hotelul vostru n-au şi restaurant?

— Ba da, dar astăzi au servit doar ce nu-mi place mie.

— Dacă stai şi te gândeşti ce mici sunt şansele să se întâmple aşa ceva... ai avut ghinion.

— Ei, nu-i nimic, mâine probabil o să mănânc bine.

— Ce noroc pe capul tău! Sunt sigur că de dimineaţă eu tot de *tōfu* o să am parte. *Agedōfu,* probabil.

— A, de-ăla care se pune într-o oală mică de lut şi se ţine la foc puternic până se întăreşte. Ştiu, ştiu.

— Chika e nebună după *tōfu* şi d-aia cred că m-a trimis şi pe mine aici. Altfel, hotelul e foarte drăguţ, are ferestre mari şi luminoase, în grădină e un fel de cascadă... Doar că eu, în momentul de faţă, tare aş vrea să mănânc ceva gras şi cu multe calorii. Ce ciudat, n-ai zice? Să rămânem amândoi flămânzi, în aceeaşi seară, a râs Yūichi.

Nu ştiu de ce, probabil din prostie, dar n-am putut să-i spun că tocmai mă pregăteam să mănânc un cotlet de porc. Era ca şi cum l-aş fi trădat. Aşa că l-am lăsat să creadă că suntem amândoi la fel de flămânzi şi bătuţi de soartă.

---

[5] Produs obţinut din soia fermentată, de obicei de consistenţa gelatinei.

Am avut ca un fel de revelaţie, şi intuiţia mea nu se înşela. Am înţeles prea bine ce se întâmpla atunci cu noi doi. Destinele noastre, ale orfanilor înconjuraţi din toate părţile de întuneric şi de moarte, se apropiau, încet dar sigur, de un punct culminant; depăşindu-l, drumurile noastre aveau să se despartă. Iar după aceea, noi aveam să rămânem doar prieteni, pentru totdeauna. Ştiam lucrul ăsta, eram sigură de el sută la sută.

Nu ştiam totuşi ce ar trebui să fac. Dar puteam măcar să încerc marea cu degetul.

— Când te întorci? am întrebat.

După câteva clipe de tăcere, Yūichi a zis:

— Curând.

Nu se pricepe să mintă, mi-am spus. O să continue să fugă şi să se ascundă, atâta vreme cât o să aibă bani. Şi, la fel ca atunci când a tot amânat să mă anunţe despre moartea lui Eriko, o să-şi poarte singur crucea şi o să-i fie din ce în ce mai greu să pună mâna pe telefon şi să mă caute. Asta e firea lui.

— Bine, hai că mai vorbim, am zis eu.

— Îhm, mai vorbim, a zis şi el.

Nici el nu ştia de ce fuge.

— Vezi să nu te apuci să-ţi tai venele sau alte chestii d-astea, bine? am zis eu în glumă.

— Ei, na! a exclamat Yūichi, apoi mi-a zis la revedere şi a închis.

Punând receptorul în furcă, m-am simţit deodată foarte obosită, golită parcă de orice gând. M-am uitat pe fereastră, ascultând distrată vântul. Îi auzeam pe cei de pe stradă exclamând din când în când: ce frig e! Şi astăzi noaptea se lăsase peste lume, aceeaşi pentru toţi. M-am afundat în singurătatea mea, unde nimeni nu putea ajunge.

Pe oameni nu-i învinge forţele sau evenimentele exterioare, ei se

prăbuşesc atunci când înăuntru nu mai e nimic să-i susţină. Eram convinsă de asta. Nu voiam ca anumite lucruri din viaţa mea să se termine, dar ele se terminau oricum. Neputinţa asta nu-mi dădea voie acum să simt nici tristeţea, nici neliniştea. Doar întuneric mohorât, peste tot.

Aş fi vrut să mă duc într-un loc plin de lumină, cu multe flori, şi să mă gândesc la toate astea. Dar mai e mult până o să pot face asta.

Mi-am alungat gândurile negre, am luat beţişoarele şi am început să mănânc. Mi-era o foame de lup. Mâncarea părea, şi chiar era, foarte gustoasă. Foarte, foarte gustoasă. Fără să-mi dau seama, am strigat către proprietar:

— E foarte bun!

— Aşa o fi, a râs el mândru.

Oricât de flămândă aş fi, rămân totuşi o profesionistă în ale bucătăriei. Cotletul meu cu orez şi cu ou chiar era făcut ca la carte. Carnea era bună, sosul avea tot ce-i trebuie, oul şi ceapa erau prăjite bine, orezul era potrivit de tare – totul era ireproşabil. Mi-am adus aminte că şi profesoara vorbise de locul ăsta şi ar fi vrut să vină şi aici, şi m-am gândit cât de norocoasă sunt. Şi lui Yūichi i-ar fi plăcut aici, mi-am dat eu seama, şi, fără să mă gândesc prea mult, am întrebat:

— Se poate lua şi la pachet? Mai faceţi, vă rog, o porţie?

Nu peste mult timp – era deja miezul nopţii, probabil – ieşeam din restaurant, în braţe cu un pachet în care aveam o porţie fierbinte de *katsudon.* Nu ştiam exact ce voiam să fac dar, ca prin minune, în faţa mea a parcat un taxi liber. Atunci m-am hotărât. M-am urcat şi am zis:

— Mă puteţi duce până în oraşul X?

— Unde?!? a exclamat uimit şoferul şi s-a întors către mine. Cum

să vă spun, mie mi-ar conveni, dar e departe şi o să vă coste o avere.

— Nu contează, am ceva urgent de rezolvat acolo, am zis eu dându-mi atâta importanţă, de parcă eram Ioana d'Arc în faţa regelui. Parcă încercam să mă conving şi pe mine că ceea ce fac e normal. Am continuat: când ajungem, vă plătesc. Rezolv ce am de rezolvat şi, dacă mă aşteptaţi vreo douăzeci de minute, mă aduceţi înapoi şi plătesc şi pentru drumul de întoarcere.

— Aha, o mică aventură amoroasă, a râs el.

— Ceva de genul ăsta, am zâmbit şi eu, puţin cam strâmb.

— Bun, să mergem.

Taxiul a demarat în noapte, îndreptându-se către oraşul X. Înăuntru, eu şi pachetul meu de *katsudon.*

După toată oboseala zilei, am aţipit; când m-am trezit, taxiul rula cu mare viteză pe o străduţă pustie şi întunecată. Mâinile şi picioarele s-au mai lăsat o vreme legănate de căldura somnului, dar mintea îmi era limpede. În întunericul din interiorul maşinii, m-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat pe fereastră. Atunci, şoferul a spus:

— Străzile au fost libere şi am mers bine, ajungem imediat.

Am dat din cap şi m-am uitat la cer. Strălucirea lunii făcea să pălească stelele. Era lună plină. Dispărea din când în când în spatele unui nor, apoi îşi făcea din nou, maiestuoasă, apariţia. În maşină era cald, şi geamurile se aburiseră. Prin faţa mea treceau siluetele copacilor, ale câmpurilor şi munţilor, desprinzându-se din noapte ca figurile unui basorelief. Din când în când ne depăşea, cu mare zgomot, câte un camion, apoi totul redevenea tăcut. Asfaltul strălucea scăldat de razele lunii.

În cele din urmă, taxiul a intrat în oraşul X. În întunericul adânc,

printre acoperişurile caselor se zăreau câteva *torii*[6] de la temple. Străduţele subţiri erau în pantă. Pe cerul negru al nopţii se vedeau firele groase ale telecabinei urcând spre inima muntelui.

— Pe vremuri, aici trăiau numai călugări care, fiindcă n-aveau voie să mănânce carne, au fost nevoiţi să inventeze tot felul de mâncăruri pe bază de *tōfu.* Acum e foarte la modă şi au început să vândă şi turiştilor. Data viitoare când ajungeţi în zonă, să veniţi în timpul zilei şi să gustaţi câteva dintre specialităţile lor, a zis şoferul.

— Aşa o să fac, am răspuns eu.

La lumina lampadarelor care se succedau la intervale regulate, încercam să descifrez harta de la Chika.

— A, să opriţi, vă rog, la următoarea intersecţie. Mă întorc imediat.

— Bine, a zis şoferul şi a oprit maşina.

Afară era groaznic de frig. În câteva secunde, mi-au îngheţat mâinile şi obrajii. Mi-am pus mănuşile, am luat rucsacul în care aveam pachetul cu mâncare şi am pornit-o în sus pe alee.

Bănuielile mele cele mai negre se dovedeau adevărate. Hotelul în care stătea Yūichi nu era genul în care să te poţi strecura cu uşurinţă noaptea, cum se întâmplă de obicei în cazul hanurilor vechi şi tradiţionale.

Uşa automată din sticlă era încuiată, la fel şi intrarea către scările exterioare. M-am întors până la strada principală şi am încercat să dau un telefon, dar n-a răspuns nimeni. Normal, doar era trecut de miezul nopţii.

Ce m-o fi apucat oare să bat atâta drum până aici, m-am întrebat eu, stând descumpănită în faţa hotelului cu toate luminile stinse.

---

[6] Poarta unui templu Shinto.

Dar nu voiam să mă dau bătută, aşa că am înconjurat hotelul şi m-am dus în spate, în dreptul grădinii. M-am strecurat cu uşurinţă pe aleea care ducea către ieşirea de serviciu. Dacă era aşa cum spunea Yūichi şi hotelul avea o cascadă, cu care îşi tot făcea reclamă, atunci cu siguranţă toate geamurile dădeau spre grădină. Dar erau toate întunecate. Trăgând aer în piept, am privit în jur. Pe un zid de piatră cu aspect cât se poate de artificial se scurgeau susurând câteva firicele de apă, peste nişte bolovani acoperiţi cu muşchi. În întuneric, apa părea argintie. În cascadă se aflau din loc în loc neoane verzi care luminau şi copacii din grădină, dând întregului peisaj un aer complet nenatural. Lumina asta îmi aducea aminte de atracţiile de la Disneyland. O păcăleală... m-am gândit, întorcându-mă şi privind încă o dată spre ferestrele întunecate.

Deodată, mi-am dat seama. Fereastra lui Yūichi era cea mai de la stradă, fereastra în care acum vedeam reflectându-se lumina verde a cascadei. Gândindu-mă că, dintr-o clipă în alta, o să pot arunca o privire înăuntru, m-am cocoţat pe un morman de pietre din grădină. De unde eram, acoperişul decorativ dintre etajul 1 şi etajul 2 mi s-a părut foarte aproape, dacă mă întindeam puţin, cred că aş fi ajuns la el. Am încercat să văd cât de stabile erau pietrele pe care mă urcasem şi am mai făcut câţiva paşi către vârful grămezii. Mă mai apropiasem un pic. Am întins mâna şi am atins cu vârful degetelor burlanul. Fără să mă gândesc de două ori, am sărit şi l-am apucat cu o mână. M-am balansat şi cu un mic efort l-am apucat şi cu mâna cealaltă. Sprijinită în ambele braţe, m-am împins în sus şi m-am agăţat de ţiglele acoperişului. M-am trezit deodată atârnată de margine şi am simţit cum mă lasă puterile. Nu mai făcusem sport de foarte multă vreme. Abia mă ţineam, cu vârful degetelor, de capătul streşinii. De frig, îmi amorţiseră mâinile, iar rucsacul îmi alunecase de pe umeri. Bătusem tot drumul ăsta dintr-un impuls nebunesc, şi iată-mă acum

spânzurând de marginea acoperişului! Eram culmea!

Când am privit în jos, pietrele pe care mă cocoţasem cu câteva clipe în urmă mi s-au părut a fi la o distanţă îngrozitoare. Şi zgomotul cascadei părea mai puternic. Neavând altă soluţie, mi-am adunat toate puterile şi am încercat să mă ridic. Încurajată de faptul că reuşisem să mă salt pe jumătate, am căpătat noi forţe şi, dintr-o mişcare, am escaladat zidul. O durere ascuţită m-a săgetat în mâna dreaptă. M-am prăbuşit pe acoperişul decorativ cu un geamăt. Picioarele mi-au nimerit într-o baltă cu apă murdară, dar nu mai conta. Întinsă pe spate, am văzut că braţele îmi erau pline de zgârieturi şi-mi curgea sânge. M-a luat cu ameţeală.

Mi-am scos rucsacul şi m-am întors pe o parte. Deasupra acoperişului hotelului am zărit cerul, câţiva nori şi lumina lunii şi m-am gândit că toţi suntem la fel, de fapt. (Aşa ceva putea să-mi treacă prin cap doar într-o situaţie de genul ăsta. O situaţie disperată. Aş vrea să fiu considerată un filosof de acţiune.)

Oamenii cred că există mai multe căi, variante dintre care ei pot să aleagă. De fapt, ar fi mai aproape de adevăr să spunem că facem alegeri ca prin vis, inconştient. Şi eu eram la fel. Dar acum ştiu. Ştiu, pentru că pot formula adevărul acesta clar, în cuvinte. Nu are nicio legătură cu fatalismul, dar sunt sigură că ceea ce o să ni se întâmple este stabilit dinainte. Cu fiecare respiraţie, cu fiecare privire, cu fiecare nouă zi, luăm decizii, fără să ne dăm seama. Aşa că, într-un mod absolut natural, unii dintre noi se trezesc pe acoperişul unui hotel dintr-un loc total necunoscut, cu un rucsac în care se află o porţie de *katsudon,* stând întinşi pe spate şi privind cerul plin de stele, într-o noapte rece de iarnă.

A, şi ce frumoasă era luna!

M-am ridicat şi m-am dus să-i bat lui Yūichi în fereastră.

Mi se pare că am aşteptat câteva clipe lungi. Vântul era destul de rece, şi picioarele ude începuseră să-mi îngheţe. În cele din urmă, lumina s-a aprins şi a apărut Yūichi, somnoros şi cu o faţă speriată. Când m-a văzut – aşa cum stăteam, pe acoperişul ăla, din cămară era vizibilă numai jumătatea de sus a corpului meu – a făcut ochii mari şi a întrebat: Mikage? Fereastra era închisă, aşa că nu l-am auzit, dar am ghicit după felul în care şi-a mişcat buzele. Am încuviinţat şi am bătut încă o dată în geam. Atunci, s-a repezit şi a deschis în grabă fereastra. Apoi, m-a luat de mâinile îngheţate şi m-a ajutat să intru în cameră. Înăuntru lumina era puternică şi a trebuit să clipesc de câteva ori des, ca să mă obişnuiesc. Era cald şi bine, parcă intrasem într-o altă lume. Încet-încet, m-am dezmorţit şi mi-a venit şi inima la loc.

— Ţi-am adus nişte *katsudon,* am zis. Mi s-a părut că n-ar fi frumos din partea mea să-l mănânc singură, era prea bun.

Am scos pachetul din rucsac.

Neonul arunca o lumină albăstruie pe *tatami.* Se auzea şi televizorul, cu sonorul dat la minim. *Futonul* era răvăşit, semn că Yūichi ieşise din el în grabă.

— Parcă s-a mai întâmplat aşa ceva în trecut, a zis el. Ai venit şi mi-ai vorbit în vis. Şi acum e la fel?

— Vrei să cântăm ceva? împreună? am râs eu.

Privindu-l, am simţit cum mă părăseşte orice urmă de simţ al realităţii. Nu-mi venea să cred că ne cunoşteam de atâta amar de vreme, că locuiserăm în aceeaşi casă, toate îmi păreau un vis îndepărtat. Parcă nu mai aparţinea lumii acesteia. Privirea lui rece mă îngrozea.

— Yūichi, îmi dai, te rog, un ceai? Nu pot să stau mult.

Mâine dimineaţă o să creadă că a visat. Ar fi mai bine aşa, am gândit eu.

— OK.

A adus ceainicul şi o ceaşcă, apoi a turnat ceaiul aburind. Am luat ceşcuţa cu ambele mâini şi am băut. Ce bine era! Parcă mă năşteam din nou.

Apoi, am simţit din nou cât de încărcată era atmosfera din cameră. Parcă intrasem şi eu în coşmarul lui Yūichi. Cu cât aş fi rămas mai mult aici, cu atât era mai probabil că aş fi devenit o particică din visul lui urât şi aş fi sfârşit pierzându-mă în întuneric. Nu ştiam dacă era intuiţia mea sau soarta, aşa că l-am întrebat:

— Yūichi, tu nu mai vrei să te întorci niciodată, aşa-i? Vrei să spui adio vieţii ciudate pe care ai dus-o până acum şi să o iei de la capăt, nu? Să nu mă minţi, ştiu adevărul, oricum.

Cuvintele mele erau disperate, şi totuşi vocea mea era ciudat de calmă.

— Dar, până una-alta, ţi-am adus *katsudon.* Hai, mănâncă-l!

Tăcerea albastră ne apăsa, făcând aerul aproape irespirabil. Îmi venea să plâng. Yūichi a coborât ochii, cu o privire vinovată, şi a luat pachetul. În atmosfera aceea încremenită, lipsită de viaţă, am descoperit o firavă cale de comunicare acolo unde niciunul dintre noi nu se aştepta.

— Mikage, ce-ai păţit la mână?

— Nu-ţi face tu griji, mai bine mănâncă până nu se răceşte de tot, am zis eu zâmbind şi am împins către Yūichi pachetul din nou.

El părea că nu înţelege încă prea bine pe ce lume se află. A deschis totuşi pachetul, după care a exclamat:

— Mmm, pare gustos!

A început să mănânce cotletul pregătit şi ambalat cu grijă de proprietarul micului restaurant. Privindu-l, parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Am simţit că făcusem ceea ce trebuia.

Ştiu ce se întâmpla. În interiorul nostru amintirile plăcute din

trecut se cristalizaseră şi, trezite din somnul adânc al memoriei, ne ajutau acum să supravieţuim. Aerul acelor zile de demult îmi invada încet sufletul, ca o boare de vânt primăvăratic, şi totul prindea din nou viaţă.

Amintiri despre cea de-a doua familie a mea.

Cum o aşteptam noaptea pe Eriko, jucând Nintendo cu Yūichi. Cum, după ce venea Eriko, somnoroşi, mâncam împreună *sukiyaki*. Cum, după ce mă întorceam de la serviciu, plictisită, citeam revistele cu *manga*[7] pe care mi le împrumuta Yūichi. Cum Eriko râdea cu lacrimi când le citea şi ea. Dimineţile însorite de duminică, mirosul omletei. Cum adormeam uneori jos, pe podea, şi simţeam că cineva mă acoperă, grijuliu, cu o pătură. Şi când mă trezeam puţin, vedeam în faţa ochilor somnoroşi poalele fustei lui Eriko şi picioarele ei subţiri. Cum, atunci când Eriko bea prea mult, Yūichi se ducea s-o ia cu maşina şi se întorceau amândoi, sprijinindu-se unul de altul. Cum, într-o seară de vară, Eriko m-a ajutat să-mi leg *obi*[8]-ul la *yukata,* ca să plec la festival. Şi libelulele roşii, care dansau, nebune, pe cerul nopţii.

Amintirile frumoase nu mor niciodată. Ele continuă să trăiască şi să strălucească pentru totdeauna. Cu trecerea timpului, încep să respire, să trăiască.

Toate după-amiezele şi serile în care noi trei am mâncat împreună.

Într-una din ele, Yūichi a zis:

— Oare de ce, când mâncăm împreună, mâncarea pare atât de bună?

— Poate fiindcă îţi satisfaci în acelaşi timp şi apetitul pentru

---

[7] Benzi desenate, nu neapărat pentru copii.

[8] Un fel de cordon.

mâncare şi pe cel sexual, am râs eu.

— Ba nu, ba nu, ba nu! a zis Yūichi, râzând şi el. Pentru că suntem o familie.

Chiar şi dacă Eriko lipsea acum, atmosfera aceea luminoasă şi paşnică se întorsese între noi. Yūichi mânca *katsudon,* eu beam ceai, şi moartea nu ne mai pândea în întuneric. Aşa era perfect.

— Bun, trebuie să plec, am zis eu, ridicându-mă.

— Deja? a zis, uimit Yūichi. Unde pleci? De unde ai venit, de fapt?

— Aha, am exclamat eu încruntându-mă. Râzi de mine. Ţine bine minte, seara asta chiar s-a întâmplat.

Ajunsă aici, nu m-am mai putut opri.

— Dacă vrei să ştii, am venit tocmai de la Izu, cu taxiul. Pentru că eu nu vreau să te pierd. Am fost mereu, amândoi, nişte singuratici, dar împreună am trecut printr-o grămadă de întâmplări interesante. Suntem prea tineri ca să ştim într-adevăr ce înseamnă moartea şi n-am ştiut cum să ne purtăm în jurul ei. De-aici încolo e posibil să avem parte tot de lucruri urâte, sau murdare, sau dureroase, dar, dacă vrei şi tu, chiar dacă la început o să ne fie greu împreună, până la urmă o s-o scoatem la capăt şi o să ne fie mult mai bine. Când o să-ţi mai treacă starea asta întunecată de acum, gândeşte-te bine la ce ţi-am spus. Să nu dispari aşa, pur şi simplu.

Punând beţişoarele jos, Yūichi m-a privit în ochi.

— În viaţa mea n-am mai mâncat un *katsudon* aşa de bun.

— Aha, am râs eu.

— Sunt la pământ acum. Data viitoare când o să ne întâlnim, o să încerc să mă port ca un bărbat, o să-ţi arăt că pot să fiu şi puternic, a râs şi Yūichi.

— O să rupi cartea de telefon în două, chiar sub ochii mei?

— Da, sau o să arunc o bicicletă peste gard...

— Ori, poate, o să împingi vreun camion şi o să-l buşeşti de zid,

până nu mai rămâne nimic din el.

— Exact, o să dau dovadă de cea mai pură masculinitate şi o să fiu cât se poate de violent.

Faţa lui zâmbitoare strălucea şi mi-am dat seama că îi atinsesem un punct sensibil, măcar un pic.

— Bine, mă duc. Altfel pleacă taxiul şi mă lasă aici, am zis eu, îndreptându-mă către uşă.

— Mikage? a strigat el după mine.

— Da?

— Ai grijă de tine, a zis Yūichi.

Zâmbind, i-am făcut cu mâna, apoi am coborât în holul hotelului, am descuiat uşa de la intrare, m-am urcat în taxi şi dusă am fost.

Înapoi la han, m-am băgat în pat şi m-am învelit bine cu *futonul,* dar era foarte frig şi n-am putut adormi decât după ce am dat drumul şi la aerul condiţionat.

Dimineaţă m-am trezit, speriată de paşii şi vocile de pe coridor. Când m-am uitat pe geam, am văzut că vremea se schimbase cu totul. Cerul era acoperit de un strat gros de nori cenuşii şi vântul purta de colo-colo vălătuci mari de zăpadă.

Întâmplările din seara trecută mi se păreau acum un vis. M-am ridicat din pat şi am aprins lumina. Dansând, zăpada se cernea peste siluetele munţilor din depărtare. Copacii se agitau în bătaia vântului. În cameră era cald, poate prea cald. Eram învăluită într-o lumină albă.

M-am cuibărit din nou sub *futon,* privind pe fereastră cum afară se dezlănţuia furtuna de zăpadă îngheţată. Obrajii îmi ardeau.

Eriko a dispărut pentru totdeauna.

În mijlocul acestui peisaj strălucitor, chiar şi aici, nu puteam să uit: oriunde am fi, oricât de frumoasă şi lungă ar fi viaţa care ne aşteaptă, eu şi Yūichi n-o să ne mai putem întâlni cu Eriko niciodată.

Zăpada începuse să se aştearnă, albă şi rece, pe maşini, peste oamenii care mergeau tremurând pe cărarea de pe malul râului. Furtuna smulgea frunzele uscate de pe crengile copacilor. Fereastra strălucea, îngheţată.

— Sakurai-san, te-ai trezit? Ninge, ninge, s-a auzit, din spatele uşii, nerăbdătoare, vocea profesoarei.

— Da, m-am trezit, am zis eu, şi m-am ridicat din pat. Apoi m-am îmbrăcat, gata să încep o nouă zi. Mereu, mereu, trebuie să încep o nouă zi.

În ultima zi, la un mic hotel din Shimoda care servea mâncare franţuzească, am luat parte cu toţii la un banchet pe cinste.

Toţi membrii grupului nostru erau oameni care se culcau devreme şi se trezeau la fel. Ca în fiecare seară, am rămas singură şi m-am dus să mă plimb pe plajă.

Chiar îmbrăcată gros şi cu două perechi de ciorapi, tot îmi era groaznic de frig. Mi-am cumpărat o cafea fierbinte de la un automat şi am băgat cutia în buzunar. Aşa era mai bine.

Noaptea, de pe dig, plaja părea învăluită într-o ceaţă alburie. Marea era neagră ca smoala. Doar din când în când zăream spuma valurilor strălucind în lumina lunii.

Bătea un vânt rece şi întunericul însuşi părea să vibreze grav în inima mea. Am coborât una câte una treptele care duceau către malul mării. Nisipul îngheţat scârţâia sub paşii mei. M-am plimbat pe mal, bând din cafeaua fierbinte.

Privind marea fără sfârşit, înghiţită de întuneric, ascultând valurile care se spărgeau de stâncile colţuroase din larg, m-a cuprins

tristeţea, o tristeţe dulce, dulce. Cu sau fără Yūichi, voi mai avea parte şi de multe lucruri plăcute, şi de multe lucruri triste, m-am gândit.

În depărtare, lumina farului se tot rotea. Uneori poposea peste partea de plajă unde mă aflam eu, alteori se depărta, aşternându-se ca o potecă luminoasă peste valuri.

Începuse să-mi şi curgă nasul. În cele din urmă, împăcată şi liniştită, m-am întors în camera de hotel. Am pus la încălzit apă pentru ceai în ceainicul electric din cameră, şi între timp am făcut un duş şi m-am schimbat. După aceea m-am băgat în pat. Deodată, a sunat telefonul. Recepţionera mi-a spus să aştept cât îmi face legătura.

Pe fereastră, în grădina hotelului, se vedea iarba uscată şi poarta albă. Puţin mai departe erau plaja îngheţată şi marea întunecată, unduindu-şi în linişte valurile.

— Alo? s-a auzit vocea lui Yūichi. Te-am găsit, până la urmă. N-a fost uşor, să ştii.

— De unde mă suni? am întrebat eu râzând. Aveam inima mai uşoară.

— De la Tokyo, a răspuns el.

Ăsta e cel mai bun răspuns, am gândit.

— Azi a fost ultima zi. Mâine mă întorc şi eu, am zis.

— Ai mâncat multe lucruri bune?

— Îhî... *sashimi,* crevete, carne de porc mistreţ. Astăzi am avut mâncare franţuzească. M-am cam îngrăşat, ştii? A, apropo, am trimis prin poşta rapidă la mine acasă un pachet cu *wasabi,* plăcintă de ţipar şi nişte ceai. Poţi să te duci să-l iei.

— De ce n-ai trimis *sashimi* şi crevete? a întrebat el.

— Aşa ceva nu se poate trimite prin poştă! am răspuns eu râzând.

— Bun, mâine vin să te iau cu maşina de la gară, aşa că să faci bine

să cumperi şi să aduci cu tine, ne-am înţeles? La ce oră ajungi? a zis, vesel, Yūichi.

În cameră era cald, şi din apa pusă la fiert începuseră să iasă aburi. I-am spus la ce oră şi la ce peron o să ajungă trenul.

LUMINA LUNII

Oriunde se ducea, Hitoshi avea cu el un clopoţel, agăţat de portofelul în care îşi ţinea abonamentul de autobuz.

I-l dăruisem fără să mă gândesc la ceva anume, pe vremea când nu eram încă împreună, dar nu s-a mai despărţit de el până în ultima zi din viaţă.

Când eram în clasa a unsprezecea, la acelaşi liceu, am mers împreună într-o excursie. Amândoi eram conducători de grup, şi astfel ne-am cunoscut. Programele fiecărei clase erau diferite, dar am mers cu toţii cu acelaşi tren. Pe peron, în glumă, ne-am strâns mâinile, prefăcându-ne că ne pare rău că ne despărţim. Amintindu-mi că am în buzunarul uniformei clopoţelul care îi căzuse de la gât pisicii mele, l-am scos şi i l-am oferit, ca dar de la revedere. Ce-i ăsta, a râs el, dar nu nepăsător. L-a luat din palma mea cu grijă şi l-a împachetat într-o batistă. Era ceva neobişnuit pentru un băiat de vârsta lui şi am fost surprinsă.

Asta e, probabil, dragostea.

Fie că îl păstrase pentru că era de la mine şi ţinea la el în mod special, sau doar pentru că era un băiat bine crescut şi s-a gândit că n-ar fi frumos să arunce un lucru dăruit de altcineva, mie mi-a plăcut mult gestul lui.

Apoi, clopoţelul acela ne dăduse ocazia să comunicăm. În timpul excursiei, când nu ne puteam întâlni, clopoţelul ne unea. Îmi închipuiam că, atunci când sună din clopoţel, îşi aduce aminte de mine şi de ziua când mă văzuse pentru prima oară. Toată excursia mi-am petrecut-o gândindu-mă la băiatul care se plimba sub un cer îndepărtat cu clopoţelul meu. Când ne-am întors, ne-am întâlnit din nou şi aşa a început o furtunoasă poveste de dragoste.

De-atunci, în următorii patru ani, clopoţelul a petrecut împreună cu noi nenumărate seri şi după-amieze, ne-a însoţit peste tot, oriunde am fi mers şi orice am fi făcut. A fost lângă noi când ne-am

sărutat pentru prima oară, când ne-am certat pentru prima oară, în prima noapte împreună. Pe ploaie, zăpadă sau în zilele senine, când plângeam sau când râdeam, când ascultam muzică sau ne uitam la televizor, Hitoshi scotea din buzunar portofelul, şi imediat se auzea clinchetul melodios al clopoţelului. Nu ne mai săturam să-l ascultăm.

Mi-era nespus de drag sunetul acela. Poate părea sentimental, dar nu mi-e frică s-o spun: iubeam glasul cristalin al clopoţelului.

Oricum, era ciudat, uneori aveam impresia că, deşi mă uitam fix la el, Hitoshi nu era acolo. Când dormea, simţeam nevoia să pun urechea pe pieptul lui, să văd dacă mai bate ceva acolo, înăuntru. Oricât de luminos ar fi fost zâmbetul lui, din când în când trebuia să-mi încordez ochii ca să-l zăresc. Expresia lui, aerul în care se mişca îl făceau mereu să pară aproape invizibil. Poate de asta mi se părea că îi lipseşte ceva, că e ceva nedefinit în felul lui de a fi. Dar mă doare mai ales faptul că asta ar fi putut să fie, de fapt, o premoniţie.

De obicei, persoana pe care o iubeşti moare şi te lasă singur abia după 20 de ani încolo. Eu l-am pierdut pe Hitoshi mult mai devreme, şi asta m-a durut îngrozitor, atât de mult încât mi se părea că fără el nu mai pot nici să respir. Din noaptea în care a murit, şi inima mea s-a mutat într-o altă dimensiune, şi n-a mai vrut să revină. Nu mai puteam vedea lumea cu aceiaşi ochi ca înainte. Nimic nu mai era clar în capul meu şi nimic nu-mi putea alina durerea. Există lucruri de care te poţi lipsi în viaţă, de exemplu avortul, prostituţia, o boală foarte gravă; şi moartea unui iubit e unul dintre ele. Eu am avut parte, din nefericire, de ultimul dintre aceste lucruri.

Mă rog, eram amândoi încă tineri şi probabil era prima, dar nu şi ultima mare iubire din viaţă. Dar în cei patru ani de zile cât am fost împreună, am trecut prin tot felul de întâmplări dramatice, am înţeles ce înseamnă să ai o relaţie cu cineva şi, învăţând să apreciem

importanţa lucrurilor, am reuşit să construim totuşi ceva.

Dar acum, la sfârşit, vreau să strig în gura mare: zeii sunt nişte tâmpiţi! Eu îl iubeam pe Hitoshi mai mult decât iubeam viaţa însăşi.

Două luni după moartea lui Hitoshi, mă duceam în fiecare dimineaţă pe pod şi, sprijinită de balustradă, beam ceai. Pentru că nu puteam să dorm, m-am apucat de jogging. Ăsta a fost pentru mine momentul critic.

Cel mai mult mă temeam să dorm. De fapt, mi-era frică de şocul pe care îl aveam atunci când mă trezeam. Să mă trezesc singură, să-mi dau seama unde mă aflu şi să mă simt copleşită de întunericul de nepătruns din jurul meu. Îl visam mereu pe Hitoshi. Nu dormeam foarte adânc şi de aceea, chiar şi când visam că mă întâlnesc sau că nu mă întâlnesc cu el, îmi dădeam seama că, de fapt, era imposibil să-l mai revăd vreodată. Îmi doream, şi încercam din răsputeri, să nu mă trezesc. De câte ori am deschis oare ochii, zvârcolindu-mă în aşternuturi, scăldată într-o sudoare rece? Câte dimineţi fără speranţă voi fi întâmpinat astfel?

Dincolo de draperii se vedea cerul albastru deschis, luminându-se treptat. Mă simţeam fără scăpare, abandonată în ghearele unei noi dimineţi tăcute. Eram teribil de singură, mi-era frig şi-mi părea rău că visul se sfârşise. Cu fiecare răsărit, mă găseam din nou faţă în faţă cu tristeţea mea şi nu-mi puteam alunga din minte fantomele care-mi bântuiseră somnul toată noaptea. Aşa mă trezeam în fiecare zi, pe atunci. Nu dormeam bine şi eram întotdeauna obosită; ca să-mi trec timpul lung de dinainte de prima rază de soare şi să reuşesc să scap de singurătate şi de toate fricile care mă copleşeau, am hotărât să mă apuc de jogging.

Mi-am cumpărat bluză şi pantaloni de trening, pantofi de sport, chiar şi un mic termos de aluminiu. Amatorii se echipează

întotdeauna până în dinţi. Dar nu-i nimic rău în a încerca să priveşti mereu înainte.

Imediat după începutul vacanţei de primăvară am început să alerg. Mă duceam până la pod şi înapoi, dup-aia îmi spălam hainele şi prosopul, le băgam în uscător şi mă duceam s-o ajut pe mama să pregătească micul dejun. Apoi mă culcam un pic. Asta era viaţa mea de atunci. Seara mă întâlneam cu prietenii, mă uitam la vreun film, şi, în general, mă străduiam să am cât mai puţin timp liber. Era însă un efort inutil. În întregul univers, nu exista un singur lucru pe care să mi-l doresc cu adevărat. Doar să mă întâlnesc cu Hitoshi. Cu toate astea, ştiam că trebuie să găsesc în fiecare zi noi metode prin care să-mi ţin ocupate mintea, mâinile, corpul. În plus, voiam să cred că, la un moment dat, eforturile mele vor da roade. Nu puteam fi sigură că aşa se va întâmpla, dar eram hotărâtă să rezist până atunci. Aşa făcusem şi când îmi murise câinele şi când îmi murise papagalul. Asta era un fel de ediţie specială a încercării de a uita de suferinţă.

Fără nici o speranţă, continuam să-mi petrec zilele, uscându-mă văzând cu ochii. Îmi spuneam adesea, de parcă m-aş fi rugat: e bine, e bine, odată şi-odată o să se termine.

Râul până la care alergam era lat şi împărţea oraşul în două. Până la pod făceam vreo douăzeci de minute. Îmi place foarte mult locul acela. Înainte, pentru că Hitoshi locuia pe partea cealaltă, ne dădeam mereu întâlnire pe pod. Chiar şi după moartea lui, tot îmi place să mă duc acolo.

Când ieşeam eu la jogging, dimineaţa devreme, străzile erau pustii; mă opream să mă odihnesc la mijlocul podului şi beam o gură-două de ceai fierbinte din termos, ascultând vuietul râului. Priveam malurile albe ale râului care se pierdeau în ceaţa subţire a dimineţii care învăluia şi oraşul. Stând aşa, înconjurată din toate

părţile de liniştea deplină a zorilor şi de frigul care-mi înroşea urechile, aveam uneori senzaţia că mă aflu mai aproape de moarte. Adevărul e că doar acolo, suspendată în aerul acela limpede, în mijlocul peisajului pustiu, puteam să respir în voie şi să mă simt aproape bine. Sunt o masochistă! Sau poate nu-i chiar aşa. Aveam pur şi simplu nevoie de priveliştea aia tăcută, pentru că pe atunci mi se părea că fără ea n-o să reuşesc să duc la capăt ziua care tocmai începea. Aveam neapărată nevoie de răgazul ăsta.

Şi în dimineaţa respectivă m-am trezit tot brusc, după un vis urât. Era 5 jumate. Ziua se arăta senină, aşa că m-am schimbat şi, ca de obicei, am ieşit să alerg. Era încă întuneric, şi străzile erau pustii. Era frig, iar oraşul plutea încă în ceaţă. Cerul albastru începuse să se coloreze în roşu către răsărit.

Am început să alerg. Din când în când mi se tăia răsuflarea, şi atunci mă gândeam ce-o fi în capul meu, să mă torturez singură în halul ăsta, după o noapte aşa de agitată şi aproape nedormită; dar, ştiind că la întoarcere o să pot dormi ca un prunc, îmi continuam alergarea. Nu era nimeni în jur, liniştea era atât de ireală încât mi se părea că-mi pierd minţile.

Vuietul râului devenea din ce în ce mai puternic, iar cerul îşi schimba şi el treptat culoarea. Începea o nouă zi, senină şi frumoasă.

Am ajuns la pod şi m-am sprijinit, ca de obicei, de parapet, privind şirurile de clădiri ale oraşului, profilate pe cerul albastru. Pe sub pod, cu un zgomot puternic, curgea, înspumat, râul. Mi-am şters transpiraţia cu prosopul şi m-am spălat puţin pe faţă cu apă din râu. Era rece. Pe cerul îngheţat al lui martie se zărea o jumătate de lună. Respiraţia mea plutea, albă, în aerul dimineţii. Privind râul, am scos capacul termosului şi mi-am turnat nişte ceai. Deodată, am auzit:

— Ce fel de ceai e ăla? Vreau şi eu.

Vocea venea din spatele meu. M-am speriat. M-am speriat aşa de tare, încât am scăpat termosul în râu. Ţineam încă în mână capacul de plastic, cu ceaiul turnat mai înainte. În timp ce prin minte îmi treceau mii şi mii de lucruri, m-am întors şi am văzut lângă mine faţa zâmbitoare a unei femei. Mi-am dat seama că este mai mare decât mine, dar n-aş fi putut spune sigur câţi ani avea. Vreo 25, probabil. Dar asta nu e decât o presupunere. Era tunsă scurt şi avea nişte ochi mari şi limpezi. Peste hainele subţiri purta o jachetă albă, dar frigul de afară nu părea să o deranjeze. Parcă ieşise din pământ.

A continuat cu o voce veselă, puţin nazală:

— Seamănă cu ceva din fraţii Grimm... sau poate din Esop? Cu povestea aia cu un căţel...

A râs puţin. Eu am răspuns, calmă:

— În povestea aia, câinele îşi vede propria reflexie în apă şi scapă osul din gură. Nu-l sperie altcineva.

— Atunci, o să-ţi cumpăr eu un termos nou, a zis ea, zâmbind.

— S-a făcut, am zâmbit şi eu.

Fiindcă vorbea cu atâta calm şi naturaleţe, n-am putut să mă supăr pe ea, şi mi-am dat seama că ce se întâmplase nu era un capăt de ţară. Nu părea să fie nici nebună, nici vreo beţivă care se îndreaptă spre casă în zori. Avea nişte ochi atotcunoscători, de parcă nimic din tristeţea şi bucuria acestei lumi nu-i era străin. Poate de aceea, în jurul ei şi aerul părea mai dens.

Am băut o gură de ceai, ca să-mi ud gâtul, şi am zis:

— O să-ţi dau şi ţie. E ceai Pu-Arh.

I-am întins cana de plastic.

— O, îmi place la nebunie!

Cu o mână subţire, a luat cana din mâna mea.

— De-abia am ajuns aici. Am venit de foarte departe.

Cu ochii strălucitori, ca ai tuturor călătorilor din lume, s-a uitat

către apa de sub pod.

— Eşti turistă? am întrebat-o eu, mirându-mă că a venit în locul ăsta, unde nu era nimic de văzut.

— Da. Ştiai că, în curând, aici o să aibă loc un eveniment care se întâmplă numai o dată la o sută de ani?

— Un eveniment?

— Da. Dacă astrele ne vor fi favorabile...

— Despre ce e vorba?

— E secret, încă nu poate să afle nimeni. Dar, la un moment dat, o să-ţi spun, fiindcă mi-ai dat să beau din ceaiul tău.

A rostit ultimele cuvinte râzând, şi aproape că n-am înţeles ce zicea. Lumea se umplea de răsuflarea dimineţii care stătea să înceapă. Razele soarelui se topeau în albastrul cerului, şi aerul părea să strălucească şi el. Gândindu-mă că ar cam fi timpul să plec, mi-am luat la revedere de la ea. Atunci, m-a privit în ochi şi a spus:

— Pe mine mă cheamă Urara. Pe tine?

— Eu sunt Satsuki.

— Poate ne mai vedem, a zis ea, şi mi-a făcut cu mâna.

I-am făcut şi eu cu mâna şi m-am întors să plec. Era ciudată. Nu înţelesesem prea bine ce voia să spună, dar oricum un lucru era sigur: nu arăta ca o persoană care duce o viaţă obişnuită, ca a celorlalţi locuitori ai planetei. Depărtându-mă, bănuiala începea să-mi încolţească în minte. Ceva era putred. M-am întors să mă uit încă o dată la ea. Urara era încă pe pod. Îi vedeam profilul, aplecat deasupra apei. Am avut un şoc. Nu mai era deloc femeia zâmbitoare cu care stătusem de vorbă cu câteva clipe în urmă. Nu mai văzusem în viaţa mea o expresie atât de dură pe faţa cuiva.

Când a observat că mă oprisem şi o priveam, a zâmbit din nou şi mi-a făcut cu mâna. Am făcut şi eu la fel, apoi am luat-o la fugă.

Ce apariţie fusese şi asta? Mi se făcuse somn, şi razele soarelui de

dimineaţă mă orbeau. Pe retină părea să mi se fi imprimat imaginea misterioasei Urara.

Hitoshi avea un frate mai mic foarte ciudat. Felul cum gândea, cum reacţiona, totul, era puţin... altfel. Ca şi cum s-ar fi născut la un alt capăt de univers şi, deodată, cineva l-ar fi aruncat în lumea noastră. Asta e impresia pe care mi-a făcut-o chiar de prima dată când l-am întâlnit. Îl cheamă Hiiragi, şi luna asta a făcut 18 ani.

Ne dădusem întâlnire la o cafenea de la etajul 4 al mall-ului. Venind direct de la şcoală, Hiiragi şi-a făcut apariţia în cafenea îmbrăcat într-un costum marinăresc de damă, cu bluză albă şi fustă bleumarin. Când l-am zărit, m-am simţit puţin jenată, dar văzând cât de natural se poartă, m-am liniştit şi eu. S-a aşezat în faţa mea şi, trăgându-şi răsuflarea, m-a întrebat:

— Mă aştepţi de mult?

Am dat din cap că nu, şi am zâmbit. Când a venit chelneriţa să îi ia comanda, înainte să noteze, l-a măsurat de sus până jos cu o privire bănuitoare.

Fizic, nu semăna aproape deloc cu Hitoshi, dar, din când în când, felul în care îşi mişca mâinile sau o expresie trecătoare făceau să mi se oprească inima în loc pentru câteva clipe. Atunci, lăsam să-mi scape câte un: Oh!

— Ce-i? întreba Hiiragi, cu cana de ceai în mână.

— Se... semeni cu el.

În glumă, se apuca apoi să-l imite pe Hitoshi. La sfârşit, râdeam amândoi. În felul ăsta reuşeam, cât de cât, să facem să pară mai uşoară durerea pe care o simţeam.

Eu îmi pierdusem iubitul, dar Hiiragi, dintr-o singură lovitură, pierduse şi un frate, şi o iubită. Pe prietena lui o chema Yumiko şi erau de-o seamă. Ea juca tenis şi avea o frumuseţe delicată. Fiind de

vârste apropiate, de multe ori ne duceam să ne distrăm toţi patru. Fie că mergeam acasă la Hitoshi, fie că treceam pe la Hiiragi şi o găseam şi pe ea acolo, nici nu mai ţin minte câte nopţi albe am petrecut împreună.

În seara aceea eram la Hiiragi. Hitoshi se oferise să o ducă pe Yumiko cu maşina până la gară. Pe drum, au avut un accident. Nu din vina lui Hitoshi.

Şi astfel, au murit amândoi atunci, pe loc.

— Şi zi, te-ai apucat de jogging? m-a întrebat Hiiragi.

— Îhî, am răspuns eu.

— Şi totuşi, parcă te-ai mai îngrăşat.

— Asta din cauză că tot restul zilei stau şi lenevesc pe unde apuc, am râs eu.

De fapt, toată lumea îmi spunea că slăbisem vizibil.

— Sportul nu face bine la sănătate. E adevărul adevărat. La noi în cartier s-a deschis un restaurant cu *kakiagedon.* Calorii în cantităţi uriaşe. Nu vrei să mergem acum acolo? a întrebat el.

Hitoshi şi Hiiragi aveau temperamente complet diferite, dar amândoi puteau da dovadă de aceeaşi bunătate naturală, directă şi nepretenţioasă. Poate aşa fuseseră crescuţi. Genul ăla de bunătate care face pe cineva să împacheteze cu grijă un clopoţel într-o batistă.

— OK, să mergem.

Costumul de marinar pe care îl purta Hiiragi fusese uniforma lui Yumiko.

Hiiragi era elev la un liceu unde nu se purta uniformă. După moartea lui Yumiko, începuse să se ducă în fiecare zi la şcoală cu costumul ei, pentru că lui Yumiko îi plăceau mult uniformele. Văzându-l îmbrăcat în fustă, părinţii fetei încercaseră cu lacrimi în ochi să-l oprească, spunându-i că aşa ceva oricum n-ar face-o fericită

pe Yumiko, dar Hiiragi, râzând, nu s-a lăsat convins. L-am întrebat dacă îl poartă în amintirea lui Yumiko, dar mi-a spus că nu. Niciun lucru din lume nu poate aduce înapoi morţii, mi-a zis. Îl port fiindcă mă simt bine în el.

— Hiiragi, până când ai de gând să porţi costumul ăsta? l-am întrebat la un moment dat.

— Nu ştiu, a zis el, întunecându-se puţin la faţă.

— Nu râd colegii de tine? N-au început să scornească răutăţi pe seama ta?

— Nuu, ăsta-s eu, şi cu asta basta. De fapt, lumea e chiar mai drăguţă cu mine, iar fetele mă simpatizează. Li s-o fi părând că, dacă port fustă, le înţeleg mai bine.

— Ce noroc pe tine!

De partea cealaltă a geamului cofetăriei cumpărătorii roiau cu însufleţire în jurul rafturilor cu haine de primăvară puternic luminate de neoane. Toată lumea părea fericită. Se făcuse deja seară.

Acum înţeleg. Pentru el uniforma însemna ce înseamnă joggingul pentru mine. Joacă exact acelaşi rol. Doar că eu n-am fost la fel de radicală, şi joggingul mi-a fost de ajuns. Dar pentru el, o schimbare mai mică n-ar fi avut niciun efect, aşa că a optat pentru costumul de marinar. Şi în cazul lui, ca şi într-al meu, nu era vorba de nimic altceva decât de încercarea disperată de a găsi un sprijin pentru sufletele noastre şubrezite de atâta zbucium. O modalitate de autodistragere, prin care voiam să mai câştigăm puţin timp, pentru a ne vindeca rănile.

În aceste două luni, şi eu şi Hiiragi ajunseserăm să purtăm mereu pe faţă nişte expresii pe care nu le mai avuseserăm niciodată, şi care trădau faptul că luptam să uităm ceea ce pierdusem. Când ne aduceam aminte brusc, ne trezeam alunecând, pe negândite, în întunericul singurătăţii, zdrobiţi de realitatea celor întâmplate.

— Dacă mănânc în oraş, trebuie să dau întâi un telefon acasă. Hiiragi, tu ce faci? am zis eu ridicându-mă.

— A, chiar. Tata a plecat azi nu ştiu unde în interes de serviciu.

— Deci mama ta e singură. Mai bine te-ai duce să mănânci cu ea.

— Nu, o să comand o porţie în plus la restaurant şi o s-o trimit acasă. E încă devreme şi nu cred că a apucat să pregătească ceva de mâncare. Îi fac eu cinste cu cina de data asta!

— Ce idee bună!

— Asta o s-o înveselească, nu? a râs el fericit.

De obicei dădea impresia unui copil maturizat înainte de vreme, dar acum îşi arătase adevărata vârstă.

Odată, într-o zi de iarnă, Hitoshi îmi spusese:

— Am un frate mai mic pe care îl cheamă Hiiragi.

Îl auzeam pentru prima dată vorbind despre fratele lui mai mic. Îmi aduc şi acum aminte cum, sub un cer cenuşiu din care părea că va începe, din clipă în clipă, să ningă, coboram împreună treptele lungi de piatră din spatele şcolii. Era frig, aveam mâinile în buzunar, şi când respiram ieşeau aburi.

— În anumite privinţe, e mai matur decât mine.

— Mai matur? am râs eu.

— Da, e cu picioarele pe pământ, parcă aşa se zice. Doar când e vorba de familie devine ciudat de copilăros. Ieri, când tata s-a tăiat puţin într-un ciob, a intrat în panică. S-a pierdut cu firea, ceva de speriat. De parcă s-ar fi făcut gaură în cer. Nu-i genul lui să facă aşa ceva, şi d-aia mi-am adus acum aminte.

— Câţi ani are?

— Păi, vreo 15.

— Semănaţi? Aş vrea să-l cunosc.

— Dar e cam dus, ai grijă. Nici nu-ţi vine să crezi că suntem fraţi. Dacă o să-l cunoşti, o să ajungi să mă urăşti şi pe mine. E ciudat, pe bune.

Spunând asta, Hitoshi a râs exact aşa cum mă aşteptam să râdă un frate mai mare.

— Bine atunci, când n-o să-ţi mai fie teamă că eu n-o să te mai iubesc dacă mă întâlnesc cu fratele tău cel ciudat, cândva peste ani şi ani, să-mi faci cunoştinţă cu el, bine?

— Ei, am glumit. E un tip de treabă. Cred că v-aţi înţelege bine. Doar ai şi tu ciudăţeniile tale... şi-n plus, el are o slăbiciune pentru oamenii buni la suflet.

— Buni la suflet?!

— Exact, a râs Hiroshi, ascunzându-şi faţa. În astfel de momente se intimida mereu.

Scările erau foarte abrupte, şi picioarele parcă mi-o luaseră la vale de capul lor. Cerul iernatic de dinainte de asfinţit se reflecta, alb, în ferestrele scolii. Mi-aduc aminte cum coboram, una câte una, scările. Pantofii negri, şosetele lungi, albe, şi poala fustei de la uniformă, foşnind.

Afară se lăsase seara, mirosind a primăvară.

Hiiragi îşi ascunsese costumul de marinar sub o jachetă lungă şi am putut răsufla şi eu mai uşurată. Lumina se revărsa pe trotuar, prin ferestrele imense ale magazinului. Şi feţele oamenilor care treceau încolo şi încoace păreau să strălucească. Adia un vânt dulce, primăvăratic, dar era încă destul de răcoare, şi mi-am scos mănuşile din buzunar.

— Restaurantul ăla de care îţi vorbeam e chiar lângă casa mea, aşa că avem ceva de mers, a zis Hiiragi.

— Trebuie să trecem pe pod, aşa-i? am zis eu, şi apoi am tăcut.

Mi-am adus aminte de Urara, femeia pe care o întâlnisem în acel loc. Mă dusesem apoi în fiecare dimineaţă acolo, dar n-am mai dat de ea... pe când mă gândeam la asta, Hiiragi a zis, deodată, cu voce tare:

— La întoarcere, te conduc.

Probabil credea că tăcusem fiindcă nu-mi convenea că o să trebuiască să mă întorc singură acasă, de la aşa o depărtare.

— Nu-ţi face griji. E încă devreme.

De data asta, mi-am zis, dar numai în sinea mea: sea... seamănă. Nu era nevoie să se străduiască să-l imite pe Hitoshi, chiar semăna cu el. Felul în care încerca să păstreze neschimbate relaţiile dintre oameni, francheţea şi calmul de care dădea dovadă într-un mod atât de natural, toate astea mă făceau să-l îndrăgesc şi să mă simt foarte liniştită în preajma lui. Aerul din jurul nostru părea mai limpede şi mai curat când eram împreună. Îmi amintesc foarte bine sentimentul acesta, chiar şi acum. Mă face să tânjesc după ceva care nu mai este şi mă doare.

— De curând, de când am început să alerg, m-am întâlnit cu o persoană ciudată pe pod. Tocmai mi-am adus aminte de asta, am zis eu în timp ce mergeam.

— O persoană ciudată, adică un bărbat? m-a întrebat, râzând, Hiiragi. Nu-i o idee prea bună să alergi singură dimineaţa devreme.

— Nu, nu despre asta e vorba. Era o femeie. Nu pot să mi-o scot din minte.

— Mmm... poate o să vă mai întâlniţi.

— Îhm.

Nu ştiu de ce, dar voiam foarte mult s-o revăd pe Urara. Deşi nu o văzusem decât o dată în viaţă, voiam să o întâlnesc din nou. Expresia pe care o avusese atunci... aproape că îmi stătuse inima în loc. Cât fusesem împreună, îmi zâmbise atât de dulce... dar imediat ce

rămăsese singură... Nu ştiu, parcă era o vrăjitoare care luase chipul unei femei pentru doar câteva clipe şi, descoperind că putea avea sentimente, îşi spusese singură că aşa ceva e cu totul şi cu totul de neiertat. O faţă greu de uitat. Aveam senzaţia că eu una n-aş fi fost în stare de atâta suferinţă, de atâta amărăciune. Dar cine ştie ce mă mai aştepta, de-acum încolo...

În intersecţia mare de lângă ieşirea din oraş, şi eu şi Hiiragi am avut o strângere de inimă. Era locul unde se petrecuse accidentul lui Yumiko şi Hitoshi. O mulţime de maşini treceau dintr-o parte în alta. Ne-am oprit la semafor, fiindcă era roşu.

— O fi bântuit locul ăsta? a râs Hiiragi, dar numai cu gura, nu şi cu ochii.

— Mă gândeam c-ai să spui asta, am zâmbit şi eu.

Când s-a schimbat culoarea semaforului, şuvoiul luminos de maşini a început să curgă în cealaltă direcţie. Semaforul strălucea în întuneric. Aici a murit Hitoshi. Am devenit brusc serioasă, aproape solemnă. În locul în care a murit o persoană dragă, timpul se opreşte pentru totdeauna. Ai vrea, stând în acelaşi loc, să poţi să simţi şi tu durerea pe care a simţit-o persoana respectivă cu o clipă înainte de a muri. Mi s-a spus de multe ori că, dacă vizitezi un castel vechi, ai senzaţia că istoria prinde viaţă lângă tine, o senzaţie aproape fizică; ţi se pare că din clipă în clipă ai putea să dai nas în nas cu vreunul din oamenii care au locuit acolo, cine ştie cu câţi ani în urmă. Auzind asta, îmi spuneam mereu: ce prostie! Dar acum e altfel. Acum cred că înţeleg.

Intersecţia asta, blocurile şi magazinele astea colorate de noapte au fost ultimele lucruri pe care Hitoshi le-a văzut înainte să moară. Iar asta s-a întâmplat acum atât de puţină vreme.

Oare i-a fost frică? S-a gândit la mine, măcar pentru o fracţiune de

secundă? Luna o fi fost în drumul ei către cumpăna cerului, ca acum?

E senin.

Hiiragi, umăr la umăr cu mine, privea luna, strălucitoare şi albă ca o perlă.

— Ce bun e, am spus eu.

Ne aşezasem la bar, în micul restaurant proaspăt deschis, care mirosea a lemn, şi mâncam *kakiagedon.* Era aşa de bun, parcă era prima dată în viaţă când aveam cu adevărat poftă de mâncare.

— Chiar aşa? a întrebat Hiiragi.

— Foarte. Te face să te bucuri că ai trăit destul să ajungi să mănânci aşa ceva.

Lăudasem aşa de mult mâncarea, încât chelnerul a părut să se intimideze un pic.

— Aha! Ştiam eu că o să-ţi placă! Ai gusturi bune la mâncare! Mă bucur că-ţi place!

După ce a spus toate astea râzând, dintr-o singură suflare, a comandat o porţie pentru mama lui şi a trimis-o acasă.

În faţă cu porţia mea, m-am gândit că sunt, poate, prea încăpăţânată, şi că n-ar trebui să mă las înghiţită chiar cu totul de întunericul ăsta. Dar nu ştiam ce altceva să fac. Aş vrea să-l văd pe copilul ăsta, măcar cu o zi mai devreme, renunţând la costumul de marinar şi râzând ca acum.

Ora prânzului. Am primit un telefon ciudat.

Eram răcită şi nu mă dusesem nici la jogging în ziua aceea. Stăteam pur şi simplu în pat, fără să fac nimic. Aveam un pic de febră, şi când a început să zbârnâie telefonul am crezut că o să-mi pocnească ţeasta. În cele din urmă, m-am ridicat. Se pare că nu era

nimeni altcineva în casă, aşa că a trebuit să răspund eu.

— Alo.

— Pot vorbi cu Satsuki, vă rog? a întrebat o voce necunoscută de femeie.

— La telefon, am răspuns eu.

— A, eu sunt, Urara, s-a auzit la celălalt capăt al firului.

Eram uimită la culme. Femeia asta reuşea din nou să mă şocheze. Nici prin cap nu-mi trecuse că ar putea să-mi dea telefon.

— Ştiu că te sun pe nepregătite, dar, dacă eşti liberă acum, nu vrei să ne întâlnim puţin?

— Ăăă... Bine, dar... de unde ştii numărul meu de telefon? am întrebat eu cu o voce mirată.

Părea să sune de la o cabină telefonică – răzbătea până la mine zgomotul maşinilor. Am auzit-o chicotind.

— Dacă vreau să ştiu ceva cu tot dinadinsul, pur şi simplu lucrul respectiv îmi vine în minte, a zis ea, de parcă repeta o formulă magică. Tonul ei fusese aşa de natural, încât mi-am zis, aha, da, se poate şi asta...

— Bun, ne vedem la etajul cinci al magazinului universal, în faţa raionului cu termosuri, bine?

După ce a zis asta, a închis telefonul.

Nu mă simt deloc bine, ar trebui să rămân acasă şi să dorm, mi-am spus după ce am pus receptorul în furcă. Eram cam ameţită, şi nici temperatura nu-mi scăzuse. Pe de altă parte, ardeam de curiozitate să o văd, aşa că am început să mă pregătesc de plecare. Instinctul îmi spunea să mă duc, aşa că n-am mai stat pe gânduri.

Când îmi aduc acum aminte, îmi dau seama că destinul e ca o scară pe care trebuie să urci treaptă cu treaptă, fără a rata niciuna. Dacă sari peste ceva, nu mai ajungi în vârf. Deşi poate ar fi mult mai uşor să ratezi anumite etape. Poate ce mă făcea pe mine să reacţionez

pe vremea aia era o lumină firavă, ascunsă în adâncul sufletului meu pe jumătate mort. O sclipire fără de care, cine ştie, aş fi dormit mai bine...

M-am îmbrăcat gros şi m-am urcat pe bicicletă. Era o după-amiază călduţă şi însorită, şi-n suflet îţi încolţea speranţa că, în curând, va veni primăvara. Un vânt proaspăt îmi mângâia obrajii. Copacii din oraş aveau şi ei muguri noi. Cerul albastru deschis, puţin înceţoşat, se întindea până departe, peste oraş.

Doar eu nu simţeam freamătul ăsta proaspăt invadându-mi corpul. Primăvara nu reuşea să pătrundă în inima mea. Se reflecta pur şi simplu în mine, ca în suprafaţa colorată a unui balon de săpun. Pe stradă, oamenii se plimbau cu feţe fericite şi luminoase, cu părul în vânt. Păreau să absoarbă razele blânde ale soarelui şi să le reflecte înapoi, însutit. În mijlocul acestui peisaj plin de viaţă şi lumină, în inima mea plutea doar imaginea oraşului cenuşiu şi lipsit de vegetaţie din timpul iernii, şi a râului dinainte de răsărit. Aş fi vrut să mi se oprească inima atunci pe loc şi să scap o dată.

Urara mă aştepta în faţa rafturilor cu termosuri. Purta un pulover roz şi, aşa cum stătea, dreaptă, în mijlocul mulţimii, părea să fie de vârsta mea.

— Bună, i-am zis eu când m-am apropiat.

Ea a exclamat:

— Vai, dar tu eşti răcită! Iartă-mă, n-am ştiut! Te-am scos din casă, când tu te simţeai rău.

— Se vede pe faţa mea? am zâmbit eu.

— Da, eşti roşie-roşie. Hai, repede, alege un termos. Oricare vrei tu, a zis ea, întorcându-se cu faţa la rafturi. OK, un termos, da? Alergi cu el, deci ar fi bine să fie uşor. Sau uite, ăsta e exact la fel ca

cel pe care l-ai scăpat când ne-am întâlnit data trecută. A, dacă vrei să aibă un desen frumos, putem merge într-un loc unde se vând termosuri făcute în China.

Vorbea cu atâta entuziasm, încât m-am înroşit – mi-am dat singură seama că faţa a început să-mi ardă.

— Îl vreau pe ăla alb, am arătat eu cu degetul un termos mic, alb şi strălucitor.

— O, clientul nostru are gusturi rafinate, a zis Urara, cumpărându-mi-l.

În timp ce beam ceai la o terasă din apropiere, a zis, scoţând din buzunarul hainei câteva pacheţele mici:

— Ţi-am adus asta.

Era mai bine de o duzină, şi eu nu-mi reveneam din uimire.

— Mi le-a dat un prieten care lucrează la o ceainărie. Ceai de ierburi, ceai negru, ceai chinezesc... Am scris numele pe fiecare, să le bei pe toate din termosul tău nou.

— Mulţumesc, am zis eu.

— Nu-i nevoie, doar eu sunt cea care te-a speriat şi te-a făcut să scapi în apă termosul, a râs Urara.

Era o după-amiază strălucitoare, şi aerul era limpede. Lumina care învăluia oraşul era atât de puternică, încât simţeai că te doare inima. Câte un nor traversa din când în când cerul de deasupra noastră. O după-amiază tihnită. Atât de liniştită, de parcă n-aş mai fi avut nicio grijă pe lume – în afară de faptul că mi se înfundase nasul şi nu mai simţeam gustul ceaiului.

— Apropo, am zis eu, totuşi cum ai făcut rost de numărul meu?

— Exact cum ţi-am spus, a zâmbit ea. Am trăit multă vreme, de una singură, în tot felul de locuri, şi... am ajuns să pot simţi lucrurile, instinctiv, ca un animal. Nu ştiu când a început asta. Numărul tău de

telefon? Când am pus o mână pe receptor, cealaltă mână a format de la sine nişte cifre. De obicei, nimeresc.

— De obicei?

— Ei, când greşesc, îmi cer scuze, râd şi închid. Mi-e ruşine de mine când se întâmplă asta, dar...

Voiam să cred că ea chiar aşa obţinuse numărul meu de telefon. Celelalte metode de a căuta un număr nu erau la fel de interesante. Ea mă făcea să mă simt într-un fel anume, deosebit. Parcă o parte din mine o mai întâlnise o dată, demult, şi se bucura până la lacrimi să o vadă din nou.

— Mulţumesc mult de tot pentru ziua de azi. M-ai făcut chiar fericită, de parcă aş fi ieşit în oraş cu iubitul meu.

— OK, uite ce te sfătuieşte iubitul tău: ai grijă să scapi de răceala asta până poimâine.

— De ce? A, evenimentul ăla de care vorbeai o să aibă loc poimâine?

— Exact. Vrei să vii? Să nu mai spui la nimeni, a zis ea, în şoaptă. Dacă vii poimâine dimineaţă la cinci fără trei minute în locul unde ne-am întâlnit mai devreme, poate o să vezi ceva interesant.

— Ce anume? Ce fel de lucru? Ceva... invizibil? am dat eu drumul la un şuvoi de întrebări. Nu mă puteam abţine.

— Mda. Depinde şi de vreme, şi de starea în care o să fii tu. E un lucru foarte deosebit, aşa că nu există nicio garanţie. Dar instinctul îmi spune că între tine şi râul acela există o legătură adâncă. Din cauza asta sunt aproape sigură că o să vezi ce e de văzut. Poimâine la 4:57, dacă toate condiţiile sunt îndeplinite, în locul respectiv o să aibă loc ceva ce nu se întâmplă decât o dată la o sută de ani. O să poţi vedea un fel de apariţie. Iartă-mă, mai mult nu mă pricep să-ţi spun.

Nu înţelesesem mare lucru din explicaţia ei. Totuşi, simţeam cum ia naştere în mine o nerăbdare pe care nu o mai simţisem de mult.

— E ceva frumos?

— Mda... e ceva valoros, ca o comoară. Depinde de tine, a zis Urara.

Depinde de mine.

Tocmai acum, când n-am putere nici să supravieţuiesc de la zi la zi...

— O să vin, cu siguranţă, am râs eu.

Relaţia mea cu râul. Deşi eram confuză, mi-am dat seama despre ce vorbea Urara. Râul era graniţa dintre „ţara" mea şi „ţara" lui Hitoshi. Când îmi amintesc podul, văd, de fiecare dată, şi silueta lui Hitoshi, aşteptându-mă la mijloc. Eu întârziam mereu, şi mereu îl găseam pe el acolo. La întoarcere, ne despărţeam în acelaşi loc. Aşa a fost şi ultima dată.

— Dup-aia te duci la Takahashi?

Asta a fost ultima noastră conversaţie. Eram mai fericită, şi ceva mai plinuţă, pe atunci.

— Da, dar mai întâi trec pe acasă. Ne adunăm cu toţii.

— Transmite-le salutări. Vă întâlniţi numai voi, băieţii, şi vorbiţi prostii? am întrebat eu.

— Exact. Şi ce-i rău în asta? a râs el.

Ne distraserăm toată ziua, şi mai şi băusem puţin, aşa că mergeam cam pe două cărări, veseli nevoie mare. Era frig, cerul era plin până la refuz de stele îngheţate, şi eu mă simţeam foarte bine. Bătea un vânt rece, care făcea şi stelele să clipească des. Băgasem mâna în buzunarul lui Hitoshi, unde era şi mâna lui, caldă, moale.

— Dar nu spun niciodată nimic urât despre tine, să ştii, a zis el, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

Fusese aşa de dulce şi caraghios, încât mi-am ascuns zâmbetul în fular. M-am gândit cât de ciudat este că, deşi suntem de patru ani

împreună, încă îl iubesc. Ce mică eram pe vremea aia! Parcă cu zece ani mai tânără ca acum. Când începea să se audă vuietul râului, ştiam că trebuie să ne luăm la revedere curând, şi începea să-mi pară rău.

Apoi podul. Podul era un loc de despărţire cum nu mai există altul. Apa curgea vijelioasă şi rece, răceala întregului peisaj era aproape vizibilă. Pe pod, sub cerul ticsit de stele, ascultând vuietul râului, ne-am sărutat scurt şi, gândindu-ne la toate lucrurile frumoase care se petrecuseră în timpul vacanţei de iarnă, ne-am despărţit zâmbind. Clinchetul clopoţelului s-a îndepărtat în noapte. Amândoi iubeam sunetul ăla.

Avusesem parte şi de certuri groaznice, se întâmplase şi să flirtăm cu alţii. Eram tineri, aşa că ne-a fost greu, uneori, să păstrăm balanţa între dragoste şi sex; ne-am rănit adesea unul pe celălalt. N-am fost mereu fericiţi, anii împreună au fost plini de probleme. Şi totuşi, au fost patru ani minunaţi. Iar asta fusese o zi perfectă şi mă apucase teama gândindu-mă că avea să se termine. Îmi amintesc cum Hitoshi s-a întors către mine pentru o ultimă dată, iar apoi jacheta lui neagră s-a făcut una cu întunericul nopţii reci şi frumoase de iarnă.

E o scenă pe care mi-am tot amintit-o plângând. Sau mai degrabă, de fiecare dată când îmi aduceam aminte de ea, îmi dădeau lacrimile. Am şi visat, de nu mai ştiu câte ori, că el traversa podul, şi eu fugeam după el şi-l făceam să se întoarcă. În visele mele, Hitoshi îmi spunea, zâmbind: n-am murit, de fapt, fiindcă m-ai oprit tu. Dacă amintirea asta îmi apărea în minte în timpul zilei şi nu puteam da frâu liber lacrimilor, mi se părea că totul e gol şi lipsit de sens. Hitoshi se depărtase de mine pentru totdeauna şi continua să se îndepărteze.

Luând povestea cu viziunea de la râu jumătate în glumă, jumătate

în serios, m-am despărţit de Urara. Cu faţa luminată de un zâmbet larg, ea s-a pierdut în mulţime.

M-am gândit că nu-mi pasă, chiar dacă tot ce îmi povestise ea era o simplă minciună, iar eu o să mă duc dis-de-dimineaţă şi o să aştept degeaba la pod. Îmi arătase curcubeul din propriul suflet. Mă făcuse să-mi aduc aminte ce înseamnă nerăbdarea şi agitaţia dinaintea unui lucru ieşit din comun. Parcă adierea vieţii pătrundea din nou în inima mea. Şi dacă n-o să se întâmple nimic, o să stăm pur şi simplu una lângă alta şi o să privim apele râului sclipind în lumina dimineţii. Mi-ar ajunge şi atât.

Mă gândeam la asta în timp ce mergeam cu termosul în mână. Îndreptându-mă către locul unde îmi lăsasem bicicleta, lângă gară, l-am zărit pe Hiiragi.

Vacanţa studenţilor diferă, evident, de cea a elevilor. Văzându-l îmbrăcat în haine de stradă, m-am gândit că, probabil, chiuleşte, şi am zâmbit. În mod normal, aş fi alergat după el sau l-aş fi strigat, dar eram răcită şi mi s-a părut prea dificil, aşa că am pornit-o în direcţia lui fără să-mi schimb tempoul. Când el s-a îndreptat către oraş, l-am urmat. Mergea foarte repede şi abia reuşeam să ţin pasul.

De la distanţă, m-am uitat cu atenţie la el. Îmbrăcat normal, era genul de băiat frumuşel, după care fetele ar întoarce capul. Purta un pulover negru şi mergea foarte hotărât. Era înalt, cu mâinile şi picioarele lungi, şi părea agil. Privindu-l din spate, m-am gândit că orice fată ar fi impresionată dacă ar şti că, după moartea prietenei lui, începuse să se ducă la şcoală îmbrăcat cu uniforma ei. Îşi pierduse şi fratele şi iubita dintr-o lovitură, şi aşa ceva nu se întâmplă prea des. E culmea anormalităţii. Dacă aş fi fost elevă la liceu şi aş fi avut timp liber, m-aş fi îndrăgostit de el şi aş fi încercat să-i redau pofta de viaţă. Fetelor le place la nebunie să facă astfel de lucruri.

Dacă l-aş fi strigat, s-ar fi întors către mine zâmbind, eram sigură de asta. Dar, cum mergea singur pe stradă, aveam senzaţia că n-ar trebui să-l întrerup, o străină ca mine oricum n-ar fi avut cum să-l ajute. Sau poate că eram eu foarte obosită. Nimic nu pătrundea în sufletul meu. Voiam să se termine totul, să ajung în punctul în care amintirile vor fi doar amintiri. Dar locul în care lucrul ăsta era posibil era încă foarte departe, oricât m-aş fi grăbit să ajung acolo; gândindu-mă prin ce va mai trebui să trec până atunci, m-a cuprins o tristeţe de gheaţă.

În acel moment, Hiiragi s-a oprit brusc, aşa că m-am oprit şi eu. Parcă eram umbra lui, am râs în sinea mea şi am pornit-o spre el, hotărâtă să-l strig. Văzând însă la ce se uita Hiiragi, m-am oprit din nou.

Era în faţa unei vitrine cu echipament de tenis. Nu părea să aibă nimic anume în minte, dar exact lipsa asta de expresie şi de intenţie, care i se citea pe faţă, transmitea mai bine decât orice altceva implicaţiile profunde ale acţiunii lui. Ca un caz de condiţionare inconştientă. Ca puiul de raţă care se ia după orice obiect în mişcare, crezând că e mama lui. Puiul de raţă nu se gândeşte la nimic când face asta, dar, pentru privitor, e emoţionant.

Aşa ceva te impresionează foarte tare.

În lumina primăverii, înconjurat de oameni, el nu se mai sătura să privească vitrina aia, părând să fi uitat cu totul de sine. Când se uita la echipamentul de tenis, îşi aducea probabil aminte de ea. Acelaşi sentiment îl am eu atunci când sunt cu Hiiragi: ceva în el îmi aminteşte de Hitoshi, şi asta mă calmează. Ce lucru trist!

Am fost şi eu o dată la un meci de tenis de-al lui Yumiko. Când am făcut prima dată cunoştinţă cu ea, mi s-a părut o fată drăguţă şi simpatică, dar deloc ieşită din comun. Nu-mi dădeam seama ce vede

Hiiragi atât de special la ea. El părea cu totul şi cu totul vrăjit în prezenţa ei. La suprafaţă parcă era acelaşi Hiiragi dintotdeauna, dar ceva în ea îl făcea să fie mai împăcat, mai sigur pe sine. Era egala lui, ca forţă. L-am întrebat pe Hitoshi de ce se întâmpla asta, şi el mi-a răspuns:

— Din cauza tenisului.

— A tenisului?

— Îhm. Din ce spune Hiiragi, când joacă, e extraordinară.

Era vară. Pe terenul de tenis din curtea şcolii, sub razele toropitoare ale soarelui, am urmărit împreună cu Hiiragi şi Hitoshi meciul lui Yumiko. Umbra era deasă şi mi se uscase gâtul. Lumina te orbea.

Ea chiar era extraordinară. Parcă era altă persoană. Nu era aceeaşi fată care alerga în urma mea, râzând şi strigându-mă pe nume. Am urmărit întregul meci, uimită. Şi Hitoshi părea impresionat. Hiiragi repeta, mândru: v-am spus eu, e super, nu?

Yumiko lovea minge după minge, cu putere, concentrată la maximum, fără să scoată niciun sunet. Era într-adevăr o forţă. Juca serioasă, de parcă era ceva pe viaţă şi pe moarte. Avea expresia unui om capabil de orice, chiar şi de crimă. Dar, în momentul când a dat lovitura decisivă şi s-a întors, victorioasă, spre Hiiragi, faţa ei era din nou cea obişnuită, zâmbitoare şi copilăroasă. Era incredibil.

Îmi plăcea când eram toţi patru împreună. Ne distram mereu foarte bine. Yumiko zicea mereu: Satsuki, să ieşim întotdeauna împreună, nu trebuie să ne despărţim. Eu îi ziceam în glumă: nu ştiu, dacă tu n-ai să mai fi cu Hiiragi? Iar ea râdea: nu, poate tu n-ai să mai fi cu Hitoshi.

Şi apoi... s-a întâmplat nenorocirea. Ce îngrozitor.

Acum, cred că Hiiragi nu-şi aducea aminte de ea, aşa ca mine. Băieţilor nu le place să-şi facă singuri sânge rău. Cu toate acestea,

corpul lui, faţa lui exprimau un singur lucru. Probabil el n-ar fi pus asta în cuvinte nici în ruptul capului. Dacă ar fi vrut să pună în cuvinte sentimentul acela, ar fi fost nişte cuvinte teribil de dureroase: vreau să vină înapoi. Era mai mult decât o propoziţie, era o rugăciune. Pentru mine, era insuportabil. Şi eu arătam, cred, la fel, când mă uitam, de dimineaţă, la apele râului. Poate de aceea îmi vorbise Urara. Şi eu... şi eu voiam să mă întâlnesc din nou cu Hitoshi. Voiam să se întoarcă. Măcar ca să-mi iau la revedere de la el aşa cum trebuie.

M-am hotărât să nu-i spun lui Hiiragi nimic din ce văzusem astăzi şi, data viitoare când aveam să ne întâlnim, să încerc să fiu cât mai veselă. Fără să-l strig, am plecat.

Îmi crescuse febra. Asta era, de altfel, normal. În starea în care eram, mă plimbasem atâta, încât era clar că asta o să se întâmple. Mama a râs de mine, spunând că poate am febră fiindcă, în sfârşit, a început să-mi vină mintea la cap. Am râs şi eu, fără chef. Dar eram de aceeaşi părere. Când gândeşti prea mult, otrava acelor gânduri fără cap şi coadă începe să circule prin tot corpul, probabil.

Noaptea, ca de obicei, l-am visat pe Hitoshi şi, tresărind, m-am trezit. Am visat că mă duceam să alerg, în ciuda febrei, şi el mă aştepta la pod, şi-mi spunea, zâmbind, ce faci, ai înnebunit, ai ieşit din casă aşa, răcită? Oribil vis. Deschizând ochii, am văzut că era exact ora la care de obicei mă ridicam din pat şi mă schimbam ca să plec să alerg. Era groaznic de frig. Corpul îmi dogorea de febră, dar mâinile şi picioarele îmi erau reci ca gheaţa. Aveam frisoane şi mă dureau toţi muşchii.

Tremurând, am privit în jur, la întunericul care începea să se

subţieze. Aveam impresia că mă luptam cu ceva prea mare, imens. Şi, pentru prima dată în viaţă, mi-am dat seama că s-ar putea să fiu învinsă.

Pierderea lui Hitoshi mă durea. Prea tare.

Când mă întâlneam cu el şi mă lua în braţe, înţelegeam lucruri care erau mai presus de cuvinte. Mă gândeam ce minune ciudată e să fii atât de aproape de cineva care nu e propria persoană şi nu e nici cineva din familie. Când am pierdut mâinile lui, pieptul lui, am văzut ceea ce nimeni nu vrea să vadă, am simţit lucrul în faţa căruia orice om e cuprins de cea mai adâncă disperare. Singurătatea. Cea mai groaznică singurătate. Momentul ăsta e cel mai greu. Dacă trece, o să răsară soarele şi sigur o să înceapă o nouă zi plină de o mulţime de întâmplări frumoase, o să pot râde în hohote. Numai de ar apărea prima rază. Dacă ar veni dimineaţa.

De fiecare dată mă gândeam la aceleaşi lucruri, strângând din dinţi, dar azi nu aveam putere să mă ridic din pat şi să mă duc la râu, şi chinul era mai mare. Timpul se târa cu o încetineală înfiorătoare, de parcă gâtul clepsidrei ar fi fost prea îngust pentru firele de nisip. Aveam senzaţia că, dacă m-aş fi dus la pod, l-aş fi găsit pe Hitoshi acolo, aşteptându-mă. Parcă înnebuneam. Parcă începusem să putrezesc.

M-am ridicat în silă din pat şi m-am dus la bucătărie să beau ceai. Mi-era foarte sete. Din cauza febrei, totul în jurul meu părea suprarealist, contorsionat; în bucătăria goală era linişte şi întuneric. Ameţită, mi-am pregătit un ceai fierbinte, apoi m-am întors la mine în cameră. După ce l-am băut, am început să mă simt ceva mai bine. Nu mai aveam gâtul uscat şi respiram mai uşor. Pe jumătate ridicată din pat, am tras draperiile. De la geamul camerei mele se văd grădina şi poarta. Copacii şi florile se legănau în aerul albastru al dimineţii; culorile păreau bidimensionale, ca un tablou. Era frumos.

De curând aflasem că, în lumina zorilor, toate lucrurile par mai pure, mai proaspete. La un moment dat, în timp ce mă uitam pe fereastră, am zărit o siluetă apropiindu-se de casa noastră. Când a ajuns chiar în faţa porţii, am simţit nevoia să mă frec la ochi, să văd dacă nu cumva visez. Era Urara. Îmbrăcată în albastru, mă privea, zâmbind. Am văzut-o mişcându-şi buzele şi mi-am dat seama că mă întreba dacă poate să intre. Am dat din cap că da. A venit şi mai aproape, prin grădină, până în dreptul ferestrei mele. Am deschis geamul. Inima îmi bătea nebuneşte.

— E frig tare! a exclamat ea.

O dată cu ea, a intrat în cameră şi o pală de vânt rece, care mi-a răcorit obrajii înfierbântaţi. Aerul curat era minunat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Mă înveselisem brusc şi cred că râdeam ca un copil mic.

— Eram în drum spre casă. A, dar tu eşti răcită, nu glumă. Poftim, ia o vitamina C.

A scos din buzunar o pastilă şi mi-a întins-o zâmbindu-mi frumos.

— Mulţumesc, am zis eu, cu o voce răguşită.

— Ai temperatură mare, nu-i aşa? Asta nu e bine, a zis ea.

— Mda, azi nu pot să mă duc să alerg.

Nu ştiu de ce, îmi venea să plâng.

— Ăsta e momentul cel mai neplăcut al răcelii, a zis ea, coborând ochii. Mai rău ca moartea. Dar de acum încolo o să fie din ce în ce mai bine. Fiecare om are limitele lui, şi astea nu se schimbă. Poate că o să mai răceşti şi în viitor şi o să-ţi fie iar rău, dar trebuie să te ţii tare. Aşa merge treaba. Ai putea să trăieşti cu frica în sân sau ai putea să accepţi faptul că asta-i viaţa, şi ar fi mai uşor, a zis ea, şi a râs.

Am tăcut şi m-am uitat fix la ea. Oare doar despre răceală vorbea?

Ce-o fi vrând să spună? Cu mintea înceţoşată de febră şi de lumina incertă de dinainte de zori, nu mai vedeam clar graniţele dintre vis şi realitate. În timp ce cuvintele ei mi se gravau în inimă, mă uitam la bretonul ei, care se mişca în bătaia vântului.

— OK, pe mâine, a zis ea închizând geamul pe din afară. A ieşit pe poartă cu un pas uşor, ca de dans.

Am petrecut-o cu privirea până departe. Mi se părea că plutesc încă în apele visului. Venise să mă scoată din ghearele unei nopţi chinuitoare şi eram aşa de fericită, încât aproape că îmi dăduseră lacrimile. Voiam să-i spun cât de fericită mă făcuse, venind la mine scăldată în lumina asta fantomatică a zorilor.

Mă făcuse să cred că există motive de bucurie, motive să vreau să deschid ochii într-o nouă zi. Apoi, am adormit din nou.

Când m-am trezit, mi-am dat seama că răceala îmi mai trecuse un pic. Dormisem mult şi bine şi era deja seară când am deschis eu ochii. Am făcut un duş, m-am schimbat şi am început să-mi usuc părul. Febra îmi scăzuse şi, în afară de faptul că eram încă moleşită, totul părea să fie în ordine.

În timp ce mă uscam pe păr, mă întrebam dacă Urara chiar venise pe la mine de dimineaţă. Mi se părea mai degrabă un vis. Şi ce-mi spusese ea, chiar fusese despre răceală? Cuvintele ei rezonau în mintea mea ca şi cum le-aş fi auzit într-un vis.

Când m-am uitat în oglindă, am zărit o umbră întunecată aşternându-se peste faţa mea, care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva nopţile care vor veni or să fie din ce în ce mai grele, ca replicile ce continuă să zguduie pământul după un cutremur mare. Eram aşa de obosită, încât nici nu mai puteam să gândesc. Foarte obosită. Şi totuşi... voiam să scap, cu orice preţ, de toate astea. Să se termine o dată.

Dar măcar azi puteam respira puţin mai uşor decât ieri. Cu siguranţă, avea să urmeze încă o noapte de singurătate, cu respiraţia întretăiată de vise urâte. Când mă gândesc că, probabil, asta e viaţa, mă îngrozesc. Cu toate astea, ştiind ce minunat este să poţi respira în voie, cu plăcere, ştiind că aşa ceva există cu adevărat, inima îmi bătea, câteodată, mai tare.

Gândindu-mă la asta, mi-a venit chiar să zâmbesc puţin. Fiindcă îmi trecuse brusc febra, eram ca beată, poate de bucurie. Deodată, cineva a bătut la uşă. Crezând că e mama, am zis: da, intră. Uşa s-a deschis, şi în încăpere a intrat Hiiragi. M-am speriat.

— Mama ta te-a strigat de vreo câteva ori, dar n-ai răspuns, a zis el.

— Din cauza uscătorului de păr n-am auzit nimic, am răspuns eu, ciufulită şi cu părul încă ud, puţin încurcată.

— Am sunat de mai multe ori, şi mama ta mi-a zis că ai febră mare, aşa că am venit să văd cum te simţi, a spus Hiiragi, fără să observe fâstâceala mea.

Mi-am adus atunci aminte cum trecea adesea pe la mine împreună cu Hitoshi, întorcându-se de la vreun festival sau de la vreun meci de baseball. Ca întotdeauna, a tras o pernă şi s-a aşezat pe ea. Eu eram cea care uitasem ce bine ne cunoşteam.

— Ţi-am adus ceva, a zis el, arătându-mi o pungă mare de hârtie şi zâmbind.

Nu voiam să mărturisesc că răceala îmi trecuse deja, aşa că m-am prefăcut că tuşesc. Era drăguţ din partea lui să vină în vizită la o bolnavă, şi nu voiam să-l dezamăgesc.

— Ţi-am adus un sandviş cu file de pui de la KFC, care ştiu că-ţi place foarte mult, şi nişte şerbet. Avem şi coca-cola. E o porţie şi pentru mine, hai să mâncăm.

Se purta cu mine de parcă eram de sticlă. Probabil îi spusese

mama ceva. Mă simţeam prost. Totuşi, nu eram chiar deplin vindecată, nu atât încât să-i spun: hei, n-am nimic, despre ce răceală vorbeşti?

În camera luminoasă şi caldă, aşezaţi direct pe podea, am mâncat împreună ce adusese el. Dându-mi seama că mi-era o foame de lup, am atacat cu poftă sandvişul. De fiecare dată când eram cu el, aveam parte de mâncăruri gustoase, se pare. Ăsta era, cred, un lucru foarte bun.

— Satsuki?

— Da?

Căzusem pe gânduri şi, când Hiiragi m-a strigat, am tresărit.

— Nu-i bine să stai şi să te chinuieşti singură până faci febră. Ai şi slăbit foarte mult. Când n-ai ce face, sună-mă. Putem merge împreună undeva, să ne distrăm. De fiecare dată când ne întâlnim, mi se pare că eşti mai trasă la faţă, deşi te prefaci că totul e OK. Îţi consumi energia fără rost. Ştiu că ai ţinut mult la Hitoshi şi probabil că eşti atât de tristă acum, încât îţi vine să şi mori. Asta e normal, nu?

A spus toate astea dintr-o suflare. M-am mirat. Era prima dată când îmi vorbea în felul ăsta, cu o sinceritate atât de copilăroasă. Avusesem senzaţia că e genul de persoană care preferă o atitudine mai detaşată, şi cuvintele lui de acum mi-au mers direct la suflet. Amintindu-mi că Hitoshi îmi spusese la un moment dat că devine copilăros doar când e vorba de familie, am zâmbit, înţelegând ce voia să spună Hitoshi.

— E adevărat că sunt încă tânăr, şi dacă nu mai sunt îmbrăcat în uniforma lui Yumiko e greu să ai încredere în mine, dar, la necaz, suntem toţi fraţi, nu? Ţin mult la tine, aşa de mult încât aş putea chiar să vin să dorm cu tine, ca să-ţi ţin de urât noaptea.

Era foarte serios, şi cuvintele lui nu ascundeau intenţii neonorabile. M-am gândit că e un copil ciudat şi nu mi-am putut

reţine un zâmbet. Apoi, i-am spus, din inimă:

— Aşa o să fac. Pe bune. Mulţumesc. Mulţumesc mult de tot.

După ce a plecat Hiiragi, m-am culcat la loc. Poate din cauza medicamentelor, poate din cauză că mă simţeam în siguranţă pentru prima dată după multă vreme, am dormit adânc, fără să visez nimic. Ca în copilărie, când, în ajunul Crăciunului, adormeam cu gândul la surpriza care mă va aştepta dimineaţa, la trezire. Urma să mă duc la râu, să mă întâlnesc cu Urara şi să aşteptăm apariţia.

Înainte de răsărit.

Nu eram refăcută complet, dar m-am îmbrăcat în trening şi am ieşit să alerg. Luna părea lipită de cerul îngheţat al dimineţii. Sunetul paşilor mei răsuna în liniştea aerului albastru din zori şi se pierdea, furişat, pe străzile pustii.

Urara mă aştepta pe pod, cu mâinile în buzunare şi faţa înfofolită în fular. Când m-a văzut, mi-a spus, zâmbind, cu faţa radiind de fericire:

— Bună dimineaţa!

Pe cerul de porţelan, stelele clipeau din ce în ce mai palide, stingându-se una câte una. Priveliştea era superbă. Râul se rostogolea vijelios pe sub pod, aerul era proaspăt şi curat.

— Parcă şi corpul îmi devine albastru, a zis Urara, ridicând o mână în faţa ochilor şi privind-o în lumină.

Copacii foşneau în bătaia vântului. Încet, cerurile au început să se mişte. Luna strălucea în întunericul subţire.

— E timpul, a zis Urara, şi am simţit încordarea din vocea ei. Eşti gata? De-acum încolo, dimensiunile spaţiului şi timpului în care ne aflăm noi vor începe să se contorsioneze, să alunece. Chiar dacă o să stăm una lângă alta, la un moment dat e posibil să nu ne mai vedem.

Iar viziunea va fi oricum diferită pentru fiecare dintre noi... dincolo de râu. Să nu strigi şi să nu vrei să treci podul, bine?

— Bine, am zis eu, dând din cap.

Apoi, s-a aşternut liniştea. Se auzea doar vuietul râului. Umăr la umăr cu Urara, priveam amândouă malul celălalt. Inima îmi bătea mai tare de emoţie, şi parcă începuseră să-mi tremure şi genunchii. Zorii se apropiau puţin câte puţin. Cerul era acum de un albastru mai deschis, din când în când se auzeau păsări ciripind.

Mi s-a părut că aud ceva, un sunet abia perceptibil. M-am uitat lângă mine, dar Urara nu mai era. Doar eu, râul şi cerul. Foşnetul vântului prin crengi, zgomotul apei curgând... şi apoi, un sunet familiar, de care îmi fusese dor.

Clopoţelul. Nu mă puteam înşela, era clopoţelul lui Hitoshi. Glasul firav al clopoţelului se auzea dintr-un loc unde nu era nimeni. Am închis ochii şi am ascultat atentă clinchetul acela adus de vânt. Când am deschis ochii şi m-am uitat peste râu, am fost convinsă, mai mult decât oricând în ultimele două luni, că mi-am pierdut minţile. Abia m-am abţinut să nu ţip.

Era Hitoshi.

Pe malul celălalt, dacă nu era un vis, şi dacă eu nu eram nebună, stătea Hitoshi. Fiecare din noi pe câte un mal al râului... am simţit cum inima nu-mi mai încăpea în piept. M-am uitat la silueta aceea, şi era exact aşa cum o păstrasem eu în amintire.

Învăluit în lumina dimineţii, se uita către malul pe care eram eu. Ca de obicei când făceam eu ceva fără cap, mă privea puţin îngrijorat. Privea drept înainte, cu mâinile în buzunare. Eu mă gândeam cât de departe, şi totuşi cât de aproape sunt vremurile în care el mă strângea în braţe. Stăteam şi ne uitam unul la altul. Doar luna, din ce în ce mai palidă, vedea râul furios care ne despărţea,

distanţa de netrecut dintre noi. Ca într-un vis, părul meu şi gulerul cămăşii lui Hitoshi fluturau în vânt.

Hitoshi, vrei să-mi vorbeşti? Eu am atâtea să-ţi spun... aş vrea să vii lângă mine, să mă iei în braţe şi să fim fericiţi că ne-am întâlnit din nou. Şi totuşi... şi totuşi, m-am gândit eu, cu ochii plini de lacrimi, destinul a hotărât altceva, şi iată-ne pe amândoi, faţă în faţă, pe maluri diferite. Nu mai e nimic de făcut. Nu pot decât să privesc, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji. Hitoshi mă privea şi el, trist. Ce bine ar fi dacă timpul s-ar opri în loc, îmi spuneam. Dar, cu prima rază de soare, silueta lui Hitoshi a început să se subţieze. Se îndepărta văzând cu ochii. Când eu m-am neliniştit, el doar mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. O dată, de două ori, de multe ori. Părea să se topească în aer, încetul cu încetul. I-am făcut şi eu cu mâna. Hitoshi, de care îmi era atât de dor... aş fi vrut să-mi pot grava în suflet silueta lui, umerii, braţele lui. Speram să nu uit niciodată culoarea acestei dimineţi sau cât de fierbinţi erau lacrimile care-mi curgeau pe obraji. În cele din urmă, în aerul dimineţii a mai rămas doar conturul mâinilor lui. El s-a topit încet, a dispărut. Printre lacrimi, l-am privit pierzându-se în zare.

Când nu s-a mai văzut deloc, am revenit pe acelaşi mal de râu de unde începuse totul. Lângă mine stătea Urara şi mă privea cu nişte ochi infinit de trişti.

— Ai văzut?

— Am văzut, am spus, ştergându-mi lacrimile.

— Te-a impresionat? a zis ea, privindu-mă şi zâmbind.

— M-a impresionat, i-am întors eu zâmbetul.

Am mai rămas puţin acolo, în primele raze de soare ale zilei.

Ne-am dus apoi la o cafenea mică, deschisă chiar şi la acea oră matinală. În timp ce beam cafea, Urara, somnoroasă, mi-a spus:

— La fel ca tine, mi-am pierdut pe neaşteptate iubitul şi am venit

în oraşul ăsta ca să-mi pot lua la revedere de la el aşa cum trebuie.

— Şi l-ai văzut?

— Da, a râs ea puţin. Aşa ceva chiar nu se întâmplă decât o dată la o sută de ani şi numai dacă sunt îndeplinite o mulţime de condiţii. Timpul şi locul nu sunt dinainte stabilite. Cunoscătorii numesc asta „Fenomenul *Tanabata*[9]". Se întâmplă numai pe malul unui râu mare. Unii oameni nu pot să vadă deloc aşa ceva. Când se contopesc gândurile unei persoane care a murit cu tristeţea celui lăsat în urmă, apare viziunea asta. Şi pentru mine a fost tot prima dată. Ce bine că ai venit şi tu!

O dată la o sută de ani...

M-am gândit cât de mică era probabilitatea unei astfel de întâmplări.

— Când am ajuns aici, m-am dus să inspectez locul şi am dat de tine acolo. Instinctul mi-a spus că şi tu ai pierdut pe cineva drag. Aşa că ţi-am spus şi ţie să vii.

Soarele strălucea în părul ei. Aşa cum zâmbea acum, Urara părea la fel de calmă şi nemişcată ca o statuie.

Ce fel de om era oare? De unde venise şi unde se ducea? Ea pe cine văzuse pe malul celălalt al râului? Nu puteam să o întreb.

— Şi despărţirea, şi moartea sunt la fel de dureroase. Dar să stai să te gândeşti că n-o să mai iubeşti niciodată la fel... ăsta e modul preferat al femeilor de a-şi consuma energia, a zis Urara muşcând dintr-o gogoaşă, de parcă ar fi vorbit despre ceva absolut banal.

— E bine că astăzi am reuşit să ne luăm la revedere cum trebuie, a

---

[9] Tanabata, sau Festivalul Stelelor, îşi are originea într-o veche tradiţie chinezească şi se serbează pe 7 august. Pe această dată, două stele, Altair şi Vega, numite popular Păstorul şi Ţesătoarea, se află foarte aproape una de alta. Legenda spune că cele două stele sunt de fapt doi iubiţi condamnaţi să se întâlnească doar o dată pe an.

mai adăugat, cu o privire foarte tristă.

— Aşa e, am spus şi eu.

Urara, scăldată în razele soarelui, a zâmbit larg.

Hitoshi, făcându-mi cu mâna. O imagine dureroasă, dar care făcea lumina să pătrundă din nou în sufletul meu. Încă nu-mi dădeam seama dacă era bine că l-am revăzut aşa. Ştiam doar că amintirea asta era, până una alta, o durere ascuţită, care-mi străpungea pieptul. Atât de rău, că mi se tăia respiraţia.

Şi totuşi... în momentul ăsta, în timp ce Urara mă privea zâmbitoare, şi în aer plutea mirosul cafelei, înţelegeam că mă aflasem în apropierea unui „ceva" neobişnuit. Ferestrele se mişcau în vânt. Ca şi atunci când îl privisem pe Hitoshi dispărând în aerul dimineţii, şi acum, oricât de atent m-aş fi uitat, oricât m-aş fi străduit să am inima şi mintea deschise, îmi dădeam seama că acest „ceva" era trecător, şi avea să se piardă curând. Era ca o lumină orbitoare în noapte, pe lângă care se întâmplase să trec, în fugă. M-am rugat, din tot sufletul, de parcă aş fi cântat un imn de slavă: vreau să fiu mai puternică.

Ieşind din cafenea, am întrebat-o:

— De aici pleci mai departe undeva?

— Da, a surâs ea, şi mi-a luat mâinile într-ale ei. O să ne mai întâlnim. Doar îţi ştiu numărul de telefon...

Apoi a început să se îndepărteze, prin mulţimea matinală. Privind-o, m-am gândit: nici eu n-o să te uit. Mi-ai dăruit atât de multe.

— De curând, am văzut ceva, a zis Hiiragi.

Mă dusesem să mă întâlnesc cu el la fosta mea şcoală, unde era elev acum, ca să îi duc un cadou întârziat pentru ziua lui de naştere. Ne întâlneam în pauza de masă, lângă terenurile de sport. Mă

aşezasem pe o bancă de pe margine şi mă uitam la băieţii şi fetele care alergau pe teren, când a apărut şi el, în fugă. Nu purta uniforma lui obişnuită din ultima vreme şi m-am mirat. Aşezându-se lângă mine, îmi spusese asta.

— Ce?

— Pe Yumiko, a zis el.

Am fost surprinsă. Prin faţa noastră treceau şiruri de elevi îmbrăcaţi în costume de sport, în fugă, lăsând în urma lor nori de praf.

— Alaltăieri dimineaţă, a continuat el. Probabil a fost un vis. Eram gata să adorm, când uşa s-a deschis şi a intrat Yumiko, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. De aia eu pur şi simplu am uitat că murise, şi am strigat-o. Ea a dus degetul la buze şi mi-a făcut semn să tac, zâmbind. Pare un vis, nu-i aşa? Apoi, a deschis uşile de la dulapul meu de haine, a scos uniforma, a împăturit-o frumos şi a plecat cu ea, spunându-mi în şoaptă la revedere şi făcându-mi cu mâna. Eu am adormit la loc. A fost un vis, probabil... Dar acum, hainele ei au dispărut. Le-am căutat de am înnebunit. Îmi vine să plâng de ciudă.

— Mmm... am zis eu.

Poate astfel de lucruri nu se întâmplă neapărat pe malul râului, ci într-o anumită zi, într-o anumită dimineaţă. Dar Urara plecase deja şi nu mai aveam pe cine să întreb. Hiiragi îmi vorbise cu un calm desăvârşit. M-am gândit că e un tip extraordinar, de vreme ce putuse să facă să se întâmple lângă el un lucru care de obicei se petrecea în cu totul altă parte.

— Crezi că sunt nebun? a întrebat el, în glumă.

Din clădirea şcolii vântul aducea până la noi larma recreaţiei. Era o după-amiază de primăvară, luminată de un soare încă timid.

Întinzându-i CD-ul pe care i-l adusesem cadou, am râs:

— În astfel de clipe, îţi recomand să faci jogging.

Hiiragi a râs şi el. Cu chipul scăldat de razele soarelui, nu se mai oprea din râs.

Vreau să fiu fericită. Să mă pot gândi la puţinul praf de aur pe care îl ţin în mână, nu la efortul depus pentru a-l obţine, cernând ore în şir noroiul din albia râului. Şi m-aş bucura foarte mult dacă toţi oamenii la care ţin ar putea să fie şi ei fericiţi.

Hitoshi.

Eu n-o să mai vin pe aici. Clipele se vor scurge, una câte una, şi eu voi pleca. Nimeni nu poate să oprească timpul în loc. Nu se poate face nimic, eu trebuie să plec.

O călătorie s-a încheiat, începe alta. Sunt oameni pe care nu i-am întâlnit încă şi oameni cu care de acum încolo nu mă voi mai întâlni niciodată. Oameni care pleacă de lângă mine fără să-mi dau seama, oameni cu care mă întâlnesc doar pentru scurtă vreme. Ne salutăm şi-apoi dispar. Trebuie să-mi trăiesc în continuare viaţa, privind la râul acesta mare, care curge mereu mai vijelios.

Sper că lângă tine va rămâne mereu o umbră a mea, de pe vremea când eram mai tânără şi mai copilăroasă. Îţi mulţumesc că ai venit să-ţi iei la revedere de la mine, că mi-ai făcut cu mâna de atâtea ori.

Mulţumesc.